

PK 1416/2 26.11

B48

Digitized by Google

КРАТКАЯ ЛАСКОФТ КНИЖКА

-1-

№ Ш 6(2-4к) 15 В 48 Изд. № 2625414

Автор Виликизенко В.

Название Творки

Т. 7-8

Место, год издания Л. Вигене 1949

Кол-во стр. Т. 7 - 268 с. Т. 8 - 356 с.

№ - отд. листов _____

№ - иллюстрации _____

№ - карт _____

№ - схем _____

Том 7-8 часть _____ вып. _____

Композитор Оба тома в одной
книжке. Издательство Издательство

Примечание:

19/10 57 164-

В. ВИННИЧЕНКО

ТВОРИ

Том семий

Видання друге

Київ — Відень

1919

З друкарні Христофа Райсера Синів у Відні

Друковано 15.000 примірників.

elib.nplu.org

„ПО-СВІЙ!”

РОМАН

I.

Модест Аркадієвич хутко ввійшов у вітальню. По тому, як він клопотливо та занадто ввічливо привітався з Валею, Савчуком і Водосвятським, як неуважно одповів останньому й особливо по пошарпуванню лівої щоки та ока, Олеся зразу побачила, що брат чимсь схвильований. Пошарпування ока робило завжди таке вражіння, немов Модест Аркадієвич підморгнув і хитро закликав на якусь таємницю. Се ще більш нервувало його, бо давало кожному можливість бачити його настрій. Олеся, знаючи се, в таких випадках робила вигляд веселий, неуважний. Часом те сердило брата, часом зворушувало його.

— А ми, Модю, тут про твої розкопки на Херсонщині балакали! — живо й м'яко сказала вона, змітаючи з його плеча порошок.

Про розкопки балакали, власне, з півгодини тому, але се була тема, якою дуже цікавився тепер Модест Аркадієвич. Він недавно, в літі, робив розкопки могил і знайшов деякі цікаві речі, що підтвержували його думки про побутові риси у скифів.

Але Модест Аркадієвич шарпнув щокою, кисло буркнув „умгу!“ і хмуро сказав:

— Можна тебе, Олеся, на пару хвилин?

І зараз же пішов у їдальню, не вибачившись перед гостями й не ждучи одповіді від сестри.

Олеся злегка почервоніла за його й кинувши „вибачте, я зараз“, хутко пішла за Модестом. Коли вона хвилювалась або почувала на собі чий небудь погляд, то завжди старалась триматися рівно, — так її вчила стара англійка-бонна.

В їдальню вона ввійшла, трохи закинувши назад голову, випрямлена і з прижмуреними короткозорими очима. Се, по за її свідомостю, надавало їй вигляд гордовитої зневаги.

За столом сиділа мати. Перед нею лежав збірник поученій Толстого. Се також була не дуже гарна ознака.

Модест, нічого не кажучи, заклавши руки в кишені, почав ходити по їдальні. На одному черевикові, мабуть, одірвалася з закаблука резинова набойка й кроки виходили нерівні, як у кривого. (В домі всі повинні були мати на черевках „резинки“). Олеся стояла й, подивляючись то на матір то на брата, мовчки ждала. Мати, дивлячись у книжку й не читаючи, теж десь, чекала.

— Де Юрій? зупиняючись, раптом спитав Модест, дивлячись на Олесю пильним підстерігаючим поглядом.

Олеся здивовано підняла одне плече й поширила очі. Але через те, що брат так пильно дивився й, очевидно, зарані не вірив її дивуванню, вона почервоніла. Румянець як завжди, виступив у неї круг очей і потім полився по всьому лиці.

— Не знаю... — тихо сказала вона.

Мати підняла голову й, подивившись на дочку, знову нахилилась до книжки. Зморене тяжкою хворобою лице її сьогодні видавалось, немов ще густіше усіяне зморшками; шкура на йому була схожа на зімнятий шматок жовтої з неприємним блиском матерії. Під очима, так завжди сміхотливо-прижмуреними, а тепер журно-задум-

ливими, важко висіли червонуваті мішечки. У Олесі холодно защеміла тривога. Уже одне те, що Модест сказав „Юрій“, а не „Юрко“, показувало на щось серйозне.

— Я не знаю — повторила вона. — Що сталось?

Вона знала, що Юрка третій день не було дома, але се так часто траплялось, що до сього всі звикли. Можливо, що він поїхав на село, або кудись до знайомих на провінцію.

— Значить, ти нічого не знаєш? — сказав Модест.

— Кажу тобі, що не знаю — почувуючи жар на щоках, відповідала Олеся.

— Добре... — посміхнувся Модест. — Так я тобі скажу, коли так. Його сьогодні вранці бачили біля вокзалу серед босяків. Можеш собі уявити? Ні, ви можете собі уявити сього... сього дурня! — раптом роздратовуючись до пискливих, неприємних нот, заговорив Модест, не слухаючись Олесі. — Тут справа всього... всієї сім'ї, тут рішається доля десяти — дванадцяти душ, його всі дні ждуть, шукають, турбуються, ловлять, молять, а він, маєте, дурня якогось грає, серед босяків лазить, соціалізм розводить, пошлий, глупий, остогидлий усім соціалізм розводить! Се — чиста дегенерація! Цілковита, рішуча!

— Се не може бути! — не голосно, але твердо сказала Олеся. Вона бачила, що Модест сам не вірить у сказане ним. Але що Юрко міг бути серед босяків, в сьому не було нічого неможливого. Тільки не для пропаганди „пошлого соціалізма“.

— Що „не може бути“? — скрикнув ніби з злостіхю Модест. — Що? Його, добродійко, бачив Федір Карпович, чоловік не буде вигадувать такого. Сам, власними очима бачив сього йолопа в якомусь лахміттю, в драних калошах, п'яний, здається. — Що се має зна-

чшти, хотів би я знати? Що? Деґенерат, неврастенік, і більше нічого!

Олеся мовчала. Слова були зайві. Модест сам міг знати, що те, що він говорив, було найболячіше для Юрка. Називаючи його неврастеніком, деґенератом, зачіпаючи так грубо те, що Юрко хоробливо ховав від усіх, роблячи се, крім того не в присутності самого Юрка, — Модест явно хотів просто образити брата, помститись, зробити боляче йому й собі. В Юркову пропаганду соціалізма він, разумеється, сам не вірив навіть в сю хвилину роздратовання.

Мати мовчала, з легким шелестінням перебіраючи листки збірника. Вона теж, очевидно, не вірила Модестовим словам; але перед нею був Толстой, вона ні на кого не дивилась, і се показувало, що мамуні боляче й сумно. А се, мабуть, було звязано з безглуздим, диким поведженням Юрка.

Раптом в сінях зачулось легке клацання ключа в замку.

— От, мабуть, і Юрась прийшов! — живо підводячи голову, проговорила мати. Сірі, напівприкриті в'ялими повіками з виразними чорними чоловічками очі її з м'яркою примирливою посмішкою зупинились на Модестові.

Модест мовчки повернув голову до дверей. Олесі проти волі кинулась в очі надзвичайна схожість його з Юрком. Той навіть так само поверта голову, немов прислухаючись, догори. Та ж обрізана позаду голова, м'який, обважнілий на кінці ніс, очі немов з припухлостями над повіками, похнюплені вниз уса. Тільки у Модеста вираз лиця разураз такий, неначе він усе дума про дуже важні справи й боїться, що йому ось-ось переб'ють. Юрко ж майже ніколи не спускає з губ невиразної насмішкуватої ухмілки.

Але замість Юрка ввійшла Діна Опанасівна. Не ввійшла, а швидче вбігла, струнка, з твердими рисами постаті, туго затягнутої в корсет і, як завжди невідомо: роблено чи щиро оживлена. На дуже білявому, розпущеному під маленьким капелюхом волоссі, що загиналось аж на криси, переливались дрібні краплі дощу. Губи, як звичайно, були трошки підмальовані й се дуже помітно було через загальний жовтяво-блідий тон її лица. На тонкому з горбинкою носі виднілася пудра, теж злегка покраплена дощем.

— От яка пізня осінь! Ноябрь, а дощ себѣ жарит, как ни в чем не бывало! Чудова погода! Страшенно люблю такий час! Ой, заморилась, так бігла. А ты почему промчался мимо нас с таким фурором, „молодой, но подающей надежды“ ученый? А?

Як тільки вона забалакала, Модест ніяково одвернувся й став поправляти скошену трохи вбік картину на стіні. Тон її голоса, піднятий, штучно-батьорий, прудкі липкі погляди на всіх, мішання фраз руських з українськими — все свідчило про те, що його підозріння таки мають підставу. Але головне, йому було ніяково й соромно за самого себе, за свою „трухлявість“, за чуття безнадійної розгубленості перед самопевністю, перед незрозумілою йому нахабністю сеї жінки: в якій би ситуації вона ні опинилась, вона ніколи не змішається. От і тепер: щебече, неначе нічого не трапилось, жартує з ним так, ніби невинна та чиста, як перший сніг.

Замість одповіді, Модест Аркадієвич повернувся до Олесі й проговорив:

— Вибач, будь ласка, що я тебе одірвав од гостей... Я більш нічого не маю сказати.

Олеся глянула йому в очі й обое зразу зрозуміли,

що його роздратовання й злість на Юрка корінилися не тільки в чудному поводженню того. І обом стало ніяково. Олеся, закинувши голову догори, рівно й легко пішла у вітальню, а Модест підійшов до столу й потиснув висячий гудзик електричного дзвінка.

Діна Опанасівна, немов не помічаючи нічого, пруденько підбігла до старої Микульської і, нахилившись, поцілувала її руку. Та тільки подивилась на неї і знов нахилила лице до книги.

Діна ж легко й граціозно повернулась на підборах, поправила перед дзеркалом капелюх і немов її держали, промовила:

— Ні, а тепер я роздягнусь! У мене маса роботи. Треба ще Славкові казку перекласти. Господи, десять літ хлопцеві, а не вміє сам як слід узутись. Ми, Модю, виховуємо його зовсім не демократично. А пронос: в неділю реферат Майковського „Релігія и Государственность“. Может, пойдешь?

В їдальню ввійшла Дуня, в новому білому фартусі, від того, мабуть, з святочним веселим виразом пишнорумяного веснянкуватого лица.

І знов не одповідаючи Діні, Модест сказав до Дуні:
— Обідать.

Діна й цього не помітила: наспівуючи й похитуючи великими круглими клубами, вона вийшла до себе.

II.

В вітальні розмова тим часом прибрала гострий і ворожий характер. Савчук тонкими воскового кольору пальцями мняв свою витку „асирійську“ борідку й весь час уперто не одводив очей від вікна. В очах же поблискувало щось злісне й завзяте. Лице „молодого восточнаго

аскета“, як висловилась колись Діна, зблідло й витягнулось.

Водосвятський в новому костюмі й черевиках, справлених (як сам немов жартом оповістив) на аванс з гонорару з „Відродження“, ходив по хаті, м'ягко й з приємністю ступаючи по товстому килиму. Сьогодні він чисто виголвився, ретельно зробив проділ по середині голови і чорне волосся, як пляшка поблискувало на потилиці. Шия, підбороддя, верхня губа синіли поголеним тілом. Він тепер зовсім схожий був на комівояжера солідної американської фірми. Часом, балакаючи, він підходив до дзеркала і, якимось чваньковито й самозадоволено, випнувши нижню губу, розглядав себе. Для чогось проводив одним пальцем по губі, по широким бровах. Трохи пукаті, через те з виразом нахабства, очі його дивились прямо й без тої ніяковости, яка буває у більшості людей, що при других дивляться на себе в дзеркало. Потім, подригуючи літками й почувуючи на собі нове убрання, він знов ходив по їдальні, не перестаючи балакати. І, може, від того, що на йому зручно й гарно лежав піджак, що сам був чисто виголений, мова його була плавка, влучна, пасмішкувата й більш ніж коли самовпевнена.

Савчук, властиво, навмісно не одривав очей од вікна: він не хотів дивитись на Водосвятського. Коли він дивився на сього прибраного „комівояжера“, в йому незалежно від його волі виникала зла, негарна втіха. Він силував себе не почувати сього, але не міг. Йому проти волі поруч з новим убранням із англійського сукна, уявлялась нечепурна хата, неохайне ліжко з брудною простінею й подушкою; скрізь сміття, на стільцях ношена білизна. Уявлялась під англійським костюмом

заношена до кислого запаху сорочка, а під елегантними черевиками брудні аж іржаві, з дірками на траурних пальцях шкарпетки.

І тим більш неприємно було Савчукові се думати, що Водосвятський подобався Олесі. Се видно було з усього. Але й не те було головним. Головне те, що такі почування принижували його самого, принижували те, що боронив він, Савчук. І через них ніякої різниці між ним і Водосвятським не було. Бо різницю ставлять, власне, не думки, не інтелектуальні стани людини, а чуття. Можна мати бездоганні розумові поняття про чесність і бути одночасно людиною тупою, нездалою до якого небудь чуття крім звірячого еґоїзму, себ-то, просто — падлюкою.

Але не дивлячись на сю давно установлену собі тезу, недобре чуття не зникало.

Коли прийшла Олеся, Савчука якраз прорвало — не витримавши, він усім тілом повернувся до Водосвятського і встромляючи в його свої великі, з жовтявими баньками очі, запинаючись від хвилювання, говорив:

— Все це ширми, показне! Так, так! Як іноді буває, що на людині чудесне убрання, а під убранням брудна білизна й роками не мите тіло!

Водосвятський на мент зупинився, подивився на Савчука й знов заходив, порипуючи черевиками й надушуючи ними на килим.

Савчук раптом замовк і, одкинувшись на спинку фотеля, заплющив очі. Матовосмугляві щоки, з випнутими баньками очей, прикритих фіолетовими повіками, нагадували мертву голову Іоанна Хрестителя. Здавалось, йому зробилось погано. Але се була його звичка, яку всі знали, тому ніхто не звернув уваги.

— Ви все про те саме? — сказала Олеся, сідаючи поруч з Валею. Ні тема, ні тон розмови не були їй до душі. Але перевести її на щось інше вона не могла, боячись образити сям гостей.

Водосвятський посміхнувся, і знизав плечима, наче хотів сказати: „Що ж маєш робити з сям добродієм?“

Савчук розплющив очі й глянув на Олеся. І знов, як завжди, невідоме чуття жалости, зворушення війнуло па його. Особливо зворушував його сей поворот голови Олесі, немов трохи здивований, немов благаючий.

Водосвятський раптом зупинився проти Олесі, заклав руки в кишені й сказав:

— Знаєте, яка наша всеукраїнська біда? Се те, що ми занадто сантіментальні та інтелектуальні. Се — спадщина росіян. У нас нема європейськості, практичності, уміння реально жити.

Він по галицькому вимовляв „європейськості“.

— Ми — ще діти, яким цікаво бавитись всякими казочками. Або, коли хочете, люди середньовіччя, котрі за ортодоксальність могли й себе спалити і других. Я за те й люблю американців, що у них чисто інстинктивна огида до ілюзій. Се — люде акції, а не балачок. Дуже влучно тепер співають в Росії: „Мой милый неврастеник, поменьше слов, побольше денег“. Jes! А у нас тільки слова, слова й слова. Замість того, щоб діло робить, ми собі вигадуємо якийсь пролетаріят, соціал-демократію, соціалізм і мелем ерунду. Та хоч би те сказати, що самі вірять в сей пролетаріят, а то ж тільки з страху перед руськими „товаришами“! Я пам'ятаю одного найортодоксальнішого, який кожне своє слово, кожну, здається, думку свою починав і кінчав таким самозапитанням: „А що скажуть іскровці?“ І коли виходило, що іскровці

не похвалять, то хоч би ви тут луснули, хоч би прова-
лилась найсвятіша справа, він ні за що не зробить того,
що не подобається „товаришам“ іскровцям. А сі „това-
риші“ — чорт би їх побрав! — гірше всяких черносотен-
ців. Черносотенці принаймні отверто говорять: „Не пуцай
и баста!“ А „товариші“ ні, вони на підставі соціалізма,
на підставі наукових даних, з гуманних міркувань, — не
„пуцають!“ Що скажеш, ні? — вмиль повернувся до Сав-
чука Водосвятський. — Не вони з нами поводились завжди
як з шовіністами, не вони закликали боротись з нами,
хоч ми розривались перед ними, рачки лазили перед
ними, благали вислухати і повірити, що ми теж соціа-
лісти, що ми собі тільки, мовляв, сміємо думати, що до
українського народу — чи пролетаріату того — треба звер-
нутись на його рідній мові. Що вони нам на се? Та в
мене з сорому вуха горять, коли я згадую, як вони, сі
„товариші“ глузували з мене за моє „хохломанство“. Ще
сміють, неuki паршиві, натякати про науку! Самі шові-
ністи до останнього нігтя, а нам сміють закиди робить.
А як же: як хохли відділяться, великий руський народ
не буде вже таким великим. „Товариші?“ Падлюки. А ти,
який ти соціал-демократ? — знов повернувся Водосвят-
ський до Савчука. — Тобі *хочеться* так називатись і ти
називаєш себе соціал-демократом. Я також ще три роки
тому *називав* себе соціал-демократом, але Америка отве-
резила мене. Там, голубе, дурниць не люблять. Jes!

Олеся сиділа з потупленими очима. Крім того, що
ся балачка була нудна, остогидла, вона ще нагадувала
те, що й так кожного дня стояло гнітучою тінню в душі.

Савчук знав, яке вражінне робить на неї розмова й
тому проговорив:

— Я думаю, що нам краще залишити сю тему. Я

тільки сказав і ще раз скажу: по-за всім іншим, по-за всякими теоріями, зміна свого світогляду є зміна своїх *почувань*. Більш нічого. Чоловік, який називає себе соціалістом, має інші почування, ніж не соціаліст. От і все. Ну, годі.

Валя слухала обох з притаманною їй страшно серйозною й навіть урочистою увагою. Довге, суховите лице її з дрібними жирними прищиками над бровами й коло носа, нагадувало худорлявих італійських монахів, що занадто приборкують свою плоть. Поруч з нею Олеся здавалася красунею. Після напружено й строго нахмурених брів Валі особливо приємно й легко було дивитися на Олесине спокійне, кругловате чоло, на її великі, трохи здивовані, з теплими сміхотливими блищиками очі.

Валя вислухала Савчука, уважно продумала його слова й рішуче покрутила головою:

— Ні, добродію Савчук, я з вами не згожуюсь — ви не логічні. Все, що хочете, але треба бути логічним і консеквентним. Се єсть альфа й омега наукового думання...

Потім встала й з тим же строгим виглядом повернулася до Олесі:

— Я пару слів тобі, Олесю... Ходім кудись у другу хату.

Коли дівчата вийшли, Водосвятський підійшов до Савчука, дружо обняв його й сказав:

— Ну, що, сердишся?

Савчук обережно й спокійно визволився з обіймів.

— Чого ради? У кожного свій погляд на речі.

— Цілком справедливо! — весело підхопив Водосвятський, немов не помітивши Савчукового руху.

— Тільки я тобі, Михалку, знаєш що скажу? Ти,

серце, занадто інтелектуально до всього ставишся. Йй-Богу! Треба більше крові, нервів. Ё? У тебе все філософія. Та ще ортодоксальна. Хто у нас тепер по суті ортодокси? Нікого. Всі помалу спускаємось на землю. Всі! Ні одного не лишилось! Ні одного!

Савчукові знов кинулось в очі, що Водосвятський занадто гаряче насідає на те, що „нікого не лишилось!“ — сим мало не сладострастним підкресленням немов ще когось, крім Савчука, хотів переконати.

— Але я не проти ортодоксальности! — раптом скрикнув Водосвятський. — Тільки... Коли хочеш, я навіть поважаю твою стойкість і чистоту, але Ну, та бог з ним!

І Водосвятський раптом якось грайливо колупнув пальцем у живіт Савчука й, підморгнувши, сказав:

— Слухай, стерво, а чи не міг би ти мені позичити рублів двадцять? Дуже, розумієш, треба... Я, брат, швидко оддам.

Савчук почервонів: Водосвятський уже був винен йому щось біля ста рублів, набраних в різні часи. Сам він недавно з недбалим виглядом казав, що прогуляв у один вечір стільки, скільки йому, Савчукові, не заробить у товаришів і за цілий місяць. Але Водосвятському відомо, що він одержав за переклад брошури сорок рублів і сього досить, щоб почути в них потребу. Але найважнійше, що він знає його підлу, розслаблену вдачу, знає, що йому не одмовлять і пренахабно простяга лапу.

Савчук раптом чудно посміхнувся. Йому впала в голову така думка. Одмовити сьому нахабі, — се, значить, показати, що він таким родом мститься над ним. А з другого боку, коли дати й дати з тою зневагою, якої тільки й вартий сей індивід, то се — ще більше принизить

його. От, мовляв, у мене всього тридцять рублів, на них я мушу жити цілий місяць, ти в один вечір прогуляєш більше за се, а я ось даю тобі двадцять рублів і почувую до тебе жаль і огиду.

Савчук посміхнувся їй виїняв гроші.

— На, маєш... — сказав він, подаючи два заялозені папірці їй з насмішкуватим чеканням поглядаючи на Водосвятського.

Той з тим же недбалим і задоволенням виглядом взяв гроші їй кинув:

— Мерсі! в сих днях верну...

Ефекту ніякого не вийшло. Савчук нічого не одповів, похмурився їй заплющив очі з таким виразом, немов у його розболівся зуб.

Коли прийшли дівчата, Водосвятський почав прощатись. Валя йшла, звичайно, з ним.

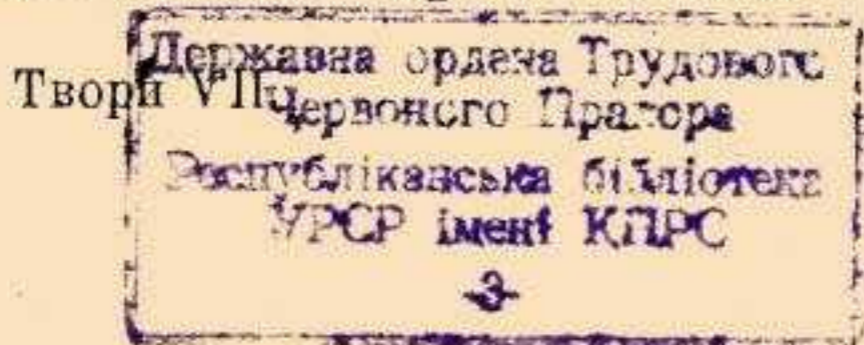
— Ти йдеш? — спитав Водосвятський, підходячи до його з простягнутою рукою. Савчук розплющив очі, уважно подивився на Водосвятського, на Валею їй сказав, що піде, але глянувши на Олесю, яка також пильно дивилась на його, очевидно, дуже бажаючи, щоб він пішов, промовив:

— Ні, я забув; я маю де-що сказати вам, Олесю Аркадівно.

— О, прошу! — занадто живо сказала вона. — Почекайте тільки хвилинку, я випущу їх...

І пішла за Валею їй Водосвятським у сіни.

Савчук устав і пройшовся з кутка в куток. В дзеркалі він побачив свою згорблену, з запалими грудьми постать. На колінах штани від довгого сидіння набухли і здавались короткими. Через се вигляд був трохи жалкий і бідний. Чорне волосся їй кучерява циганська борідка,

за які иноді Олеся називала його бедуїном, виглядали неохайними.

Савчук почервонів і знову сів на старе місце. Тепер він більше, ніж раніше, був певний, що Олеся одповість йому так, як він і чекав. Але він був готовий до цього; навіть був готовий до того, що вона назве Водосвятського своїм коханим. Водосвятський підсипався до Валі, се було відомо Олесі. Валя, хоч і удавала з себе людину, яка одсунула на бік особисте життя, усе ж таки дуже прихильно відносилась до заходів Водосвятського. Се також було відомо Олесі. Що ж, тим гірше, коли вона все ж таки признається в симпатії до „комі-воаякера“.

Але не в тому була річ. Все це давно обдумано, перевірено і, коли вже пішло на те, йому, Савчуку, і не треба було, щоб Олеся його кохала. Не її переживання важні йому, а його власні. Тут же справа стояла цілком погано. От і в сей момент він все ж таки не міг вигнати брудного, недостойного відношення до свого колишнього товариша, Водосвятського. Ось прийде Олеся й він, Савчук, непомітно для себе, безвольно почне оповідати їй про те, що Водосвятський позичав у його 20 р., що Водосвятський — рабська, льокайська душа, яка пада перед тим паном, який дужчий. Весь його американізм, преклонство перед культурою є лише прояв його *почувань*, а почування у його підлі.

І се все він говоритиме тільки через те, що Водосвятський має штани, які лежать на йому без опухів на колінах, має елегантний чепурний вигляд, а сам він, Савчук, дурновато-заздрісний тип і більш нічого.

Олеся ввійшла з закиненою назад золотистою головою, тримаючись рівно, гордовито. Вона передчувала, про що буде йти мова, і хвилювалась.

— Ну, я вас слухаю. У, який понурий вигляд! — роблено жартівливо сказала вона, сідаючи проти Савчука.

Він рвучко встав і почав ходити повз неї, похиливши, як бик, голову. Потім зупинився й одривистим, рішучим голосом заговорив:

— Я от що хочу вам сказати, Олесю Аркадівно. Ви чули, як я говорив про Водосвятського, що у його під франтоватим убранням брудне тіло... Се — неправда, я говорив се...

Олеся здивовано подивилась на його.

— Чекайте, я зовсім нічого такого не чула. Ви казали якусь таку фразу, але я не думала, що ви се про Водосвятського...

— Я знаю, — нетерпляче й досадливо перебив Савчук, — я не сказав, про нього я думав і се підло. Я думав про Водосвятського. Я знаю, що вам се неприємно.

— Мені? Але я не розумію...

— Він вам подобається, можливо, що ви закохані у його. Се все одно. Я повинен вам сказати...

Олеся аж руками сперлася на ручки фотеля й підвелася.

— Михайле Андрієвичу! Та що ви говорите?! Бійтесь Бога, спиніть свою палку фантазію. Маєте собі!

Але Савчук тільки зпід лоба позирнув на неї й заговорив далі:

— Ні? Се — все одно... Я тільки хотів сказати, що те, що я говорив — неправда. Я набрехав на Водосвятського. Він дуже чепурний чоловік. Якраз навпаки. Я через те говорив на його так, що перед тим позичав у його двадцять рублів. От іменно за се. У його зовсім нема грошей, а я у його випросив. І через се злий на його. Потім... чекайте, я вам кажу. Я знаю, що вам нема до

сього діла, але я мушу вам сказати. І прошу вислухати. Хіба вам так трудно? Потім, взагалі, ви не вірьте тому, що я казав на його. Се — людина дуже ідейна, чесна, енергична, він трохи ріжниться в поглядах зі мною, але має далеко більше рації, ніж я. Я — схематик, метафізик, ідеаліст, одірваний від життя...

Олеся була приголомшена. Дика, сумбурна, палахлива натура Савчука була їй добре відома, але такого вибуху їй вона ще не бачила. Кілька разів вона намірялась перебити, дивилась на його благаючими очима, але мусіла замовкнути й слухать — по вигляду Савчука можна було бачити, що він уже тепер нікого не чує, крім себе.

— ...Прощу мене не перебивать. Я хочу сказати вам все. Не будьте панночкою цірліх-манірліх. Діло не в словах. Слова — одна форма й більш нічого. Я, наприклад, хочу вам сказати, що люблю вас. Се рішуче нічого не значить, кожний може сказати.

Олесі під очима виступила червона фарба й гаряче посунула на щоки. Але Савчук не помітив того.

— ...І не в тому знов таки діло. Я знаю, що ви мене не любите й не полюбите. Я бачив, як ви *ввічливо* попрохали мене почекати тут. Жінка, яка любить, не може бути така ввічлива. Вона — розсердиться, образиться, скаже щось зле, але такою ввічливою не може бути. Я хоч мало мав діла з жінчинами, але знаю, можете мені не підтвержувати. А то й підтвержуйте, мене се не обходить. Я говорю се вам для того, щоб ви бачили який я підлий і нікчемний, щоб ви знали, що правда на вашому боці. Памятаєте, як ви мені на тому тижні сказали біля вашого дому: „непротивлення злу, царство боже, мир душі й таке инче — ви так і сказали і „таке инче“ — може бути тільки в теорії, а в житті се немож-

ливо“. От я й хочу вам сказати, що ви праві. Се — неможливо. І Водосвятський також правий: який я соціалдемократ? Принцип соціалдемократії є перш усього боротьба. Я боротьби не визнаю, я не хочу її, я хочу перемагати любовію. Надіюсь я маю право хотіти так, як я хочу? Але я — член партії. Я не такий, як Водосвятський. Водосвятський — чоловік не чесний, не ідейний, він всі свої теорії підганяє до особистої, вузької вигоди. Се його діло. Все до особистої вигоди зводиться. Я, може ще, більший егоїст, бо хочу більшої вигоди, ніж він. Але не в тому річ. Річ в тому, що його правда: я не соціалдемократ. А в той же час — я член партії, я ніби ворог Водосвятського і всієї їхньої компанії зрадників. От бачите, я їх називаю зрадниками, я зовсім не спокійно, мирно говорю про їх, а з роздратованням, злобою, з чуттям боротьби й бажання силою побороти їх. От і правда все! А чого я вам усе це говорю? Добре. Того, що я вас люблю. Чекайте, я нічого не хочу од вас, говорю вам не для вас, а для себе, ви собі з того нічого не робіть. Серйозно. Так наче се вас не обходить.

І от що. Я люблю у вас якраз те, що найбільш не люблю. Знаєте, у вас маса умовности, маса фальшивого, нещирого, несердечного. І разом з тим ви така сердечна, така... тепла, от іменно тепла вся, що я люблю вашу фальшивість. Се, здається абсурд? Може бути. Е к чорту там, усе може бути. Я зараз піду, посидьте ще дві хвилини. Потім от що... Слухайте, як би я вам запропонував бути моєю жінкою, щоб ви сказали на те? Ну, так, допустім, теоретично?

Олеся безпомічно й здивовано дивилася на його.

— Я вас не розумію, Михайло Андрієвичу — прошепотіла вона.

Савчук теж здивувався.

— Не розумієте? Що ж я такого сказав, що ви не розумієте?

Олеся не знала, чи сміятись, чи сердитись, тому на губах їй стояла несміла, винувата посмішка.

— Я всього не розумію, що ви говорили. Простіть, не сердьтесь, але ж їй Богу, се так несподівано й надзвичайно.

— Чудно!—стиснув плечима Савчук — зовсім чудно. Я розумію, ви звикли до всяких умовностей, до закрутистих фраз, і не розумієте простого. Я вас просто питаю, чи ви згоднісь би бути моєю жінкою. Я не хочу женитись з вами, але мені треба се знати.

Олеся стала серйозною.

— Слухайте, Михайле Андрієвичу, я вам скажу теж цілком просто. Ви знаєте що моя сестра Зоя — хвора, божевільна?

Савчук якось широко подивився на Олеся, для чогось озирнувся й тихенько сів на своє місце. Олеся трохи здивувалась, — про хворобу сестри він знав і невідомо, чого слова її зробили на його таке вражіння.

— Знаю — нарешті неголосно й зовсім инчим тоном сказав він.

Олеся щільно глянула на його й знов заговорила.

— Але ви, мабуть, не знаєте, що до сеї хвороби багато спричинилася й я. Ви, мабуть, знаєте, що вона збожеволіла тоді, як селяне робили у нас погром. Ніби селяне винні. Але то не так. Винна я, тим винна, що затигнула її в революцію. Коли б сього не було, Зоя була б здорова. І от...

Олеся підняла голову до гори, зневажливо прижмурила очі й помовчала.

— ...І от я тепер повинна бути з сестрою. Мій обов'язок полегчити те, що я наробила. Заміж я рішила, Михайле Андрієвичу, ні за кого не виходити. Все моє життя належить сестрі. Я не маю власного життя. Сестрі, мамі, братам. Бо їм також через сестру я завдала багато горя... Навіть музика, якою я ніби живу, не для мене. Я граю для сестри. Коли їй буває дуже погано, я граю і їй стає легше. От я вам сказала, також щиро й просто. Тепер ви можете зрозуміти, що даремно робили свої натяки про Водосвятського.

Раптом Олеся швидко опустила голову на руку, що лежала на ручці фотеля, і затихла. Сльози горяче виступили їй на очі й вона почувала, як стікали холодними течійками по голому ліктію. Кожний раз, коли їй доводилось говорити або думати про себе так, як тепер оце, їй ставало болюче жалко себе, сумно й разом з тим соромно, немов вона робила щось погане.

Савчук сидів притихлий, винувато й з боязким спочуттям дивлячись на Олесю. Йому вже здавалось неможливим і диким те, що він тут оце набалакав. Так міг говорити тільки надлюка й справжній йолоп! Ну, навіщо се безглузде питання, чи хоче вона бути його жінкою? Як він насмілився на таке питання?! І тут же лицемірне, вигадане бажання „побороть любовію“. Хороша любов!

III.

В сінях голосно задірчав дзвінок. Олеся хутко підвелася, вражено повернувши в той бік голову. Се було дивно: над гудзиками дзвінків ясно ж було написано: „просять дзвонити у нижчий дзвоник“. І тільки на випадок не одчинили б на перший, можна було дзвонити у другий.

Се робилось через Зою. Коли селяне громили економію, Зоя, Олеся й Славко сиділи в червоному салоні, двері якого виходили до кабінету Модеста Аркадієвича. В кабінеті тоді весь час безперестанно дзвенів дзвінок телефону з контори. Мабуть, селяне, грабуючи там шафи і столи, порушили якоесь телефон. Збожеволівши, Зоя особливо гостро почувала згуки дзвінків. Їй одвели найдальшу кімнату, оббивши її товстими килимами, але часами слух її до того загострювався, що вона чула все з надприродною вразливістю. І тепер хтось, не вважаючи на прохання, звонив, очевидно, як прийшлося.

Олеся хутко витерла очі й побігла до передпокою. Вона боялась, що ніхто не чув дзвінка й пришелиць звонитиме вдруге.

Але в сінях уже стояла Дуня й Діна Опанасівна. Дуня злякано й винувато, хапливо одщипувала з дверей ланцюжок. Можна було подумати, що се до неї хтось прийшов.

Діна мимохідь поправивши перед дзеркалом пасму жовтого завитого волосся над вухом, з величним строгим виглядом стала як раз проти дверей. Олеся завжди потайки дивувалась їй: дочка простого дядька, а вміла поводитись як магнатка.

Нарешті, двері розчинились. За ними стояв якийсь чоловік в чорній легкій кирейці, які носили років шість сім тому, переважно в революційних колах. З під спортсменського приплющеного картузика випихались вихорі горячорудого волосся, зливаючись з такою ж бородою.

— Тут живе Модест Аркадієвич Микульський? — спитав по українському чоловік різким неприємним голосом.

Діна Опанасівна, велично підняла голову й згори озирнула його холодним поглядом.

— Тут — помалу процідила вона — хіба ви читать

не вмієте? Кажеться не трудно было прочесть. А также просьбу звонить там, гдѣ надо.

Рудий індивід, не слухаючи Діни, зараз же ступив у сіни, піднявши руки під плащем і ростібаючи комір. Руки були червоні, з ластовинням і рудими жорсткими волосинками.

Діна Опанасівна ображено подивилась на Олесю, стиснула плечем і повернулась до чудного гостя:

Вам собственно что угодно от Модеста Аркадьевича? — спитала вона.

Гість роздягався й поглядав таким виглядом, немов його покликали сюди за важним ділом і він спішив зараз же приступити до його.

Олесю вразили очі сього чоловіка: не то зелені, не то темно-жовті, вони з чудною увагою зупинялись то на ній, то на Діні та Дуні. Здавалось, вони все найдрібніше підмічали й в той же час нічого не бачили. В них була не то насмішка, не то напруженість. Надзвичайно блискучі, вони немов якоюсь тонюсенькою кисійкою були затягнуті. Такі очі часом Олеся бачила у покійника-батька, коли він був п'яний.

— Що мені угодно? — охоче перепитав добродій, поспішно вішаючи свій плащ на кілок. Під плащем у його був піджак, витертий і блискучий на лацканах, а під піджаком синя косоворотка, яка на комірі від старости зробилась блакитною. Штани були засунені в чоботи, на яких, немов калоші, рівним бордюрчиком блищало болото. Ніг він не витер.

Діна поважно з чеканням хитнула головою й додала:

— Будь ласка, витріть ваші ноги...

— А! — весело посміхнувся гість — я цілком одвік од сього...

І почав старанно, так само поспішно човгати чоботами по килимку, розтираючи багно. Одночасно він пильно оглядав Діну й Олесю, неначе збірався, витерши ноги, приступити до операції над ними.

Дуня смішливо закусила верхню губу, і дрібно ступаючи, вийшла з передпокою. Діна знов стиснула плечем і глянула на Олесю. Та ледве посміхнулась до неї самими очима.

— Ну, от! — заговорив добродій і машинально провів рукою по вихрястому огненню-рудому чубові. — Тепер я зовсім салонний кавалер. А куди до pana Микульського? Тут стільки дверей.

— Вибачайте... — сказала Діна. — Може б ви сказали нам наперед, хто ви й по якому ділу до Модеста Аркадієвича. Він зайнятий і...

— Хто я? — перебив добродій. — Хіба я вам не сказав? Забув значить. А мені здавалось, що сказав. У мене, знаєте, такий зараз стан, що мені більше все здається... А може й не так. Мене звуть Вадим Стельмашенко, а по ділу я неважному Правда, не моє се діло.

— Вадим Стельмашенко?! — здивовано скрикнули майже разом Діна й Олеся.

Сеї — індивід був тим поетом, — засланцем, який так несподівано оригінально почав виступати?

Діна моментально змінилась так, як тільки вона се зміла робити. На лиці раптом з'явилась запобігливо-ласкава посмішка, очі стали привітно-уважними, вся постань як мантию скинула з себе застиглу величність і набрала гнучкості, рухливості. Вона скрикнула „ах!“ і тут же поривчастим, весело-щирим жестом простягнула поетові руку.

— Вибачте, ради Бога! Ніколи не бачила вашого портрета, та його здається ще й нема? Я — жінка Модеста Аркадієвича. Дуже, дуже приємна несподіванка! Ви, певно, просто з Сібіру? А се — сестра Модеста Аркадієвича, Олена Аркадівна. Як несподівано, їй Богу. Модю; Модю, мамочка! Ви знаєте якого гостя нам Бог прислав?

Вона кинулась до дверей у їдальню, а Олеся, почервонівши, подала руку Стельмашенкові. Він подивився на дівчину тим же уважним, невидючим поглядом і сказав:

— Мабуть, в сі двері, правда?

І, дивлячись на двері, навкруги себе з цікавістю й якоюсь чудною посмішкою хутко пройшов за Діною. Він видався Олесі не п'яним, але якимсь дуже піднятим.

Модест Аркадієвич прийняв гостя теж привітно, хоч і не так бурно й експансивно, як жінка. Стара Микульська мовчки подала Стельмашенкові руку й з інтересом обвела його худорляву, високу, з напруженими рухами постать.

Олеся пройшла у вітальню. Савчук сидів схиливши голову на руки й непорушно дивлячись в підлогу. Коли він підвів лице, Олеся побачила, що на йому знов одбулася та зміна, яка так дивувала її завжди в сій людині. Очі дивились спокійно, вдумчиво, конфузливо, лоб розгладився, все обличчя стало навіть трохи буденним.

Він зараз же встав, як ввійшла Олеся й винувато якось дуже прямо, як діти, котрих захопили на шкоді, дивлячись на дівчину, тихо заговорив:

— Простіть мені, Олесю Аркадівно, я зробив вам неприємність. У мене знаєте, сьогодні були всякі прикристи й се мене вивело з рівноваги. Даю вам слово...

Олеся нетерпляче й весело перебила його:

— Ну, що там! Дурниці. Ви знаєте, хто се прийшов?

Стельмашенко! Уявіть собі. Нічого дивного, що він не подзвонив як слід.

— Чекайте, який Стельмашенко? Робітник?

— Який робітник? Се — поет! Ну, той що...

— Та не може бути? От дивно! Се б то не дивно. а... Я знаю його брата й той мені нічого не казав. А — в тім... Ну, се все, одно. Який же він?

— Страшний! Такий же надприродний і надіндивідуальний, як і його вірші. Ходімте, я вас познайомлю! Хутко!

Оживлення Олесі і її занадто поспішне бажання познайомити його з поетом боляче кольнули Савчука, але він зараз же взяв себе в руки й сказав:

— Прошу дуже! Він мене цікавить давно... Його вірші досить оригінальні.

— А він сам ще оригінальніше! Ходімте!

Стельмашенко сидів проти Модеста Аркадієвича і незграбно мішав ложечкою чай у шклянці. Дуня безшумно й позираючи на гостя трохи здивованими очима, прибирала з столу після обіду Микульського, — пан иноді засижувався в бібліотеці й обідав сам.

При лампі лице Стельмашенка здавалось ще худішим, ніж в сінях. Але, як у більшості рудих людей, на щоках лежав густий, здоровий румянець. Він щось говорив хутко й чудно поглядаючи не всіх своїми п'яними зеленими очима, а Модест часто зиркав на його й знов дивився в шклянку з чаєм. З Савчуком гість зазнайомився неуважно, ледве чи помітивши того.

— Так ви так таки просто з Сібіру, — з майже ніжною усмішкою спитала Діна, як Савчук сів збоку. — Ви довго їхали. Вам уже вільно тепер жити на Україні?

Стельмашенко ніби крізь сон одповів:

— Так. Тепер я вільна птиця...

Він чогось з особливою увагою дивився на Олесю. Олеся, почувавши, що червоніє, зажмурила очі й злегка підвела голову до гори. Стельмашенко ж розглядав її, як якусь цікаву річ, при чому посміхався своєю чудною, задоволеною посмішкою. Нарешті щось згадавши, повернувся до Діни й як ні-в-чім, проговорив:

— Так, я тепер цілком вільний... А мене, значить, все таки знають наші? „Молодий поет“. Ну молодих треба завжди лаять. Нарід неслухняний.

Він засміявся, але не знати, чи сим словам, чи чому инчому.

— А слід вас лаяти... — несподівано тихо проговорила Зінаїда Василівна, стара Микульська.

По сих словавах вона подивилась на його тою посмішкою, котра в Олесі називалася „вишнево-вареньєвською“ (В дитинстві Олеся любила вишневе варення і крадькома брала його з шафи. Мамуня якимсь способом завжди про се дізнавалася і посміхалась хитрою, доброю посмішкою, прозваною в честь сього „вишнево-вареньєвською“).

— Правда? — задоволено й живо повернувся до неї Стельмашенко й з цікавістю додав:

— А чого саме?

Зінаїда Василівна бережно провела сухим зморщеним пальцем по золоту обріза книжки й сказала:

— Тому, що ви нещиро пишете. Не те, що можете писати. Коверзуйте, а не пишіте.

— Нещиро? — здивувався Стельмашенко.

— А так... спокійно сказала Микульська. Діна весело засміялась і у неї виразно забіліла на зморшках носа пудра.

— От так рецензія! — скрикнула вона.

— А чому ви так думаєте? — спитав Стельмашенко.

— На вас подивилась... — знов посміхнулась Зінаїда Василівна.

Всі мимоволі глянули на Стельмашенка. Але він не змішався й не почервонів, як звичайно буває при такій раптовій загальній увазі.

— На мене?

Він був щиро й дуже зацікавлений.

— А що ж на мені такого... Особливого? Не підхожу лицем до своїх віршів? Ні, се дуже цікаво! Чого?

Зінаїда Василівна, здавалось вже каялась, що зачепила сю розмову.

— Ну, ви не звертайте на се великої уваги — сказала вона, — я тільки так... Мені здалося...

— А-а, вам тільки здалося! — розчаровано протягнув він, зараз же повіривши. — А се знаєте, дуже шкода... Мені важно... Бо, бачите, се помилка думать, що я „коверзую“. Запевняю вас! Я розумію, багато де чого з моїх віршів може видатись „коверзуванням“, тепер попит на такі теми... Але... А про те се вже не те...

— Вибачте пане Стельмашенку! — вмить обізвалась Діна, кокетливо надушуючи пишним, круглим бюстом об край столу й лукаво посміхаючись. — Невже ви, справді, такий ніцшеанець? Нам, українцям здається, ще рано до сього... Ні?

— Я — не ніцшеанець — сказав Стельмашенко.

— Як?! Хіба ви — не іммораліст? Я читала ваші...

— Так, я — іммораліст. Коли хочете так називать, але Ніцше — не іммораліст.

— О?? — ніби аж злякалась Діна.

Стельмашенко довірливо й просто подивився на всіх,

немов шукав, хто ще, крім його що зна про те, що Ніцше не був імморалістом. Таких не було, — всі дивились на його з чеканням.

— Ви, здається, не згодні зо мною? промовив він не без задоволення. — А се так ясно. Він — такий же мораліст, як і ті, кого він так висміював і лаяв. Тільки перевернутий до гори ногами мораліст. Ні? Ви сього не думаєте? Чекайте, в чому властиво, мораль людей? Се-б-то, не які там правила й тому подібне, про се довго, — ні, в чому, так сказати, суть моралі, в чому те, без чого ні одна мораль існувати не може? Я підкреслюю, панове, *ні одна!* В чому? От де, власне, заковика!

Знов Олесі почулись в його голосі нотки таємничого захвату; тут, тут, в сьому питанню, певно, й було його джерело.

— ... Мораль — в почуваннях людей! — сказав Стельмашенко й зараз же обвів усіх очима, шукаючи, хто хоче сказати проти. — Ви не розумієте? Добре. Я скажу ясніше... Чекайте, панове! — раптом схаменувся він. — Я зовсім не маю наміру переконувати вас! Даю слово! Ви самі повинні се знать, коли читали мої вірші. Я просто так, через те, що забалакали... А крім того, я тепер в такому настрою... Я всю дорогу від Москви пробалакав з одним інтелігентом. Дуже розумний чоловік, але задубілий якийсь... *Мені* нема ніякої потреби агітувати. Мені все одно, як хто думає й почуває. Не тому, що я песиміст, або ворог людей... От сей критик так говорить про мене. Неправда, їй Богу, неправда! Я — іммораліст, се — так, я сього не одкидаю, прошу. Але що ж се значить? А-а, от тут то й є вся штука, хе!

Стельмашенко з виразом людини, що про себе смакує розгадку заданої загадки потер свої червоні

руки й засміявся. Сміх був піднятий, здригливий, все-рединний.

— Ніцше був той же філістер, але з манією величності і розлюченій на тих, хто не визнавав за ним його геніальності. Ось хто він був по суті! „По той бік добра й зла“! Дурниця! Фраза! Ніколи він там не був. В чому добро чи зло людини? В тому, як і що вона відчуває. Так чи ні? Що є на меті кожної філософії, всяких там наук, моралів, релігій? Що? Без особливих там мудрацій і різких розумних слів, що? Та тільки те, щоб люди почували себе добре, щоб мали радість життя. Так чи ні? Звичайно! От се почування й є корінь всякої моралі. Без чуття нема гріха! Розумом чоловік може он чого надумати, а щоб зробити, для сього треба чуття, — з розумом робитиме, чи ні, се инше питання. От. Що ж тоді повинна значити ся фраза: „по той бік добра й зла?“ Се значить, що чоловік не стоїть до людей ні в яких відносинах *чуття*. Що ні? Правда ж так? Раз я відчуваю хоч крихту чого небудь до людей, хоч би найбільшгороднішого гніву, гніву навіть за те, що у їх єсть мораль, — сим самим я вже вступаю з ними в якісь відносини, сим чуттям я вже, так сказати, роблю з ними мораль. Яка саме мораль, се знов инче питання, головне, що се вже мораль.

Савчук слухав розмову все з більшою та більшою увагою. Спочатку він тільки посміхався розсіяно, коли всі сміялись, а сам думав про щось инче. Але скоро почав слухать з якоюсь навіть напруженістю й дивуванням.

— Вибачайте! — раптом перебив він Стельмашенка, соромлячись і хмурачись від сього. — Ви, здається, сказали, що мораль — се чуття? Се б то, що ґрунт морали — се чуття?

— Так. Я се сказав... — повернувся до його Стельмашенко.

Савчук якійсь час дивився на його так, немов ще не вірив, що той справді се сказав.

— Дивно, дуже дивно... — пробурмотів він.

— Вам дивно? а як же ви думаєте?

— Ні, ні, я не того! Я, власне, цілком погожуюсь з вами. Розуміється, не у виводах... Мені тільки чудно, що ся думка... Вибачте, я вас перебив...

Але тут вмішався Модест Аркадієвич. Йому, видно, з самого початку не подобалась розмова та й взагалі усе це зібрання. Крім того, пошарпувало щоку й око, від чого він про себе лютився на всіх. Але потрохи його захопила тема; особливо йому хотілось трохи збити пихи з поета, він його дратував більше всіх, — безумовно приставляка, позер і, мабуть, не зовсім тверезий позер, а, подивіться, з яким апломбом говорить про речі, про які, напевно, ні одної путньої книжки не прочитав.

Модест Аркадієвич неголосно, навіть ніби знехотя почав викладати свою думку. Головне, з чим він не погожувався, насамперед було се чудне, перепрошене, домисне, так мовити, означення суті моралі. Поняття моралі — далеко складніше, ґрунтувати його на чуттю і, крім того, на чуттю, на чомусь переважно неясному, невиразному — наївно й ненауково. (Модест підкреслив слово „ненауково“). Відносно людей за підставу мають не тільки чуття; часто й дуже часто вчинки людські залежать і від ідей, від того чи инчого — именно розумового! — погляду на явища. Одкидати се — значить, одкидати науку.

Модест знов з більшим натиском підкреслив „науку“. Він почав уже гарячитись. Щоку перестало шарпати й се надавало словам його більше певности. Він навіть устав і,

спершись руками на спинку стільця, поставив ногу на сидіння, що було ознакою його щирого захоплення балачкою.

А Стельмашенко сидів все з тим же не то уважним, не то розгубленим виглядом і часом посміхався в зовсім непідходящих місцях. Іноді раптом починав сперечатись, але не до діла й не даючи докінчити фразу. Микульський в таких випадках ввічливо пережидав.

Модест Аркадієвич зупинився саме на тій думці, що в моралі величезну роль грає воля. Він вияснив сю думку, властиво, Стельмашенкові, але звертався весь час переважно до матері або до Олесі. На його погляд, моральними ми можемо назвати тих людей, які виявляють волю до морального життя. Воля до чесного життя важить далеко більше, ніж сама чесність. Свідомість свого обов'язку, розумне й тверде відношення до своїх принципів — ось що зветься волею. Більша заслуга того, хто з розумом переможе себе, ніж того, хто несвідомо учинить щось добре, чесно.

Стельмашенко раптом повернувся до Діни:

— Знаєте, мене завжди дивувало се називання Ніцше імморалістом! З якої речі?! Кожна сторінка його творів пашиє сим чуттям, — то гнівом, то злостью, то зневагою... А його називають імморалістом! Еґоїст хіба, а не іммораліст! Чорт-зна-що, їй Богу! Не розумію!

Модест замовк і з роздратованням подивився на поета, — сей тип не мав навіть елементарного поняття про ввічливість. Микульський з холодним і неуважним виразом сів на стілець і присунув до себе чай. Більше він не мав бажання втручатись до хлопячих розмов.

— А ви, звичайно, зовсім знищили в собі всякі почування? — з виразною, але примягченою насмішкою спитала Діна.

Стельмашенко декільки хвилин дивився на Діну й невідомо, чи слухав щось, чи думав про що. Діну зніяковити було важко, вона сама казала, що се для неї „шосте чуття“. Але й вона трохи не почервоніла від сього „ніби мертвого“ погляду.

— От бачите... — заговорив Стельмашенко, посміхаючись і все ще неначе прислухаючись до чогось — ви от смієтесь з мене... Чекайте, я се не до того! Ви от смієтесь... Раніше, я, може, одповів би вам якоюсь нечемністю, або почервонів би та й годі. Ви не знаєте, я дуже соромливий. Се я тільки через те так тут розійшовся, що два роки не балакав... От знов! По вашому лиці, занадто уважному, бачу, що вам відомо, через що я не балакав два роки. А мені й се нічого. Але колись я не міг думати про те, що коли небудь така хвилина настане. І що ви так посміхаєтесь, теж нічого. А як критику читав, то навіть радий був, — цілком щиро кажу! От! А самолюбство письменницьке? Ого, се не жарт! Знов таки колись я без хвилювання не міг про себе прочитати свого призвища. Сам про себе! А тепер мені байдуже, лають чи хвалять мене. Ви, панове, здається не вірите мені? — раптом повернувся до всіх Стельмашенко, дивлячись на кожного з хитрою й ловлячою посмішкою.

Модест замість одповіді звернувся до матері й сказав:

— Анатолій приходив?

— А скажіть, будь ласка, — мягко, але цілком серйозно промовила вона до Стельмашенка — на віщо вам се?

— Що саме?

— Та се нічого непочування? Ви ж се проповідуєте?

— Так, се... Власне, я нічого не проповідую. Я просто ділюсь з другими тим, що найшов. Та й се, здається, перестану робити.

— Се вірші, значить, писать?

— Да; се лишки, остатки. Поза. А поза теж належить до того ж, що й ненависти там усякі, любови, заздрости й тому подібне.

Зінаїда Василівна без посмішки дивилась на чудного чоловіка. У його, дійсно, немов не було у всьому сьому пози. На лиці не виявлялось, як добре дивитись, нічого крім рівного, моторошного, хоробливого якогось захвату. Очі гляділи ясно, просто, все всмоктуючи й ні на що не відкликаючись.

Серйозне відношення старої Микульської передалось й иншим. Олеся, правда, ще тоді, як Модест одвернувся від гостя й коли мати поправила його негречність, уже не посміхалась, а до мамуні почувала вдячну ніжність за оборону Стельмашенка.

— А мені... — тихо й сумовито сказала Зінаїда Василівна, похитуючи головою — мені... Вибачте мене стару... мені жалко вас... Єй-бо! (Микульська любила вживати в своїй мові чисто селянських виразів). Вам, мабуть, дуже погано жилося, коли ви прийшли до такої... філософії... Простіть, ще одне питання: а батьки у вас є?

— Єсть... — сказав він тим же тоном.

— І до них теж нічого не чуваєте?

— Теж. Яка ж різниця? А що до того, що вам мене жалько, то тут я вже нічого не можу зробити. Жалійте собі, се показує ваше добре серце...

Стельмашенко ясно подивився на всіх і посміхнувся.

— Ну, а на віщо вам се нічого непочування? — знов спитала Микульська.

— Мені так краще. Людина завжди шукає, що їй краще...

Зінаїда Василівна ще якийсь час дивилась на гостя, потім зітхнула й замовкла.

А Стельмашенкові, видно, хотілось далі говорити. Він раптом повернувся до Олесі, знов озирнув її чудно-уважним поглядом і з живістю звернувся до старої:

— А от хоч би така річ: ось я дивився на... не знаю, як звуть, ось на...

— Ольгу Аркадієвну... — підказала Діна.

— Так, на Ольгу Аркадієвну... Ось дивлюсь... Раніше я не міг би так дивитись, раніше обов'язково почув би її красу. Обов'язково! А тепер...

Але, помітивши на лицях щось чудне, Стельмашенко зупинився. Олеся сиділа рожева, з приплющеними очима й закинутою трохи назад головою. В той же час їй, видно, хотілось сміятись, — губи сміхотливо здригувались.

— Ах, он яка річ! — весело догадався Стельмашенко. — Ну, я сього зовсім не мав на увазі! Я се тільки проти того, що от навіть і краса мене не може зачепити... Я от до чого... Ну, добре, я про инче... Я їхав по голодних місцях. Тепер ось, днів п'ять-шість тому... Картини, як кажуть, кореспонденти, просто потрясаючі... На моїх очах, прямо на моїх очах, одна жінка з дитиною кинулась під поїзд. Їй одрізало тільки ногу, якось недобре попала, поспішала дуже... Ну, і у мене абсолютно нічого! Абсолютно!

І Стельмашенко обвів усіх очима, немов сподіваючись зустріти співчуття, дивування, захват. А втім, він, здається, нічого не чекав, бо не помітив навіть серйозних і занадто уважних поглядів, яких уже не ховали. Він, помічав, десь тільки те, що відбувалося в йому самому.

— ... Або ж, наприклад, така річ! — скрикнув він, щось згадавши. — Ось ішов я тепер улицями. Я в цьому городі виріс, жив, але десять літ не бачив рідних місць... Ішов, навмисно приглядався, перевіряв себе і... нічого!

— Так, ви дивна людина! — не втримавшись, іронічно проговорив Модест.

Стельмашенко хутко зиркнув на його. Олеся бачила, як він на хвилину застиг, неначе перевіряючи себе, і ясно, задоволено посміхнувся, — іронія Микульського йому теж була „нічого“.

— А ви довго були на заслання? — спитала Зінаїда Василівна, кидаючи на Модеста докірливим поглядом.

— На заслання? Ні... Чи то — пак, довго. Адміністративно на чотирі роки. Зовсім недовго...

Стельмашенко замовк і почав розглядати стару Микульську. Його, очевидно, вразила шкура на її лиці, вся тонко й дрібно всіяна зморшками, ніби обліплена волосинками. Ніс був поморщений, занадто довгий і тонкий, щоки в жовтих складках; все обличчя здавалось дуже довгим і обвислим, як порожня торбинка. Тільки чоловічки півприплющених очей звертали на себе увагу своєю чорнотою, — (так виходять на аматорських фотографіях обличчя білявих людей).

— Чого ви весь час так рівно сидите? — спитав Стельмашенко.

Микульська посміхнулась.

— А ви все ж таки помічаєте? — Я хвора.

— То через те треба так сидіти? — здивувався він. — Що ж у вас за хвороба?

Модест Аркадієвич зробив нетерплячий рух. Але Зінаїда Василівна похопилась одповісти Стельмашенкові:

— У мене туберкульоз кісток. Ось дивіться...

І вона, одкотивши на руці рукавичку, показала сліди хвороби, — се були невеличкі буровато-червоні плямки, які застаються на обличчю після прищів.

— ...Я й не хожу сама, возять мене, ось у цьому фотелі... Каліка!

Стельмашенко зробився серйозним. Мікульська добродушно засміялась і обережно спитала:

— Що ж ви так... чудно віднеслися до цього? Вам, ніби, жалько мене стало?

— Ні, — просто й задумливо — одповів Стельмашенко. — Я думав про свого батька: він теж каліка, у його на фабриці одірвало руку... Ну, се... Так що я хотів сказати?

Зінаїда Василівна бачила, що він хотів перемінити тему, але не показала цього й навмисно, з цілком щирим ляком спитала:

— Господи! Як же се сталось? Що ж ви на се?

— Се сталось уже давно, я був тоді ще в тюрмі у Кіїві... — спокійно й з легкою посмішкою одповів Стельмашенко, — він розумів, що стара хотіла піймати його.

Але чи було в неї таке бажання чи ні, вона щиро зацікавилась батьком Стельмашенка й почала розпитувати, чи лічили його, в якому стані тепер хвороба, що кажуть лікарі. Стельмашенко одповідав охоче, але, певно, й сам нічого докладно не знав. З дальших розпитів виявилось, що у його єсть і мати, і брат, робітник на фабриці свого дядька, відомого чорносотенця. На сій же фабриці одірвало руку батькові. За те, мабуть, дядько й приняв старих жити до себе, — так, принаймні, писали йому, Стельмашенкові, на заслання. А про те, треба правду сказати, дядько не дуже хапався, — здається, досить багато часу минуло, поки він одважився на се добродійство.

Почавши оповідати, Стельмашенко, видно, не міг уже зупинитись, — йому треба було говорити. Але, коли спочатку могло здатися, що ця тема неприємна йому, то тепер сього не можна було сказати. Навпаки, він, десь, почував якесь задоволення від того, про що оповідав. А оповідання його, про „дядюшку Никодимчика“, як сам добродушно називав того, було не з веселих.

„Дядя — Никодимчик“ не завжди був власителем „Фабрики ситцу Рыбацких и К^о“. Колись, років дванадцять тому, він, як і батько, був простим робітником на сій фабриці. Хазяїном її був, напевне відомий слухачам, старий Рибацький. Відомий? Звичайно. Ні? Дивно, — його все місто знало. Здоровенний дідуган, купець, кулаками розправлявся зо всіма, хто не міг здачі йому дати; з трьома покоївками у баню ходив. І от, якось так трапилось, що Никодимчик попав раптом у ласку до старого. Одні казали, що продав Рибацькому товаришів, які мали забастувати, (тоді тільки-тільки благословлялось на забастовки!) — інші, не заперечуючи участі дядечка в провалі страйку, запевняли, що сим одним Никодимчик не міг так обкрутити старого, що тут було щось і „по бабьячій часті“. Сей здогад ніби потім і підтвердився. Факт, у кожному разі, той, що Никодимчик добився сеї ласки не так званими „чесними шляхами“. Про се ж таки свідчить і процес, який піднявся по смерті Рибацького, смерті досить загадкової, в стилі романів Ната Пінкертонна, — чи як там того автора? Помер він у своїй спальні під ножом убійника, поруч зі своєю жінкою. Жінка теж була поранена, але не тяжко; вона незабаром видужала й посвідчила, що чоловіка її убив якийсь злодій в чорній масці. Убив, кинув ніж на постіль, а сам утік у вікно. От се все, що вона могла сказати. Треба ж

знати, що ся сама жінка, на думку одних, була полюбницею Никодима, ще до шлюбу її з Рибоцьким, а другі оповідали, що зробилась нею вже по шлюбі; але, словом, була.

(На сьому, між иншим, ґрунтувалася гіпотеза „по баб'ячій часті“). Судове слідство, звичайно, нічого не виявило, молоду удову Рибоцьку мусіли випустити, — її, було, арештували. По тестаменту, складеному як найзаконніше, всі маєтки старого, що містилися у фабриці, економії на Поділлю, в процентових паперах і які доходили до якоїсь дуже поважної суми, — все се належало тепер жінці, двом дітям від неї та ще двом дітям від першої жінки, — Тепі та Стьопі, Степаниді й Степанові. Їм тоді було щось років по шістьнадцять — сімнадцять.

Тут Стельмашенко про себе чогось посміхнувся й почав крутити цигарку. Скручуючи в своїх заґрубілих з нечистими вігтями пальцях папірець, облизуючи його дуже вузьким і червоним язиком, він усе мовчав і посміхався, не звертаючи уваги на те, що всі дивились на його з чеканням. Посмішка була та сама: задоволена, рівна, моторошна.

Так, Тепі тоді було сімнадцять літ. Через чотири роки раптом нагло, але також не дуже чисто помирає удова-Рибоцька. Чи то пак! Яка там удова! Зараз же після скінчення процесу вона зробилась найзаконнішою супругою Никодима Стельмашенка! Але се не зашкодило їй померти (як, знов таки ніхто не міг довести), від руки свого чоловіка. Одначе на сей раз в „баб'ячій часті“ брала участь її, так мовити, колишня падчерка, Степанида Рибоцька. Як вона брала ту участь, чим саме, — невідомо, але брала напевно. У кожнім разі, не було ні для кого таємницею, що у неї було кохання з дядь-

ком-Никодимчиком. Де-хто, переважно з зальотників Тепи, запевняли, що вона отруїла жінку Никодима з помсти за батька. Але се романтизм, притаманний юнацтву. Все можна пояснити далеко простіше: жінка завважала, ревнувала, раз-у-раз грозилася щось відкрити й Никодим, не без згоди Тепи, „пришив“ її, як мальовничо висловлюються уголовні злочинці. І от, тепер сей добродій прийняв до себе свого брата, де той і живе уже три роки.

Весь час оповідання — Стельмашенка не кидало його підняття. Він усе не то насмішкувато, не то з наївним чеканням чогось особливого поглядав на всіх. До „дяденьки-Никодимчика“, видно ставився більш з юмором, ніж з гнівом або з зневагою.

Модест Аркадієвич де-кільки раз отверто поглядав на годинник, але гість не помічав того, — судячи по його спокійним і вигідним позам, він і не думав хутко йти.

Нарешті Микульський прямо спитав його, про яке діло він згадував в початку свого візиту. Тоді Стельмашенко раптом захапався, поліз у кишеню й витягнув сірий, засмальцований конверт.

— Се від одного українця на заслання. Він майже помірає. Просив передати вам. Зовсім забув. Взагалі, я якось чудно... Ну, нічого... А яка се тепер година? Треба ще до старих зайти. А цікаво чи я міг би якусь усе таки роботу десь дістати?

Він балакав так, ніби був у хаті на одинці з собою.

— Ну, нічого. Треба буде пошукать. Добре. Так. Ну, значить, можна йти. А все таки чудно як... Я вже давно не бачив таких стін, там все зруби, таракани. Се все таки грає де-яку ролю...

Він знов сів і почав задумливо мішати ложечкою в шклянці. Товсті, червонуваті пальці незграбно, неуміло

держали ложечку й від сього Олесі раптом до болю стало жалько його. Діна подивилась на неї, насмішкувато непомітно підморгуючи на поета. Олеся не одповіла їй нічим. Вона раптом звернулась до його й м'ягко, прохаючим голосом сказала:

— Вибачте, пане Стельмашенку Ви з дороги, мабуть, стомились... і я не знаю... Може б ви поїли чого небудь? Тепер в ресторанах пізно вже...

Стельмашенко спочатку не зрозумів. Потім подумав і двердо сказав:

— Ні, я їсти не хочу. Я їв... Я зараз піду, я бачу, що мій „візит“ затягнувся. Мені тільки треба було де-що подумати...

Олеся закинула назад голову й з образою тихо сказала:

— Я не для того вам запропонувала... Який ви...

Але Стельмашенко не звернув на те уваги і, підводячись, просто одповів:

— Я ж не сказав, що ви для сього... Пану Микульському, наприклад, я вже надокучив...

Модест розвів руками й ніяково засміявся.

— Ну, вибачайте... Ви, здається, маєте дуже прозорливу фантазію, Ви читаєте в серцях...

— Іноді! — засміявся Стельмашенко. — Ну, се не важно. Бувайте здорові!

Він уклонився усім і пішов у сіни. Одягся він так же хапливо, як і роздягався, неначе його хтось нетерпляче й довго вже чекав на улиці.

IV.

Але він таки дійсно спішив: йому треба було подумати над одною неприємною й несподіваною річчю.

Коли він сидів у Микульських, йому несвідомо й

безпричинно ставало раптом якось сумно, чи тоскно чогось. Не на довго, на кілька секунд, але з такою виразністю й гостротою, що було аж дивно.

На улиці було вохко після дощу. Лихтарі горіли жирними розбриканими плямами й направо в небі стояло блідо-зеленувате сяйво великого міста.

Стельмашенко підняв комір свого легенького плаща й не хапаючись пішов у низ, в напрямі дому Робацьких. Він чуйно вслухався у себе. Ні, в грудях був все той же безупинний, немов витікаючий з якогось незмирого джерела п'янючий захват. В ногах і по всьому тілі почувалась все та ж легкість, воздушність, безтілесність. Сей сум, певно, був від втоми, але се — не страшно.

Улиця була знайома — Курська. Ось та сама вівіска модистки, до якої він стільки раз доводив Тепу. А лихтарі немов інші. Ага! Тут уже трамвай ходить. Он старий, жовтий будинок, в якому що року вішається по студенту, чи то пак, вішалось. Чи й тепер вішаються?

З вохкої тьми підпливали спочатку незнайомі, а потім занадто знайомі, будинки, ворота, лавочки біля воріт, проходні подвір'я.

Але в грудях (Стельмашенко чуйно, насторожено слухав!) не промиготіло ні одне, хоч би найменше, найнесміле чуття. Навпаки, — захват, здавалось, від сих старих знайомців тільки побільшувався й побільшувався якраз через те, що знайомці не мали ніякої сили.

Курську перерізувала Преображенська. Тут, як і раніше, було повно гомону й світла. Трамваї, візники, автомобілі, біндюги, — вся улица, видавалось, дрібно й радісно дрікала від сього безперестанного руху.

Гамір і грохот не тільки оглушали, але й наводили на мимовільне, дурне дивування: чого тут так товчуться?

На віщо вони піднімають таке ревище, неначе без сього й не можна: один трубить у рiг; другий, ніби пустуючи, по поросячому хрюка; третій жалібно й гидко виє; четвертий, треба чи не треба, дзвонить.

Люди на тротуарах мали такий вигляд, немов попали в якесь сільце й що сили хапались вибитись з нього; але побігши в один бік і на щось наткнувшись, зараз же вертались назад. І від сього було два потоки, котрі не переривались ні на хвилину, тручись один об одного як два паси якоїсь величезної машини.

Тільки поліцай, мабуть знав, де вихід і тому стояв спокійно й не хвилюючись, з нудьгою позираючи на остогидлу йому шамотню.

Стельмашенко раптом згадав, як на сьому самому розі була в його сутичка з городовим. Городовий арештував якусь дівчину — немов за проституцію. Дівчина упиралась і не хотіла йти в участок, з жахом вириваючись з задубілоцупких рук поліцай. З її слів і криків, а більш усього по виразу очей, лиця, Стельмашенко зрозумів, що дівчина ніякого відношення до проституції не має й що тут якийсь шантаж з боку поліцай. Він вступився за неї. Але вступився не спокійно, розсудливо, а зразу прочувши всі переживання образеної і через те занадто різко, палко й нестримано. Городовик і так роздратований упертостю жертви, увагами юрби, спочуттям її до дівчини, несподівано визвірився на Стельмашенка і грубо-цинічно вилаяв його. І от Стельмашенкові виразно пригадалось, з якою скаженою, просто болючою силою ударив йому гнів у голову. Він, абсолютно не пам'ятаючи себе, кинувся на поліцай й хто знає, що вийшло б, коли б хтось не вдержав його ззаду. Се дівчині допомогло, бо вона зараз же пірнула в юрбу, але Стель-

машенко ще години дві після того весь дрібно трусився і обливався жаром гніву, пригадуючи слова й нахабно-грубу пику поліцая.

Стельмашенко тихо посміхнувся: як се неможливо тепер, як змінилися цінности.

Майже механічно він дійшов до будинку Рибоцьких. В першому поверсі вже не було трактира, замість його зеленою й малиною банями горіла аптека. Ворота навіть ніби й не міняли кольору. Тільки будинок пофарбували, — Тепа, десь, наказала зробити, вона ж веде, писали, хазяйство.

Стельмашенко помалу підійшов до лави біля воріт і сів. Сівши, він зараз же з легким хвилюванням виставився й в такій позі напружено став слухать: нічого! Ні одної небезпечної ознаки, ні рисочки з того, що колись тут же, на сій самій лаві переживалось!

Він передихнув і змінив позу. Ось клямка, на якій завжди лежала її рука, гаряча навіть крізь шкіру тугої, чорної, хвилююче-запашної рукавички. Скільки часу пролетіло тут, на порозі сеї хвіртки, скільки „рішучих і останніх“ прощань одбулося, скільки ся клямка приняла в своє залізне тіло огню!

Стельмашенко з посмішкою до самого себе почав пригадувати навмисно небезпечні моменти, хоча вже не мав найменшого сумніву, що „не буде нічого“. Дійсно, все здавалось тільки читаним колись романом, не більше. Захват був єдиним володарем.

Поправивши раптом різким рухом свій спортменський картуз, Стельмашенко, не хапаючись, устав і пішов у ворота. Дядько й Рибоцькі жили у великім, одноповерховім домі в глибині подвірря, відокремленім від усіх будівель густим невеликим садком.

В кінці двору, майже коло самого садка, де були в підвалах і перших поверхах квартирі бідноти, темніли постаті багатьох людей, — скандал або нещастя. Світло лихтаря од повіток скупю жовтило темні спини людей і потилиці. Двері одної з квартир були одчинені й звідти падало з другого боку світло на повітки й юрбу. Там чувся сміх і якийсь чи жалібний чи злий вереск жінки.

Підійшовши ближче, Стельмашенко побачив серед юрби винесені з хати стільці з дірявими сидіннями, якісь клунки, поганеньку шафку, ліжко. Чоловік у фартусі з гострим білявим лицем випихав через поріг вузенький комод. А біля його тупчилась не то дівчинка, не то стара баба й верескливо кричала, смішно й безпорадно кидаючись вперед, і зараз же повертаючись до публіки.

Вадим задер голову й через плечі людей подивився пильніше. То була не баба й не дівчинка, а горбата, надзвичайно погана жінка. Чи через темноту, чи дійсно було так, але вона здалась Стельмашенкові аж страшною. Біленькі цяточки замість очей, чорна велика дірка роту, темній колір косоного лица. І до того ще горбата! Груди якось безглуздо чваньковито випинались уперед і надавали каліці жалко задиракуватий вигляд.

Біля клунків Вадим помітив чоловічу фігуру на стільці. Вона сиділа зігнувшись в пальті, піднятий комір якого закривав усю шию й видно було тільки сиву непокриту голову. Се, певно, був або чоловік або батько горбатої!

Їх, очевидно, „викидали“.

— Ух, чи жоллий комод! — підморгуючи юрбі, вирівнявсь чоловік у фартусі, оддихуючи. — Золота, мабуть, повно! Ти б, Саламандра, хоч би половину в банку одправила. Чисте показаніє, яке важке воно!

Саламандра — горбата якось комічно змахнула короткою ручкою й металічним голосом, який бува тільки у горбатих, неприємно закричала:

— Щоб ти до віку мав стільки золота! Ти мені лампу розбив. Ти мені за лампу заплати. Я судом требувати буду!... Викидають та ще разореніє делають!

— Ти вперед за три місяці за квартиру заплати — спльовуючи у руки й беручися знову за комод, сказав дворник. — А тоді за лампу розсуждай. Ну, й нагилила добра, не випхаєш!

Серед публіки засміялись.

Стельмашенкові кинулось в очі, що всі з видимим спочуттям ставились до дворника, а до горбатої — з насмішкливою і, здавалось би, несправедливою злобою. Її безпорадність, жалібно-злий крик, каліцтво й беззахисність перед всевладним дворником, який і їм може повсяк час грозити тим же, все повинно б було звернути їхні симпатії до горбатої. А тим часом, в насмішкливих викриках публіки чулась навіть злорадність: на, мовляв, тобі! Ти не можеш подужати, так тобі й треба. Ти — горбата, каліка, нещасна, значить, так тобі й слід. В сьому була свого роду справедливість, що підтвержувала й заспокоювала стільки раз ображене чуття законности.

Комод раптом під натиском затріщав. Саламандра, ахнувши, кинулась до його. В юрбі зареготали.

Чи ви Бога боїтесь?! — з одчаєм закричала горбата. — Що ж ти ламаєш, бодай тебе чума зломала, вампір ти, босяк! Та що ж ето таке?! — раптом повернулась вона і метнулась кудись у бік. — Барипня, та скажіть же ви йому. Се ж розбой! Я в суд буду требувати. У мене отець больнои, старий, а ви мене у ноч, у дощ випхаєте та ще ламаєте мені небель!

Вадим хутко й гостро подивився у те місце, куди зверталась горбата. Там в темноті стояли окремо від всіх дві непомітні постаті, одна вища, друга низча. Всі також дивились з веселою цікавістю в тому напрямі. „Баришня“ — була, мабуть, Тепа.

Дійсно, з тьми зачувся так знайомий, м'ярко-грудний і разом з тим певний в своїй силі, спокійний голос:

— Не кричи, Саламандро... А то звелю всі річі замкнуть у повітку й нічого не дістанеш. Дякуй, що так випускаю.

Вадим не слухав, що закричала Саламандра. Не хвилюючись, але почувуючи чудне напруження, він швидко обігнув людей і підійшов до двох постатей. Одна була вища, закутана в велику теплу хустку з руками, складеними під хусткою на грудях, друга низча, в накидці.

Горбата як раз одбігла до дворника, який таки випхнув комод з дверей.

— Добрий вечір! — сказав по українськи Вадим до високої. Уже було виразно видно великі „візантійські“ очі (як він їх називав колись), густі смуги брів і навіть самовладний рисунок невеличкого рота. Тільки ніс зливався з загальною блідістю лиця.

Тепа якійсь мент мовчала, пильно й спокійно вдивляючись в Вадима. Вона його не пізнала. Він тільки тепер згадав, що борода його дуже міняє.

— Не знаю, хто такий... з чистою руською вимовою помалу й, як здалось Вадимові, нерішуче проговорила вона.

— Невже не пізнаєте? — з легким, веселим смішком у голосі сказав він — знов таки по українськи. Він знав, що сей смішок і особливо українська мова, за яку було стільки боротьби, примусять її пізнати його. І напружено ждав.

Тоді Тепа помалу визволила з під хустки руку, мовчки підняла її і з неї раптом бризнув у лице Вадимові сліпучий світ електричного лихтаря. Стельмашенко аж зажмурився.

— Господи! — скрикнула Тепа й лихтарь погас.

Вадим почув, як при цьому в його важко й холодно опустилося серце.

— Невже Вадим?!

І гаряча рука опинилась в його руці, міцно стискуючи її, а перед самим лицем затемніли дві глибокі дірки очей. Голова була схилена на бік тим же старим, лукавим, несвідомим для неї й ваблячим рухом.

— Коли? Як? Господи, яка несподіванка! Ходімте швидче, я хочу подивитись на вас... Катю, ви залишайтеся тут. Глядіть, щоб Семен скриню залишив... Ходімте!

І, не випускаючи руки Вадима, вона халпиво повела його за собою в хвіртку садка. Хвіртка — встиг помітити Вадим — була нова, не та стара, яка так хитро й протяжно пищала, коли він уночі тихенько одчиняв її, пробіраючись до Тепи в садок.

— А я воюю з пожилцями, „викидаю“ одних тут. Надокучили! Старий — зводня, весь будинок запаскудив, й не платить ще... Скільки ж се років ми не бачились? Вісім, дев'ять? Вісім і чотири місяці. Бачите, я вирахувала! Ми вас тут щодня чекаємо. Ви чого ж не написали? Три місяці ніякої чутки! Там Олена Іванівна уже всі очі виплакала за вами. І раптом, маєте: заявився. Ну, чекайте, я не маю терпіння, я хочу подивитись на... на славетного поета. Борода якась! Стійте!

Вони були вже в садку на алеїїці, що вела до ганку флігеля. Тепа, як фотограф перед зніманням, взяла Вадима за руки вище ліктів й повернула до себе.

— Стійте так, я освітлю вас...

Вадим машинально, як вісім років тому, корився свавільним, нетерплячим, тепер трохи піднятим рухам Тепи. З довгого ряду вікон будинку тягнулись крізь кущі й оголені віти жовтих акації зеленуваті смуги світла. Від його на темному волоссі Тепи рухались теж зеленувато-жовті плямки.

Вона підняла руку й, одвівши її трохи позад себе, пустила пучок молошно-білого рівного світла. Вадим, чекаючи його, уже прижмурився. Але зараз же розплющив очі й став дивитись прямо в лице Тепі. Вона якийсь мент розглядала його мовчки, помалу водячи лихтарем і змиваючи ним ті тіні на лиці, які перешкоджали їй бачити.

— Слухайте, Вадиме! — нарешті тихо й злякано сказала вона. — Та се ж не ви! Се зовсім не ви!

На переніссі під козирьком картуза трьохкутником м'ягко й глибоко вдавилися в тіло дві зморшки. Їх колись зовсім не було. Од крил носа теж тяглися в бороду дві глибокі зморшки. А круг очей їх було стільки, як тріщин круг пробитої в шибці дірки. Ніс витягнувся, став не гарним. Потім ся борода. Але, головне — очі. Се зовсім не Вадимові очі були! Колись в їх чудному зеленому кольорі було стільки життя, немов у зеленій глибині моря, де живе маса істот, що любляться, боряться, сміються, гніваються. Тепер сі очі дивилися рівно, ясно, з легкою насмішкою, ніби зроблені з льоду і з льодовим неприємним блиском.

— Невже се не я? — спитав Вадим, ледве посміхаючись.

— Абсолютно не ви — упевнено підтвердила Тепа, вглядаючись у його. — Ну, соціалізм, видно вам кошту-

вав порядно. Схаменулись ви та пізенько. Бач,, яким вернувся! Ех, ти! Читала твої вірші... І навіть губи не ті, сухі якісь, холодні... мабуть шаршаві...

Світло ліхтаря косо зачіпало кінчик маленького рожевого уха Тепи й одну щоку, на якій чорною емаллю одблискувало велике серйозне око.

Вадим протягнув руку до ліхтаря й повернув його на Степаниду. Вона мовчки й гордо підставила всю себе під сліпучий пучок. Вона майже не змінилася, тільки стала немов вище та поважніше. Той же дивний колір лица, що не мінявся ні від яких „безумних“ ночей з танучою, особливою якоюсь ніжністю рум'янця, та сама „мармуровість“ носа, візантійські очі. Губи були такі соковиті, свіжі й густо-червоні, що Вадим, проти волі спитав:

— А губи трошки підмальовуєте?

Тепи похмурила брови й гасячи ліхтарь сказала:

— Тільки ради першого побачення.

В садку стало дуже темно й майже нічого не видно, крім примерклих смуг із вікон.

— В мене нічого штучного нема. Ще не маю потреби — проговорила Степанида, загортаючись у хустку.

— Ну, ходіте... стоять більше нема чого.

Помовчавши трохи вона знов зупинилась і спитала:

— Що ж, я дуже змінилась?

— Ні. Тільки ще краще стали.

— Правда? Ач як... Ну, ходіте, коли так...

Але кроків через два знов озирнулась і на сей раз не зупиняючись, сказала:

— А от ви дуже-дуже змінились не на краще, добродію, змінились. Вісім, дев'ять років. Пам'ятаєте сю лавочку?

— раптом різко озирнулась вона: показала під кущі.

Вадим згадав: тут перший раз вона поцілувала його. А поцілувавши, зараз же образилась за се на його й до крови вкусила йому щоку. Він тиждень ходив з повязкою.

— Пам'ятаю — одповів Вадим.

Тепа пильно вдивилась в його лице і, нічого не розгледівши, пішла далі. Щось чудне почулося їй в його голосі, трохи не насмішка, — Тепа до сього не звикла. Пішли через ганок. Він виглядав по осінньому, голо й самотно. Не було ні парусини, ні столів, ні стільців. На стовпі під вітром хилитався, як маятник, обривок мотузка.

Коли Вадим і Тепа підіймались по сходах, десь збоку підвелась велика, без шапки постать чоловіка й мовчки, покійно якось схиливши голову, застигла. Вадим при неясному освітленню встиг побачити гарячий, блискучий погляд чоловіка, мент напрямлений на його.

Тепа зупинилась, не дійшовши всіх східців.

— Романе Петровичу! А ви чого тут? — здивовано спитала вона. Звідки ви взялись? Що се значить?

— Степанидо Макарівно, не можу — глухо пробормотів Роман Петрович. — Простіть, не можу.

— Без шапки... Ви давно тут?

— Не знаю... Годину, дві...

— Пили сьогодні?

— Ні, ні краплі...

— Ну, так от: зараз же йдіть до дому й приходьте, як сказала, тільки після завтра! Чуєте?

— Степанидо Макарівно! — Роман Петрович підняв нарешті, голову й Вадим побачив таке гарне лице, що йому чогось аж дивно стало.

Тепа злегка тупнула ногою по східцях.

— Зараз же додому! чуєте?

Красунь помалу повернувся, схилив голову й почав, як лунатик, сходити вниз.

А Степанида коротко сказала: „ходіте“ і пройшла в двері.

На Вадима вігнув знайомий давній запах Рибацького дому. Тут були й тонкі духи, і ладан, і нафталін, і кухня, і жіноче тіло, і п'яний перегар, і ще щось, чого спіймать не можна було. На підлозі великих, як зала, сіней, лежали килимки, перехрещуючись посередині й забігаючи під всі двері: наліво до Никодима Петровича, направо на половину жінок його, значить, тепер до Тепи й в двері коридору. В сі останні й повела Вадима Степанида.

Коридор був темний і на старому місці на стіні горіла лампа; електрики сюди й досі не провели. Як в готелю, по обидва боки був ряд дверей. В самому кінці на кухні чувся стукіт посуду, який, мабуть мили.

Тепа мовчала й хутко йшла вперед. Зупинившись перед невеликими дверима, вона повернулась до Вадима. І не питаючи, а немов доказуючи, сказала:

— Я з вами сьогодні ще побачусь. Після старих приходьте до мене. Ідіть.

І, не чекаючи відповіді, пішла назад, легко й упевнено несучи здорове тіло з гордо поставленою головою.

V.

Вадим якийсь час стояв перед дверима, не стукаючи, немов до чогось прислухаючись. В домі було тихо, тільки в кухні грюкали посудом та десь далеко одноманітно капали звуки вправ на піаніно.

„Хто ж то учиться?“—механічно подумав Вадим. Потім не знати чому ясно-насмішкувато посміхнувся й

твердо, весело постукав у двері. Хтось за ними крикнув і Вадим здивовано сам себе спитав, кому міг належати сей молодий чоловічий голос. Але так же машинально розчинив двері й увійшов у кімнату.

Пригадуючи потім усе з самого початку, Стельмашенко навіть у споминах почував разураз той штовхан, який немов струсив його всього, як тільки він увійшов у хату. Він пам'ятав, що тут же здивувався про себе,—з якої речі таке?

Але далі вже нічому не дивувався й ні про що не питав. І в сьому, може бути, й було найголовніше, те, що він прийняв усе як природне, як необхідне, що він незрозуміло забув те, в силі чого за хвилину перед сим ні на крихту не сумнівався.

Коли б ще не був готовий до сього, коли б не уявляв собі раніше всього, що має бути, коли б схопило його непередготованим, — тоді ще зрозуміло було-б. Але ж він навіть перед сими дверима виразно собі уявив, як все буде; уявив навіть, як повинна бути одягнена мати, як сидітиме батько й що скаже він, Вадим, входячи до них. Він уявляв усе в далеко гіршому світлі, ніж було справді і все ж таки тоді „нічого не було“. Він пам'ятав свою посмішку перед дверима, посмішку з того, як колись, ще в Сибіру, малюючи собі сей момент стояння перед дверима, він боявся немінучого в таких випадках хвилювання, тривоги й тому подібного.

Може, се трапилось тому, що в поле його зору попала перш усього голова його батька? Але ж ще перед сим, ще не бачучи нічого виразно, він почув сей штовхан, який немов завісу спустив над всім попереднім, оголив його всього й оголеного поставив перед сією кімнатою.

Вадим потім з надприродною ясністю міг пригадати

все, що було, що говорилося ним чи ким инчим,—як він поведився. Але в той час, як все це одбувалось, ні разу, ні одного разу (от се також варто уваги!) не озирнувся на себе. Навіть тоді, як оповідав про своє життя в Сібіру, навіть в той момент пам'ятав про те, що було, власне, найголовнішим у тому ж таки життю.

Кімната перш усього, була без усяких шпалер, — він знав, що Никодим дав батькам кімнату горнишної і чомусь уявив її собі в рожевих шпалерах. Вона швидче була подібна до невеличкої, білої камери на два-три чоловіки. Се Вадим помітив, як тільки одчинив двері й побачив на стіні не то картину, не то гравюру. (Се, потім він дізнався, був портрет Маркса).

Тут жовтою, невизначною плямою промиготіла голова батька й в груди сильно штовхнуло. Все тіло, як пригадував Вадим, чудно напружилось і одночасно зробилося важким. Він скинув картуз і ступив наперед.

Посеред хати був стіл з лампою без абажура. По обидва боки столу стояло по ліжку, одне проти одного. Справа сидів худенький дідок з жовто-сивими пасмами рідкого волосся, що звисало йому на тонку, хряску шию. У сей час з другого ліжка підводилась стара жінка, одсуваючи від себе білизну, розложену круг неї і дивлячись на Вадима зляканими, але особливо якось зляканими очима. На ній була картата кохточка дзвіночком і на голові чорна хустка, що не прикривала спереду сивого ріденького волосу. Більш нікого не було в хаті і Вадим, знаючи уже, що дідок—його батько, а стара жінка—мати, все-ж таки подумав, чи не помилився, зайшовши кудись до чужих.

Жінка якось боком, помалу, трудно виходила з-за столу, не зводячи з Вадима тих самих зляканих, напру-

жених очей. Потім, не то ніби боронячись, не то благаючи підняла руки її скрикнула:

— Ой, Боже ж наш! Та се ж Вадюня!

І наче відразу знесилівши, сіла на старе місце, не спускаючи рук, а простягаючи їх до сина. Вадим мимохідь скинув з себе кирею, поклав її на стілець, підійшов до матері її нахилився до неї. Мати мовчки закинула йому руки на плечі її, пригортаючись головою до грудей його, гірко, без слів, з стогоном заридала.

З цього моменту, як пригадував собі потім Вадим, і почалось, властиво, „падіння“, з моменту, коли по всьому його тілі пройшли морозні, дрібні дріжаки, груди немов заткнуло чимсь гарячим, болюче-важким.

В сей же момент побачив і батька таким, яким він назавжди лишився у згадках його про той вечір. Повернувши голову направо, зігнувшись, щоб матері легше було держати руки у його на плечах, він подивився поперед себе. І спочатку з непорозумінням, а потім з чуттям страху, болю, жаху став дивитись на батька. Старий сидів обкладений подушками в ситцевих пошевках і з болючим зусиллям шарпав головою, неначе вона була до чогось привязана. І в сей же час лице його, повернене до Вадима в профіль, було дивно спокійне, непорушне, байдуже до того, що робила уся голова. Око дивилось весь час просто на сина, але, було ясно, нічого не бачило. Далі батько зробив шнею так, як роблять люди, у яких болить горло, і тоді на Вадима глянуло усе лице. Але яке лице: скошене вниз, з гідливо роззявленим, скривленим набік ротом, з вузенькою щільною другого ока, також перекошеного, — воно було похоже на палицю одним кінцем у воді, а другим зверху, — переломане, несиметричне.

Ох! Ох!... — стогнала мати, як сліпа, старими руками обмацуючи плечі, руки, лице сина.

Вадим мовчки, зігнувшись гладив сиву голову її і почував, як чудне дріжання часами проходило йому по тілі. Батько ніби силкувався щось сказати — рот його ворухився й око (не непорушне, а криве) моргало й жмурилось.

Мати одвела голову од грудей і дивлячись догори на Вадима червоними з фіолетовими жилками очима, повними біжучих сліз, кивнула на старого:

— А батько!... Бачиш?

— Що таке? — хрипко й тихо до шопота в ту ж хвилину боячись відповіді матері сказав Вадим.

— Подивись...

І мати сіла на стілець біля столу, закривши лице лапами кохточки. Вадим обійшов стіл і наблизився до батька. Той ждав його; мерекошена половина обличчя неспокійно ворухилась, рот судорожно й якось косо донизу роззявлявся, око поблискувало. Друга половина у сей час була цілком непорушна, неначе з зневагою ставилась до силкувань першої.

Вадим нахилився до батька й тим же хрипким, чужим собі голосом проговорив:

— Драстуйте тату!

Око заморгало, рот ще дужче зашарпався й з його шепеляво почулось:

— Дла... туй!...

Вадим сперся рукою на стіл, — в ногах йому стало важко й було таке почування, як дивишся вниз з високої дзвіниці.

— Покарав Бог... Ох покарав нас тяжко Милосердний! — глухо крізь кохточку вибухла знов риданням мати.

Вадим не міг стояти. Він обережно сів на ліжко поруч з батьком. Сей закивав головою й ніжно погладив сина прозорою, виснаженою рукою по коліні.

І не тою рукою, що була з Вадимового боку, а другою, — сеї не було, замість неї з плеча легко й моторошно звисав рукав.

По всій істоті Стельмашенка стояло повне жаху непорозуміння; оце мале, жальке, висхле тіло, ся прозора рука, похожа на палець недокровної дитини, все це той майстер Стельмашенко, котрий колись на забаву маленького Ваді гнув пятаки в дудочку?!

Він сидів блідий до того, що вуха йому стали синюватобілими, а на лобі, як вухкість, виступив піт.

— Оце... так... — машинально шопотів він, не зводячи очей з страшного, поділеного на дві половини лиця батька. І сам не помічав, як губи йому дріжали.

Мати помацки взяла зпозад себе щось з розкладеної на ліжку білизни, яку десь лагодила перед приходом Вадима, і почала тим витирати лице.

— Коли ж се сталося? — трудно передихаючи спитав Вадим, ні до кого не звертаючись.

Батько мовчав. По щоці його, хутко й весело поблискуючи, бігли сльози в рідку жовтяво-сиву бороду, — Вадим ніколи не бачив його плачучим. Мокре зменшене зеленувате око винувато й безпомічно дивилось на сина. А друга половина лиця з розглаженими зморшками безпричастно, з холодним байдужжям дивилась у другий бік.

Мати одняла сорочку од лиця й, махнувши рукою, сказала:

— Два годи вже!

Вадим аж схопився з місця, але зараз же знов сів

і, хутко глянувши на батькову руку, що лежала на його коліні, зі страхом спитав:

— Як два годи?! Чому ж я не знав нічого? Ви писали мені що небудь про се?

Мати показала на батька й безпомічно проговорила:

— Не хотів... Наказав не писать. Боявся, що ти втічеш з того... Сібіру і...

У неї знову очі налились сльозами й вона закрилась сорочкою.

Вадим повернувся до батька.

— Як же так, тату?!.. На віщо ви се?.. Може ж допомгти якось можна було... Чи... я не знаю...

— А тобі б... пл... площя? — сказав із зусиллям батько, аж нагнувши від напруження голову, немов видущуючи з горла слово.

Вадим не зрозумів і, боючись се показати, гарячково, з мукою думав, що воно значить.

Але батько бачив, що син не зрозумів і ще винуватище, ще жальче напружив скалічену шию й видушив:

— А тобі б... пл... пл... площя?

Вадим не витримав. Впившись руками в волосся й упавши так на стіл, він несподівано для себе, мотаючи головою по столі, немов роскачуючи її, як тісто, голосно, пекуче, заривав. Сліз не було, навіть не було ридання, — з горла, з дна грудей виривався тільки рев, сухий, рвучкий, сповнюючий самого Вадима чуттям страху й здивовання.

До його підійшла мати й, притулившись мокрим лицем до рук його, цілуючи їх, мовчки, силкувалась здержати голову. Батько теж простягнув руку з-за грудей і, ледве дістаючи тонкими, з нездоровим блиском шкіри пальцями старався допомгти їй.

Нарешті, Вадим затих й якийсь час сидів непорушно.

Коріння волосся під пальцями боліло, голова була важка, а тіло все нило, як після довгої тяжкої роботи. Дуже хотілось курити. Він обережно одвів материні руки, підвівся й, не дивлячись ні на кого, виняв пачку з папіросами. Коли він світив сірника, руки самі собою здригувались, неначе хтось жартуючи, підштохував його ззаду, не хотючи дати закурити.

— Як же то сталося? — сипло, як застужений, раптом сказав він, понуро розглядаючи кінчик цигарки.

Мати тим часом взяла стілець і сіла біля столу проти Вадима. На питання його вона глибоко зітхнула й в очах знов стали сльози. Вона витерла їх і, помовчавши, сказала:

— Як сталося? Ох, сталось, сталось! Бодай сталося тим, хто довів нас до сього...

Батько ворухнувся й щось хотів сказати. Мати не дала:

— Ой, мовчи вже старий... Хай їх Бог прощає, а нам не можна простити їх. Через них сталося — дала вона тихіше, таємно хитнувши головою на двері в коридор. Вадим підняв голову й вона ще раз хитнула.

— Через „родичів“ наших, бодай з ними лихо в рідні було... Стьопочка наробив та й Тепочка... Пошуткувать хотіли та й составили якесь письмо, ніби од твого товариша, що тебе повісили... Хай хранить нас Господь Милосердний!

Мати злякано перехрестилась. Вадим впрівнявсь і напружено ждав.

— Та як прочитав старий сього листа та тільки гикнув і впав. Та й одняло ногу й половину голови. Руку вже й без того одняла фабрика. Казав дохтур, що через те й ударив параліч, що руку колись одірвало. От так пошуткували!..

Вадим крехнув і раптом встав, сильно кинувши цигаркою в підлогу.

Мати злякалась.

— Куди ти, сину. Ради Бога, не треба нічого... Хай їм Бог заплатить за наші сльози... А нам треба мовчати... Я вже, знаючи твою буйну вдачу, думала просить тебе, як приїдеш, щоб ти нічого... Не роздражай їх, сину, куди ми дінемося каліки, як виженуть нас? Хоч хату дали та годують, спасибі їм...

Вадим нікуди не хотів іти, устав сам не знаючи чого. Він знов сів і виїняв другу цигарку. Але сірників більше не було в коробочці. Мати помітила се й, повернувшись убік, сказала:

— Осю, подай сірника... Та ви ще ж і не привіталися... Що ж ти стоїш там... сину?

Вадим живо подивився туди, куди говорила мати. Він і не помітив брата. Той стояв весь час біля стіни, заклавши руки за спину й не рухаючись. Він також дуже змінився: з чотирнадцятилітнього підлітка став високий, але, видно, жиливий парубок. Вадима вразила його голова, — таку він бачив на своїх власних фотографіях, коли ще був студентом. Така ж кучма червоного волосся; гостре, як дзиґа, підборіддя; невеликі, запалі очі. Тільки вираз лиця у Ося був якийсь хмуро твердий, навіт суворий, як у монаха. Але се, певно, було від настрою. Йосип не хапливо виїняв сірники з кишені й підійшов до Вадима. Сей устав, взяв їх і простягнув братові руку, хмуро й без посмішки говорячи:

— Не пізнав би ніколи, страшно виріс, змінився.

Ось теж не посміхався. Очі в його були менчі ніж у Вадима й більш заглиблені під лоба. На щоках і на носі чималими бризками розсипалось ластовиння.

— Та обніміться ж, поцілуйтеся! — скрикнула мати, дивлячись як вони стояли один проти одного. — Рідні ж ви...

Брати ніяково обнялись і поцілувались. Ось зараз же одійшов до стіни й знов став там, як раніше, а Вадим, засвітивши сірника й закуривши, сів на ліжко.

Сідаючи, він думав про те, що Ось якось чудно віднісся до слів матері поцілуватись. Був навіть момент, що ніби хотів одмовитись.

Але довго він не міг на сьому зупинятись: мати підсунулась з стільцем до самих колін його й, нахилившись, ніжно обняла руками його руку. Хитаючи головою, вона скорбно вдивлялася в лице йому й шопотіла!

— Подивиться ж хоч на тебе... Сину мій, дитино моя рідна... Вимучили тебе, виснажили, як самі знали...

І помовчавши, водячи по лиці його великими й ще гарними очима з бурими зморщеними повіками, раптом з тужним умиленням додала:

— Борідку запустив. Руденька, як у татуся колись була...

І перший раз у неї слабо засвітилася посмішка в погляді.

— Покажи...—тихо почулось од батька.

Мати взяла сина за голову й повернула до старого. Вадим без посмішки дивився на батька. Той чудно хитав головою й водив одним оком по лиці сина, потім підняв ліву руку й перехрестив його нею. Вадим пильно глянув на його, потім на матір і нічого не сказав. Батько ніколи не був релігійним. Навпаки, останніми часами, коли Вадим був ще дома, зовсім зробився атеїстом. Правда, се, здається, сталось більше з протесту проти Никодима.

який в той час почав уходити в силу й зробився побожним. Але й до того не дуже надокучав Богові.

— Люби,—Вадю в.. в... вогів своїх...—трудно, але ніжно вимовив старий і переконано похитав головою, немов договорюючи: „Так, так, сину! Се—стара істина, але повірь мені, нема істинніше за неї“.

Мати глибоко зітхнула.

— Тепер „люби ворогів своїх“... А як колись казала, плакала, молила та казала: „Трохеме, казала, не треба забастовок, уникай їх як огню“... Що казав? Тепер і молитися став і еконки повісили, а колись сміявся. Та й досміявся...

Вадим не знав докладно, як саме, при яких обставинах одірвало руку батькові.

Було се саме тоді, як він сидів у Києві й брат багато не міг писать. Потім пішли нові тюрми, заслання, подробиці вже не так важні були. Писала колись сестра,—напевне під диктовку матері, — що забастовки коштували батькові руки,—але се могло бути в дійсности й не так.

Щоб одхилити матір від тяжкої для батька розмови (а що йому було тяжко, се відко було хоча б з того, як він винувато подивився на жінку, на сина й зняв з його колін свою руку)—Вадим попрохав матір розказати, як все сталось.

З її оповідання справді вияснилось, що одірвало руку не через забастовку. Навпаки, батько був як раз проти тої забастовки, вважаючи її невігідною для робітників і тому всіма силами намагався не дати спинити фабрику.

Його обвинувачували навіть в змові з братом-хазяїном, в зраді товаришів, але він уперто стояв на своїм. І коли б це сам Никодім, то забастовки у той раз,

мабуть, би й не було. Але сей робив усе, що міг, щоб викликати робітників на страйк: він не тільки не хотів піти на уступки, але силкувався підстроїти так, щоб і страйкарі не могли уступити. Через се він весь час ображав депутатів, спочатку зовсім не признаючи їх, а потім, наприклад, приймаючи неодягненим. Він не тільки боровся, але, почувавши свою силу й малосильність противника, старався плюнути йому в лице й плюнуть для того, щоб тому не лишилось ніякої можливості навіть бажати перемирря, щоб могли подовше плювати на його. Се ж і було причиною нещастя з батьком. Никодим, бажавши з усіх сил підбити робітників на ексцеси, завів провокаторів, які під'южували найпалкіщих бити машини, псувати матеріал і т. п. . . . І от раз, коли один з провокаторів хотів ударити сокирою по машині, батько, поспішаючи на поміч тим, що держали провокатора, попав рукою в пас. Тоді фабрика спинилась, бо в забастовці взяли участь і ті, що були проти, взяли через протест проти провокації та з спочуття до Трохима Стельмашенка.

Але ось це й дало привід Никодимові та Тепі говорити, що Трохим постраждав через свою власну вину, беручи участь в забастовці й розбиванню машин. Через се знов вони одмовились допомогти чим небудь родині покаліченого. Вони боялись, що, помігши хоч чимсь малим, тим самим признають свою винуватість і мусять, як що затіється діло, заплатити Трохимові Стельмашенкові по суду велику суму грошей. . . . Сього ж ні скупість, ні сила Никодима, ні його „нечиста якась злобність“, як висловились мати, ні за що не допустили б.

Зосталась сім'я без заробітку, без грошей. Довелось продавати, що було; а як не стало чого продавати, мати почала брати прать сорочки товаришів-робітників. Спа-

сїбі, роботи вистало б і на трьох, товариші вже нікому другому не давали, та нове горе: ревматизм одкрився: рада б робить,—руки скорчило, та хоч сядь та плач.

— Ох, і горенька ж я набралася! — що хвилини витираючи сльози, говорила вона. — І поміраць буду, не забуду. От тут то їй прийшлося випхнути Олю заміж. Іди, дівко, та дбай сама про себе. Писали ми тобі... Не хочу гудить, а правду скажу: не хазяїн він, не вмє копійку зберегти. Та їй то сказать, велика та копійка їхня: двадцять шість рублів у місяць писаришка в суді, ну, що тут? А дітей же аж шестеро душ! Шестеро ротів! Та й одягти ж треба; як по сорочечці та їй то шість треба, як пальничко то їй то шість давай. Де ж його взять? Як холод, то їй сидять усі купою в хаті, як горобнята в гнізді, нема чим одягти, щоб десь вискочило на улицю. Оїй, та ще Оля — моя мука... З'їли мене діти... На тебе думала: „ось скінчить той нїверситет, гроші зароблятиме, на старість піддержка буде“. А він!.. Хаї тебе, сину, Господь судить, а жорстокий ти до нас. У людей діти батьків заспокоють, старість їхню поважають, а ми без хати, як старці, на старости літ живем у приїмах, годуємось послідом од панського обїду. Та ще їй за то очі випікають, у рот заглядають...

Мати притулила сорочку до очей — і трусячись старими плечима, гірко заплакала.

Вадим сидів, схиливши голову їй пускаючи дим вбік од батька.

— Що ж ти тепер? — крізь сльози подивилась мати на його. — Можеш щось зароблять? Казала мені Тепа, що в тебе вовчий білет і нігде не приїмуть? Правда то?

— Не знаю, шукатиму роботи... — не підводячи голови, тихо сказав Вадим.

— Ой, синку, синку, других спасаєш, а своїх рідних у домовину зганяєш...

— Годі, стара.. — раптом прошепелявив батько. — Дай краще їсти Ваді... Голодний...

Се був найкращий спосіб одхилити увагу матері у другий бік. Вона зараз же перестала плакати, затурбувалась.

— Що ж я йому дам? Там трошки солонинки вчорашньої з хріном... Хочеш, сину, солонинки? Можна яєчок зварить. Єсть у нас машинка, спіртовочка, так скоренько варить. Купив Ося, спасибі йому, щоб не ходить на кухню...

— Дякую, мамо, я не хочу їсти... — сказав Вадим, але знав, що краще сього не говорити, бо все одно їсти треба буде.

Так і вийшло. Мати аж жахнулась і ні за що не хотіла повірити, що він уже їв, що, взагалі, по тих залізних дорогах можна щось їсти. А тут же чотирнадцять суток у дорозі був!

У куточку стояла маленька жовта шафка. Вадим пізнав її, се була та сама, яка стояла в їх коло рябенької канапи... Він озирнув хату. Нічого більше знайомого не було. Взагалі, ніяких меблів, крім трьох ліжок, стола та стільців не було тут. На стінах на цвяхах висіла одежа, як в дешевому магазині, та в кутку біля Осіної постелі — портрети Маркса й Ласалю. Там же на підвіконнику чепурними стовпчиками стояли книжки.

Готуючи їсти Вадимові, мати не переставала говорити. А Вадим подивлявся на неї й тільки тепер бачив виразно, як тяжко одбилися на ній сі девять літ. Він покидав її ще свіжою чорноокою жінкою з нахилом до повноти. Тепер се була майже бабуся з проваленими й

обвислими донизу щоками, з цілком сівим волоссям, худенька, згорблена, з старечими руками. І не було вже того нетерплячого свавілля в голосі, яким вона завжди воювала з мовчазним добродушієм батька або з його невинними випадками хвастовитости.

Апетиту не було зовсім, але Вадим покірно їв усе, що було на столі.

— Чом же ви судом не потребували, щоб фабрика виплатила татові за каліцтво? — раптом перебив він матір, коли вона оповідала про Олю.

Мати замовкла, потім коротко хитнула на батька й промовила:

— Спитай його... Занадто святій уже зробився. Не хотів. Казали люди, що...

Вона озирнулась і перейшла на шопіт:

— Казали люди, що тисяч десять можна було б справити з їх, як би подати у суд... І адвокат один приходив, предлагав... Одказався...

Мати закрила очі й непорозуміло стиснула плечима. Вадим мовчав.

— А як ти, Вадю, думаєш, чи по закону можна стрибувать?

— Мені здається, що можна...

Він дивився в тарілку й чув, як батько заворушився, але не озирнувся.

— А вилічить тата можна, сину?

— Штара! — прошопотів батько.

Вадим глянув на його. Здорове око з докором дивилось на матір.

— Оттак усе! — безнадійно хитнула вона головою. Ні грошей, ні лічиться, нічого не хоче... Живим до Бога хоче піти...

Вадим поспішив перевести розмову на інше. Але чого не торкалась вона, все було нерадісне. Особливо в темних барвах вставала перед ним картина життя батьків у сьому домі. Се був не дім, а, як сказала мати, „страшна ковбаня“. Один день тут служили молебні, кадили ладаном, шаруділи ризи поців і всі балакали шопотом. На другий день весь будинок дріжав од танців, п'яного реготу, бійки, сварок. Всім заправляла й командувала Степанидка, — сластолюбива, розпутна, свавільна сука, за якою тічкою ходили мужчини. Никодим з нею жив майже отверто й боявся її, і лизав її ноги, і ненавидів.

— Ой, страшно подумати, що тут буває, сину! — говорила мати, з жахом хапаючи себе за щокни й хитаючи усім тілом з боку на бік. — Ой, матінки мої, що тільки довелось бачити на старости літ. Ох, дожились та дожились ми, хай Бог милує ворогів наших од такого життя! Та ніколи ж тобі тихої хвилинки немає, та день у день та ніч у ніч галас, спів, стук, грюк. Я вимучилась од безсонниці. У ночі пани гвалтують, а рано на кухні... От за стіною... З п'ятнадцяти комнат та яку дали нам? Тут горнишна жила. А що вони виробляють ночами, то гидко подумать і сказать! А молельня? Ой!.. Знаєш, що там буває?

Вона зупинилась у лице Вадима її шопотом проговорила:

— Роздягаються голяка, всі до одного й що там роблять, то... сказать не можна. Ну?

— І все Степанидка? — спитав Вадим.

— А хто ж? Хто ж як не ся сука! Та за нею хто тільки не бігає? І генерали, і студенти, і поміщики і кого тільки нема в неї. Се щось диявольське, не пнакше...

Ой, не инакше! Та тут же два рази стрілялися. Один то наче справді, а про другого то й досі не знають, чи стрілявся сам, чи його тут пристрелили. Суд був, поліція. Та їм що? Поліція вся у їх же й п'є. Чорна сотня така, що пошукать тільки. Штаб їхній тут. Сей Стьопка, то їхній перший варивода. Союз руського народу тут... Та вони таку силу мають, що проти їх ніякий генерал слова сказати не може. Ти вже, синочку, ради нас бідних не руш їх, не зачіпай, мовчи. Бо казав Стьопка, що чуть ти що, так він тебе знов на Сібір одправить... Мовчи, синку, здержуй себе. Вони люди нічого, от Ось хоч роботу має, через год і свідетельство дадуть йому... На фабриці ж таки робить, по рублю в день усе ж таки виробляє. Треба мовчать, — проженуть. А куди ми дінемось усі? От і ти приїхав... А нам тебе й спати покласти нема де...

Мати заплакала. Потім утерла очі й заклопотано сумно спитала:

— Чи єсть у тебе ж хоч одєжника яка, чи тільки оця накидочка? Як же ти жив там у тих снігах страшних, — мерз, голодував? Ой, Боже наш, Боже наш, за що ж ти нас так тяжко караєш? За що людям даєш так багато, а у других посліднє здоров'я однімаєш?

Вона підперла рукою щоку, по якій безупинно текли сльози, і журно захиталася всім тілом.

Вадим чув, як батько чогось неспокійно ворухився, і повернувшись до його, спитав:

— Ви щось хочете, тату?

Батько якось чудно, немов змішано, немов винувато зиркав на сина і, видно, хотів посміхнутись. Нарешті, він покликав:

— Осю!

Зараз же твердими, широкими кроками підійшов

до столу Ось. Він, очевидно, зразу ж догадався, чого треба батькові.

— Показать хочете? — промовив він серйозно.

Батько хитав головою.

Ось так само серйозно й навіть суворо підійшов до шафки, присів і щось обережно вищав з неї. І так же обережно поставив на стіл перед батьком. У того живо заблищало око й на тонкій жовтяво-блідій шкірі лица виступив легкий румянець.

З пояснень Ося виявилось, що се була модель механічного прального апарату, якій вищав батько. Модель він сам зробив лівою рукою й підборіддям. Іноді в дечому помагав він, Ось, але дуже мало. Апарат може мити простині, сорочки, навіть великі брезенти. Туди наливається вода, там вона стоїть, сюдою вкладається білизна. Апарат єднається з машиною, або просто приводиться в рух от сею ручкою й білизна переться. Не дороблено ще де-які частини, але місяців за три-чотирі все буде готово. Тоді можна буде взяти великі гроші.

Ось оповідав цілком поважно навіть з захопленням, але іноді дуже пильно й з натиском дивлячись в очі братові. Батько за кожним його словом хитав головою, поглядав на Вадима, хвилювався. І моторошно було бачити, що він цілком забував про другу половину свого лица, яка немов з холодною зневагою відносилась до його оживлення.

— От тобі й... к... к... кліка! — хитнув батько головою. І Вадимові сей слабенький рух нагадав той час, коли батько іноді оповідав про яку небудь свою удачу. Як мати не любила його хвастовитого тону! Тепер вона боязко подивлялася весь час на Вадима й робила йому очима знаки.

— От бач, синку, все ж таки твій батько, може, виручить нас! — голосно сказала вона. — Як би то Бог дав! Усі говорять, що прекрасний апарат...

Вадим щось хотів сказати, але двері без стуку розчинились і в хату хутко ввійшов опецькуватий студент в голубій косоворотці й в ясносірій тужурці. Особливо звертало на себе увагу його лице. Воно було велике й плескувате, неначе машкара з випнутими вилицями й широкими щелепами. Розмір його побільшувався ще від того, що очі на йому були маленькі, як два самотні гудзики на піджаку. Вуса також були малюсенькі, товстенькі й закручені до гори, як у німецького імператора. Зачіска була кацапська, згідно з якою волосся, як рівно одрізана стріха, звисало над шиєю й вухами.

Се був Стьопка Рибацький. Як тільки він з'явився, старий Стельмашенко непевними, прудкими рухами руки почав зараз же підгортати до себе розкладені по столі часті моделі. Ось же став так, щоб закрити їх своїм тілом.

Олена Іванівна хапливо скочила з місця й почала для чогось витирати об себе руки, хитаючи гостю головою й наготовивши привітну посмішку.

— Олено Івановно! — закричав ще з порогу Стьопка. — Нещастя. Я до вас. Та сволоч Катька кудись забігла, нема кому гудзика пришити, одірвався від тужурки. Зашийте ви...

— Ах ти ж Боже мій! — немов жартівливо скрикнула Олена Іванівна. — Осе справді нещастя!.. Де ж те горе ваше? Давайте його сюди.

Вона з тим же запобігливо-привітним і жартівливим виглядом почала оглядати його тужурку. На самім кінці одного гудзика не було.

— Ось тут — показав на те місце Стьопка. — А от і гудзик, чоррт... Се ми боролись з ротмістром. Та він не бореться, дрянъ, а шарпа за одежу. Ну, її одірвав.

І мати, і Вадим, і всі зразу зрозуміли, що Стьопка прибіг не за-для гудзика, а подивитись на Вадима. Се помітно було й з того, що він ніби не помічав останнього, навіть не дивився в його бік. Тільки як повернувся так, щоб Олені Івановні було зручно пришивать, здивувався й проговорив:

— О! А у вас гість? Вадим? Ага! Мені, правда, Тепа щось таке казала. Ну, драстуйте, Вадим!

Він недбало хитнув головою. Вадим, мовчки нічого не відповідаючи, дивився на його, стомлено спершись ліктем на стіл і поклавши руку на голову. Очі уважно, гостро розглядали студента.

Мати трівожно подивилась на сина й поспішила сказати.

— Вадю, ти не пізнаєш, се ж Степан Макарович...

— Пізнаю... — помалу проговорив Вадим. — Доброго здоров'я... Гудзик одірвався?

У Стьопки злісно блиснули очі. Він нічого не одмовив і, повернувши голову до рук Олени Іванівни, що зашплювала нитку в голку, нетерпляче буркнув:

— Ну, швидче, швидче, мені ніколи...

Зараз, зараз — захапалась вона. — Ось уже... Ах, ти, яка подла нитка... Ну, скажіть на милість!

— Очі сліпі у вас... — кинув Робацький.

Ось стояв непорушно, дивлячись в підлогу й ні разу не глянувши на гостя.

— Сліпі, Степане Макаровичу, сліпі... Ну, яка ж нитка... От як на злість тобі... Осю, серце, зашил мені нитку, не потраплю.

Ось на якійсь мент замнявся, потім одійшов од столу й взяв нитку з голкою.

Рибацький зараз же побачив модель.

— А-а? — немов весело скрикнув він, тріпнув жирним чубом. — Хімія й механіка знаменитого мастера! Ну, як ваш винахід, Трохиме Петровичу? Посувається? Пора кінчать! Га? Не чую, що кажете.

Стельмашенко нічого йому не говорив, сидючи недвижно, покійно.

— Тільки знаєте що? Сєї апарат уже давно, літ десять як винайшли. Ви, мабуть, колись його бачили... Га? Як кажете?

Рибацький тільки раз чи два зиркнув на Вадима, але ясно було, що все говорилося для його.

Вадим так саме сидів і мовчав. Мати боязко поглядала на всіх і, вирвавши з рук Ося зашилену нитку, почала пришивати гудзика.

— Чого ж ви не відповідаєте, Трохиме Петровичу? Се вже не ввічливо так гостя приймати. А я вже покупця для вашого апарату знайшов. Десять тисяч дає зразу, а потім ще двадцять... Йі Богу! Зараз же соціалістичну фабрику поставити можна... До речі й снн приїхав підходящий... Га?

Мовчання, видно, розпаляло й закручувало голову Рибацькому до несподіваної йому самому міри.

— Степане Макаровичу, — раптом тихо проговорив Ось. — Тато сьогодні дуже погано себе почуває... Йому трудно балакати...

Ось, на диво Вадимові, звернувся до Рибацького по українському. Стьопка ж, як і Тепа, хоч і був зроду українець й навіть називав себе „малоросом“, але до всього українського відносився з такою ненавистю, з якою

можна відноситись тільки до того, що сам жорстоко її несправедливо образив.

Вадим чекав, що Рибаківській одповість що-небудь вроді того, що не бажає чути в своєму домі всякої „української мови“. Але брат, десь, був на привілежностях, або ж Стьопка не хотів в сей мент про се говорити. Він обмежився лише тим, що перекривив Ося.

— Та невже „балакати“ трудно? Оце але!

(Сам він, як і Тепа — сестра, старався говорити поруськи яко мога чистіше, не вживаючи українізмів, або, як казала Тепа, „не по одеському“. Але так же, як і її, Стьопці се, видно, трудно давалося, бо вся чиста вимова його була в тому, що замість „неужто“ він говорив „няужто“ її вживав слів „покацапистѣ“).

— Вадимові, певно, теж балакати трудно? А колись ми балакали з вами! Памятаєте, Вадим... як вас? так, Трохимович! Памятаєте, як я раз вас „балакнув“ на Андрієвській, коли ви прокламанки таскали? А се я був! В темноті та з переляку ви її не розібрали. Смачна була моя „балачка“? Ну, Олено Іванівно, швидче там к чортовій матері, мені нема часу тут варнягати зо всякими...

— Зараз, зараз!..

Олена Іванівна одкусила нитку її випросталась.

— Уже... Носіть на здоров'ячко.

Стьопка, не подякувавши, потягнув за гудзик і сказав:

— Держитесь... Добре...

І похляскавши рукою по плечі стару жінку, додав:

— Скажіть Василиці, щоб дала вам за се варення.

Скажете, я говорив...

І, повернувшись, не поспішаючи, строго виїшов з кімнати.

Мати зараз же підійшла до Вадима й з докором почала:

— Вадю, бійся ж Бога...

Але він не дав їй договорити. Помалу стомлено підвівся й промовив:

— Ну, я піду... Так...

І почав терти лоба з таким виглядом, як се роблять люди, що зовсім не протверезились.

— Так... Мені треба йти — повторив він — да. А тільки от що, мамо... Вам тут не можна zostаваться...

Він говорив з трудом, ніби ще й сам не знаючи напевне, що треба сказати.

Мати, мабуть, уже думала про се, се-б-то, що Вадим запропонує се, обміркувала, взяла на увагу всі „за“ й „проти“ й віднеслась до його слів без спочуття. Сумно й безпомічно схиливши голову на одне плече, вона сказала:

— А що ж нам, синку, робить? Куди нам подітись? Ось нас не може піддержати... На тебе надія була. А ти... Який з тебе помішник нам? коли в тебе тільки вовчий білет у кишені... Як би ти міг чим небудь зароблять...

Вадим мовчав і щось думав.

— Що ж ти мовчиш, синку? Чим ти можеш зароблять для нас? Адвокатом же не можеш бути?

— Ні, мамо, але...

— І дохтуром ні?

— Ні, мамо, але...

— Тільки стішки вмієш писати?

Очі їй налились сльозами.

— Учили, учили, сили всі клали, а він тільки й вивчився стішки писати та по тюрмах сидіти... Стішками,

синку, нас не прогонуєш... Не зачіпай нас краще, дитино... Хоч хату маємо та харч. А як забереш нас, то з голоду всі попухнемо, а Йосипа з фабрики проженуть і свідетельства не дадуть. Куди він, бідний, дінеться... Не треба, синку, хай ми вже віка свого доживем у приймах... Дучче б ти не роздражав їх... От він розкаже Тепі, а Тепа так інтересовалась за тобою. А їй Боже борони, сину, наперекір щось сказати. Ради всього, Вадю, убігай сього, бо вона ж тут володарька всього, вона любить, щоб над кожним власть мать. Нехай собі, — покажи їй, що ти покірний... Поклонись, сину, Бог з ними... Не нам голову задирати... Скільки мені горенька з Осем було, поки вблагала не пирскати... Трохи, спасибі йому, здержує тепер себе... А то ж пропали б, як сліпі кошенята. Вигнали б! Вигнали б і послідні сорочки забрали б! Такі люди... Що вони тепер над робочими знущаються, що на фабриці виробляють, так нехай їм краще на страшнім суді не зачтеться... Де ж ти, синку, спатимеш?

Вадим стояв і дивився на огонь в лямпі. На питання матері він, не одводячи очей з язичка, похожего на ті сонця, що малюють на обкладинках прогресивних журналів, тихо промовив:

— Де-небудь, мамо... В гостинниці... Ну, я піду, стомився чогось...

Він підійшов до батька і, все так же стараючись менше дивитись на його лице, поцілував йому руку. Трохим Петрович збірався щось сказати, але так і не сказав нічого, тільки сумовито, з боязкою ніжністю погладив сина по плечі.

Попрощавшись з матір'ю та Осем і ще раз пообіцявши завтра зрана прийти, Вадим вийшов.

Ні в коридорі, ні в сінях нікого не було. З-за одних

дверей чулась криклива мова Стьопки й жіночий сміх. То мабуть Стьопка оповідав Тепі сцену у Стельмашенків.

Вадим вийшов на ганок і помалу спустився в садок. Вохке, холодне повітря неприємним морозом пробігло по спині, примусивши притулити руки до тіла. Труслив невеличкий дощик, таємним шопотінням падаючи на сухий лист куців й дерев. Десь з подвірря чувся крик, протяжний, одчайний й разом з ним сміх багатьох голосів.

Коли Вадим вийшов з садка, він побачив таку сцену. В крузі юрби, освітленої світлом великого ліхтаря, що стояв тепер на столі, припавши грудьми до скрині, лежала Саламандра й злітно, жалібно й безпомічно кричала. Над нею стояв дворник і оддирав її руки від скрині. Одіравши одну, він держав її й брався за другу. Але горбата затихши, раптом з вереском шарпала руку, виривала її й хапалась знов за скриню. За кожним разом юрба весело сміялась і кричала щось чи дворникові чи каліці.

Тут же зовсім близько коло скрині видно було дві постаті: покоївки Каті й Тепи. Катя держала над останньою парасоль. Тепа, видно, щось сказала дворникові. Тоді той, схопивши раптом Саламандру під пахви з такою силою шарпнув її, що аж важка скриня разом з нею трохи піднялась. Але горбата рук не випустила й тільки ще дужче, пронизувато закричала:

— Ой, рятуйте! Ой-ой-ой!!

Дворник, очевидно розлютився й став раз за разом шарпати мале, цупко прилипле до скрині калікувате тіло.

Вадим вмить визволив руки з під накидки, швидко підійшов до дворника і, схопивши його за плечі, сильно одкинув у бік. Той аж закачався й сів на якийсь клунок. Горбата перестала кричати і непорозуміло почала озп-

ратись. Юрба затихла, здивована й зразу ставши на бік заступника.

— Здорово! — бовкнув хтось ззаду.

Дворник схопився й підскочив до Вадима, наміряючись бити або лаятись, але пізнавши того чоловіка, з яким пішла в покої баришня, отетерів.

Вадим звернувся до його:

— За що ви шарпаєте її?

— Сундук не дає, господін... — нерішуче сказав дворник, поглядаючи в бік баришни.

— Должна за квартиру двадцять рублей. Баришня приказали взяти у заставу сундук. Пока оддасть...

— Дворник! — раптом почувся стриманий, але повний погрозливого чуття голос Тепи. — Роби своє діло. Що за розмови?!

— Так от баришня... не дозволяють.

— Хто тут сміє не дозволять?! Ти кого слухаєш? Хто тут хазяїн? В шию того, хто не дозволяє...

— Одойдіть сюдова! — раптом грубо одпихаючи Вадима, інчим тоном промовив дворник. — Ей ти, стерво, пусти сундук! Слш?!

Вадим нахилився до горбатої й спитав:

— Скільки ви довжні їм?

Саламандра жалько й жадно забігала очима, очевидно, розуміючи, що хоче Вадим.

— Двадцять рублів — прошепотіла вона.

Вадим поліз у кишеню, виняв гаманець і розкрив його. Там було дрібними рублів десять, як згадав він, і одна бумажка в двадцятьпять рублів; се все, що він мав.

— П'ять рублів маєте? — проговорив він.

— Ні... нема... — поспішно сказала горбата, тим ж жадними очима дивлячись на гроші.

Вадим виняв двадцять п'ять рублів і простягаючи їх Саламандрі, дуже голосно сказав:

— Натє, киньте їм в зуби, нехай заспокоються!

І глянув прямо на Тепу. Лице її видалось йому страшно блідим, а очі немов намазані фосфором, світилися.

— Так он ви як, добро-одію? — Тихо протягнула вона, криво посміхаючись. — Добре ж, коли так...

Вадим посміхнувся, одвернувся і мовчки пішов крізь юрбу, що поспішно розступалася перед ним, провозаючи його не то спочутливими, не то насмішкуватими поглядами.

Вийшовши на улицу, Вадим почав пригадувати, що йому тепер треба робити, — він весь час почував себе досить чудно: неначе не він ходив, говорив, а хтось инчий, кому через щось треба коритись, але який дуже невиразно дає свої накази й їх чоловік мусить розгадувати.

— Ага! — пригадав він. — В готель...

І зараз же почув страшенну втому й непереможне бажання спати.

Зайшовши в перший готель, який попався йому на дорозі, він взяв кімнату, не роздягаючись ліг і заснув.

В той день, як приїхав Вадим Стельмашенко, о дев'ятій годині вечора було призначено зібрання всіх членів родини Микульських. Се зібрання призначалось уже декільки разів, але кожного разу Юрій, давши обіцяння, не з'являвся. А без його не можна було нічого постановити.

VI.

Анатолій Аркадієвич, найстарший з братів, ходив по квартирі Модеста й злостився, — Юрія знов не було дома! Модест також десь зник, мати сидить у себе й читає свого Толстого!

Було вже пів на дев'яту. В помешканню стояла тиша, тільки десь далеко чулись звуки музики, — то Олеся грала Зої.

Анатолій дратувався все більш та більш. Все його дратувало в сьому домі. Він покинув нагальні справи в повіті, не зазирнув навіть до себе до дому, прилетів сюди й то для того, щоб ходити по сих кімнатах, де від всього так і тхне дурноватостю.

В кабінеті Модеста він зупинився перед портретом батька й з непорозумінням потиснув плечима: діяч, спаситель „Неньки-України!“ Подумати тільки собі, скільки значіння може мати в нашому життю випадковість. Через що старий на старість літ зробився таким завзятим „українцем“, як вони люблять тепер себе називати? Через те, що якийсь дурень сказав йому, що його прадід був близькою особою до гетьмана Дорошенка! Се зовсім замакітрило голову старому й з того часу зайшло якесь божевілля у всіх Микульських.

Анатолій злісно озирнув хату. От, усі меблі пообивали сими плахтами, рушники для якогось чорта скрізь висять. Се зветься у них „українським стилем“. А через сей український стиль вони повинні зруйнуватися.

Анатолій поглянув на годинник й взяв зо столу книгу. Се була не книга, а товстий зшиток в палятурці, в якому були зібрані всі статті про Аркадія Микульського, надруковані по його смерті. Анатолій насмішкувато перегорнув її й поклав назад. Подумаєш, який знаменитий чоловік був! Все життя тільки те й знав, що банкети, псарню, гульню. Промотав спадщину, а потім у знаменитости записався. Знаменитість за гроші. Так і не тільки в українофілів знаменитим можна стати. Та дворянство тільки те й знало, що гульню, собак та куповану славу!

А ні Юрія, ні Модеста усе не було та її не було. Анатолій з нудьги пройшов у дитячу хату. Там за маленьким столиком сидів Славко її читав. На дядька він озирнувся з вишуватою боязкістю її подивився на свою книжку таким поглядом, немов читав щось заборонене. Анатолій поклав одну руку на голову хлопцеві, а другою взяв книгу її подивився в неї. Се була також „хохлатчина“.

— Цабе? Га? — спитав Анатолій. Славко не зрозумів його насмішки, а Анатолій не мав бажання йому пояснити, — чим бідна дитина вишна? — і пішов далі.

Нарешті прийшов Модест. Він оповістив, що Юрії сьогодні буде обов'язково, бо дав слово матері її Олесі.

Анатолій заспокоївся. Коли ж Модест висловив надію, що Юрій згодиться на проєкт Анатолія, є підстави так гадати, — Анатолій навіть розвеселився її почав оповідати повітові новини.

В сей час прийшов Водосвятський. Модест лишив їх удвох, а сам пішов, як сказав, до матері.

Водосвятський приходив сьогодні утретє вже. Він знав, що має бути зібрання родини її в такий момент найкраще піїмати Юрка. Приходив же він у справі, яка могла допомогти братам, через те Модест вітав його дуже чемно її запросив почекати Юрія разом з Анатолієм у кабінеті. Тому се не дуже подобалось, але, будучи джентльменом, а також маючи на увазі спільний інтерес, він поводився так, що Водосвятський не мав приводу образитись. Він старався не помічати англійських фраз, які той весь час уставляв у розмову, не відповідав на них, дивився кудись повз вухо Водосвятському її невпечно посміхався. Він не мав особливого довірря до сього вчорашнього соціаліста, який сьогодні так гаряче

боронив „основу всякого культурного життя — приватну власність“, як сам, ніби між инчим, сказав Микульському.

Але з другого боку, Водосвятський і подобався Анатолію: се був, безперечно, чоловік сміливий.

Те, що той „медіум-Юрій“, так уперто, слабовольно ховав, Водосвятський отверто й мужно викрив у себе. Він прилюдно заявив, що зрікається всіх своїх „пролетароманій“, соціалізмів, класових всяких дурниць і рішуче прилучається до руху „відродженців“. Сей же рух був дуже цікавий Анатолію. В йому не було слезливої саптіментальности народницького табору, до якого належав Модест, не було солоденьких фраз про рівність і братерство, не було мішанин домашнього соціалізму, етнографії, археології. Тут питання ставились виразно, точно, по європейському. Нація — се організм, де всі частини його на місці. Нема нації без голови, без її буржуазії. Для відродження організму треба насамперед відродити, утворити, розвинути й укріпити його буржуазію. Тоді тільки може істнувати й той самий пролетаріат, і його рух, і всякі соціалізми.

Не подобалось трохи Анатолію, що Водосвятський так багато говорив про пролетаріат, соціалізм, робітничий рух. Не тому, що він не довіряв щирости насмішок Водосвятського, а тому, що в сих насмішках звучали якісь незрозумілі й смішні для Микульського ноти. Вони виказували, що Водосвятський все ж таки щось то визнає, з чимсь рахується, бореться. На думку ж Анатолія, на Україні як і по всій Росії, ніяких соціалізмів не було, нема й не може бути. Всі ці соціалістичні, робітничі, пролетарські партії — просто проява колективної ауто-суггестії, на зразок різних сект. Були й от зникли.

Звичайно, що з Водосвятським Микульський не всту-

пав у дебати, він тільки слухав того. Само собою, що „відродженство“, одщепившись од соціалізму, мусіло все ж таки трошки захопити з собою його запах, який швидко віддихається. Само ж по собі воно відповідало деяким намірам і цілям Анатолія. Розуміється, думать про що небудь серйозне, тепер було наївно, але вже одна поява сеї течії віщувала дещо. І з сим розумному політикові треба було рахуватися. Анатолій вважав себе, між инчим, за тонкого політика й дипломата.

Особливо ж в даному випадку з Юрієм відродженство могло стати в пригоді. Справа, в якій Водосвятський так домагався побачення з „медіумом“, торкалась як раз сього пришелепуватого наміру Юрія, віддати свою частину спадщини на партію.

Водосвятський не міг про се байдуже балакати. Він не міг допустити такого божевілля! Цілковите, неможливе божевілля! Чоловік виразно, ясно для самого себе не має ніякого відношення до соціалізму, весь своїм способом думання, симпатіями, звичками, становищем єсть типичний відродженець і не хоче, уперто, безглуздо не хоче признати сього! Уперто заплющує очі й хоч ти йому плюй межі очі, — нічого!

Водосвятський постановив, що його обовязок, — національний і громадський обовязок, — вияснити Юрію його самого й всіма силами утримати від сього хоробливого, штучно-роздутого наміру „покаятись“ і віддати цілий маєток на дурне, нікому непотрібне діло. Вже одне те, що він, Юрій, так уперто хоче се зробити, доводить, що він почуває себе не зовсім „правовірним“, — сими грошима він хоче одкупитись від свого сумління, навмисно нагвинтити себе проти „буржуїв“, порвати з ними і силою привязати себе до партії, з якою у його вже

нема, нема й нема ніякого зв'язку! Але се таке страшне діло, таке, власне, злочинство проти себе й проти громадянства, що кожний, хто хоч на крихту почував себе порядним чоловіком, мусить ввійти в сю історію й не дозволити одбутися безглуздому вчинкові!!

Анатолій мовчав, весь час потвержуюче й журливо похитуючи головою. Він розумів, що Водосвятський мав намір затагнути Юрія в відродженство й на його потягнути у „медіума“ сей самий „цілий маєток“. До сього Анатолій ставився теж без особливого захоплення, але тут, принаймні, можна було далеко легше боротись; в крайньому разі від відродженців можна було одкупитись невеличкою сумою та й край.

Можна було б навіть злегка поагітувати Юрія на відродженство. Все ж таки воно було ніби щось „ідейне“, як вони говорять; яко уступка — воно як раз могло стати в пригоді. Не можна вибивати одразу з під ніг усякий ґрунт. Навіть алкоголиків одучують від п'янства помалу, зменьшуючи дози алкоголю. Та й само по собі воно не було антипатичне Анатолію. Наприклад, їхня газетка, „Відродження“. Вона могла б заграти значну роль в життю країни. Така газета була б якраз до речі, маючи на увазі цілі, котрі ставив собі Микульський. Ті традиції історичної України, гетьмани, булави й таке инче, про яке з таким запалом говорить Водосвятський, нічого зашкодить не могли би, навпаки, приваблювали б тільки симпатії мас. Січ запорозька, козаки, бунчуки — се так люблять гімназисти, лавочники, семинаристи, дрібненькі поміщики з козаків. Розумному, далекозорому політикові треба до всього ставитись уважно.

— А скажіть, будь ласка — пильно вдивляючись в якийсь краєвид альбома, спитав Микульський — де,

в яких кругах має силу відродженство? В яких місцевостях?

Водосвятський перемінив ногу й нерішуче злегка розвів руки.

— Як сказати? Сей рух почався поза Україною, в Петербурзі, Москві, в Галичині... Але тепер він захоплює всі видатні центри України... В Києві він досить великий, в нашому городі трохи менше, але всі видатні сили стають на наш бік... Соціалдемократизм, на мою думку...

— Вибачайте, — перебив Анатолій. — А як ставиться до його адміністрація, уряд?

— Ну, уряд... Уряд переслідуює, як взагалі все українське... З цього боку, звичайно...

— Так що ви думаєте, що сей рух вважається нелегальним? Вроді соціалістичного?

— О, ні, не думаю... Наші завдання зовсім в инчій сфері... На мою думку, урядові нема ніяких підстав відноситись до нас вороже. Звичайно, нас проголошують сепаратистами й таке инче. Се — дурниця. Ніяких сепаратизмів ми не маємо на думці, нам ходить тільки о вільний національний розвиток.

Водосвятський розумів обережність Микульського і „політував“, він не хотів лякати цього пана, який любив гратися в політику й не любив жертвувати. Само ж відродженство, правда, не було цілком сепаратистичним, але серед його членів було не мало „самостійників“.

— Та-ак...—протягнув Микульський, дивлячись на годинник. Було вже пів на дев'яту.

— А скажіть ще, — сказав він з деякою нерішучістю. — Вибачте, що я вас так інтерв'юю...

Водосвятський дуже ввічливо уклонився й промовив:

— О-о...

Він навіть зробив рукою жест, який часто бачив у секретаря одної ньюйоркської брукової газетки, коли той розмовляв з важними особами.

Взагалі, Водосвятський почував себе в цьому кабінеті з каміном, довгою її високою шафою повною книжок, з товстим килимом, з великопанською обстановою — трохи шіяково, але приємно. Приємно було також коректне, джентльменське поводження Анатолія Аркадієвича. Колись між ними сталась одна неприємна сутичка. Се було років сім тому назад, якраз в самій бурхливий час революції. Водосвятський тоді ходив чистим босяком, в якійсь драній чорній косоворотці, в викривлених черевиках, з розкудовченим волоссям, в якомусь страшному капелюсі. На лиці телячий захват, в очах задиркуватість гімназиста з папірсою в зубах, в кишенях прокламації, на устах цілі кулемети революційних фраз. Словом, типовий „товариш“.

Він чогось забіг до Микульських. Юрія десь чи не було, чи що, тільки Водосвятський сів у вітальні чекати на його. Тоді у Микульських був „заїзд“. Приходили її приїзжали невідомі люди, заповнювали кімнати, їли, кричали, спали на канапах, кріслах, на підлогах. Іноді Зінаїда Василівна мусіла доводити гостям, що вона хазяйка, бо її хотіли „виставить“ з кватири, як невідому її непевну особу.

Але Водосвятського родина знала добре, так само як і Анатолій Аркадієвич, з яким навіть Водосвятський раз чи два схоплювався на ґрунті аграрного питання.

Сутичка вийшла вже після ліквідації революції, після погромів і після вигнання з дому Микульських товаришів — ще не фактичного, а проєктованого, — швидче в настроях родини.

Водосвятській сидів і спокійно чекав. В сей час до Модеста прийшов Анатолій і зазирнув у вітальню. Побачивши там Водосвятського, він увійшов і строго спитав:

— *Ти* кого ждеш? Тебе контора прислала?

Водосвятський сидів і непорозуміло дивився в гору на виголєне, сухе лице Микульського, на його ботфорти, на нагаї у руці.

— Яка контора? — нарешті здивовано пробурмотів він, починаючи червоніти.

— Ти дзвінки прийшов поправлять. Чого ж ти тут розсівся? Іди до кухні.

Водосвятський бачив, що Микульський його пізнав. Він устав і, дивлячись прямо в лице панові, злісно й гордо сказав:

— Так, мене прислала контора революції поправить те, що наробило панство. Але я з льокаями не хочу балакати. Поклич мені пана Микульського!

Анатолій зблід, і стиснув нагаї. Але Водосвятський так на його дивився, що він тільки мовчки підійшов до стіни й надушив гудзик електричного дзвінка. Водосвятський, не дожидаючись прислуги, яка вивела б його, насмішкувато пирскнув і вийшов.

Тепер Анатолій Аркадієвич нічим не показував, що пам'ятає ту сцену і, взагалі поводився як з рівним. Водосвятського се хвилювало й сповнювало чуттям зворушеної вдячності.

Микульський трохи зупинився, очевидно, вагаючись, чи задавати це питання Водосвятському, чи ні. Водосвятський щільно чекав, розглядаючи лице Анатолія. І йому навіть те було приємно, що й він так само, як сей джентльмен, був голений, і що той вагається, й що серйозно з деякою ніяковістю поглядає на його.

Нарешті і Анатолій Аркадієвич проговорив:

— Тут, бачите, річ трохи інтимна... Я не знаю... Але, думаю, що ви, яко товариш Юрія, повинні більше знати. Я, бачите, більше психолог, ніж політик...

Тут Микульський посміхнувся з таким виглядом, який говорив: „ти мене розумієш?“ Водосвятський уклонився й теж посміхнувся. (І ся посмішка Анатолія Аркадієвича була приємна йому).

— ...Так от мені здається трохи дивною упертість Юрія... Ніяких, так сказати, достаточних підстав для неї нема... Чи не грає тут ролю яка небудь...

Микульський невиразно покачав кістю руки.

— Яка небудь більш реальна, особиста прихильність...

Водосвятський уже з самого початку зрозумів, про що хотілось знати Микульському. Він самовдоволено втягнув у себе губи і, так посміхнувся, не розтулюючи їх.

— О, я розумію, Анатолію Аркадієвичу — промовив він по англійському. — І позвольте вам сказати комплімент: ви тонкий психолог. Се дійсно єсть. Оскільки, звичайно, я знаю. Соціалізми в більшій частині ґрунтуються на цілком звичайних підставах. Так се єсть...

Правду сказати, Анатолію Микульському, як й всій родині, було відомо де-що про сю „особисту прихильність“ Юрія. Так що комплімент Водосвятського був незаслужений Анатолієм. Се знали й Водосвятський і сам Микульський, але робили вигляд, що їм нічого про се невідомо. Анатолій навіть знав, як зветься „вона“, де живе, що робить. І все ж таки він спитав:

— Се — дівчина, розуміється?

— Так, дівчина — цілком уже серйозно промовив Водосвятський. — І треба сказати, Анатолію Аркадієвичу,

мало підходяща до Юрія. Я сказав би більше та... бог з нею.

— Хм... Се цікаво... Хто вона?

— Се одна... як вам сказати? вона сестра жінки адвоката Піддубного. Не чули? Молодий зовсім адвокат, колишній „товариш“ Зветься вона Ріна Задорожня. Служить в якійсь конторі чи переписчицею чи бухгалтеркою, не знаю. Особа досить вільного поводження, з темним минулим і темним сучасним... Але завзята соціалістка. Обожає пролетаріат і представляє його класові інтереси. По всіх правилах... Ну, та річ не в тому. А тут ще одна обставина. Ся Ріна, здається, належить до одної секти „гартованців“, або по руськи „закалених“, чи що... Не чули? Хе! досить цікаве з'явище. Сю секту, здається, утворили інтелігенти робітникам. Невідомо, хто там, але кажуть, що се просто група садистів чи мазохистів, чи як їх там називають... Факт той, що під приводом соціалізму там катують одне одного... Правду сказати, я мало знаю про се. Здається тільки, що ся Ріна належить до сеї секти. А коли так, то може втягнути й Юрія. А Юрій і так, здається не дуже добрі нерви має. І се може дуже зле вплинути на його здоров'я. От сього я дуже боюсь...

— О? Така історія? — здивувався Анатолій. Про „гартованців“ він дійсно нічого не чув. Справа набірала небезпечного характеру. Коли замішаються патологічні нахили, тоді ще важче буде боротися.

В сей час у кабінет хутко ввійшов Модест.

— Прийшов Юрій! — сповістив він з хмурим виглядом, сідаючи в фотель і стомлено заплющуючи очі.

Анатолій оживився й почав розпитуватись. Модест відповідав якось мляво, немов мало цікавлячись Юрком.

По вигляду Юрія нічого не помітно, такий як завжди, так що навіть бере сумнів, чи дійсно то його бачили серед босяків біля вокзалу. Він схопив листа, який ще вранці прийшов до його й зараз же замкнувся у себе в хаті так, що він — Модест, навіть не встиг йому сказати про зібрання.

Але він, мабуть, й сам знає. У кожному разі, тепер не втіче, — наказано слідкувати за ним і як що він схоче вийти кудись, можна буде піймати. Тепер він зайнятий своїм листом; нехай читає, — не треба його дратувати.

— Ну, а я піду до його! — рішив Водосвятський — листа свого він, десь прочитав. Моє поважання!

Він уклонився братам, стиснув їм руки й енергично вийшов з кабінету.

— Інтересний хлопець — сказав Анатолій, коли зачинились двері за Водосвятським.

Модест нічого не одповів, не чуючи брата. Він тільки що, проходячи через будуар Діни, знайшов біля столу на підлозі записку такого змісту: „Одважність се найвища чеснота. Найдорогша цінність в життю — се кохання. Нема тяжшої муки, коли кохана ся ухиляє. В моїх грудях кипить страждання більше від танталових мук. Я чекаю о девятій годині, там же“. Підпису не було. Почерк записки, зразу видно, галицький з характерними „я“ „є“. Розуміється, се писав Сріблук.

Модестові стало важко в ногах. Він присів на стілець і якийсь час просидів там, нічого не розуміючи. Потім для чогось поклав записку на підлогу на старе місце, але подумав і знов узяв її, сховавши в кишеню.

Тепер він сидів і, весь уже важкий, старався збагнути, коли саме Діна дістала сю записку. Дати ніякої

на ній не було. Можливо, що побачення одбулось давно уже. Сьогодні він їх обох зустрів на Перехресній. Се було о третій, ні, о четвертій годині. Коли побачення сьогодні мало бути, то їм можна було умовитись без записки. Значить, побачення вже було.

Але не дивлячись на цілковиту логічність такого міркування, Модестові хотілось вивести, що записка прислана сьогодні. Діна була весь вечір улеслива, кокетлива, тулилась до його грудьми. Се буває, коли вона відчуває необхідність, щось сховати від його, обманути, забить баки.

— Що з тобою, Модесте? — І Модест почув на плечі дотик руки Анатолія.

— Нічого... Так голова щось мені... Та й Юрій сей...

— Його треба покликать! Мама буде сьогодні?

— Буде... Треба почекать. Нехай там Водосвятський... Подожди, я піду до мами, подивлюсь...

Але він пішов не до матері, а до Діни. Йому хотілось подивитись, що вона робить. Коли одягається, значить побачення сьогодні. Балакать з нею він не збирався, се ні до чого було б: вона зараз же набрехала б цілу купу всякої нісенітниці, заплутала б і його й себе, образилась, зробила б істеріку й винним зостався б тільки він. При тому записка написана так, що її можна прикласти й до Олесі, і до Валі й ще до кого небудь. Вона вміла обставити себе як схід.

Модестові раптом стало до тошноти гидко й нудно. Він проходив якраз через велику холодновату залю з меблями в парусинових чехлах. Тут було темно, тихо й вохко. Він сів на канапу й стомлено поклав голову на спинку її. Як се не раз бувало з ним останніми часами,

його обхопило жорстке байдужжя. Нехай все йде як йому хочеться. Все, і ся ніби наукова праця, і семейні інтереси і Анатолій з Юрієм, і Діна, все тільки обман, все тільки шаблі, по яких треба стрибати все життя. Йому знов згадалась стаття про злочинців в якійсь країні. Їх примушують бігати по колесі, стрибаючи з шабля на щабель. Зупинятись не можна, бо упадуть і покалічаться. Його життя похоже на се стрибання, примусове, безупинне, нудне.

Але разом з сим байдужжям Модест почув і приємність від його, — в такому настрою він міг далеко краще управлятися з Діною. Її крики, улещування, погрози, докори, прохання на його не ділали. Він в такі моменти був подібний до Анатолія.

В звичайні часи Модест був просто мученик, коли йому треба було щось важне рішити. Завжди виходило так, що він постановляв якраз протилежне тому, що дуже хотів. І що дужче, виразніше він хотів, то протилежніше виходила постанова. Але постановивши й виконавши, він каявся й мучився. Так було з ним вже з дитячих літ, коли йому здавалось, що він таким способом виробляв в собі сильний характер, — і коли небудь спекається ганебного прізвища „шнурочок“. І от в настрою такої байдужкості у Модеста крім холодної логіки, нічого не було й постанови виходили розумні, не викликаючі жалю та каяття.

„Що ж? Тим краще!“ — прошепотів Модест і, помалу вставши, пішов до Діни. Вона сиділа за туалетним столом і червоною сукняною щіточкою наводила блиск на свої рожеві, довгасті нігті. Глянувши на понуро звислий ніс Модеста й очі з виразом тупої уваги, вона помалу одклала щіточку й встала. Модест зразу ж помі-

тив навіть на напудреному носі її пастороженість. Модест не любив стояти поруч з Діною, йому неприємно було, що він трохи нижчий за неї, — він сів.

Діна раптом зробила злякано-стурбоване лице й нахилилась до Модеста:

— Модю! тобі, напевне, погано! — скрикнула вона так, немов оце тільки одгадала те, що довго силкувалася зрозуміти. — Тобі дуже погано, Модю!

„От, завіса піднялася, починається гра“ — подумав Модест. „Звертаючи всю увагу на мене, вона тим уже обороняє себе, — одвертаючи її від себе“.

Він з в'ялою посмішкою подивився на її випещені руки, від яких пахло чимсь солодким. На столі біля лампи з червоним японським абажуром лежали різні щипчики, щіточки, пілочки, подушечки.

І йому раптом дивно й страшно стало. Виходило якесь безглуздя. Цілком чужа йому людина живе в його домі, він її одягає, годує, купує всякі річі, вона прибірається, прикрашує нігті для когось, а до його, який дає спромогу їй так жити, має тільки один клопіт: як би найкраще обманити, збрехати, піддурити. Норма їхнього життя — се чи потайна чи отверта, але невгаваюча, тяглива війна, війна всякими способами. Чого ради, з якої речі?!

— Ти кудись збіраєшся йти сьогодні? — спитав він.

— Як? — здивувалась Діна. — А зібрання ж? Юрко вже прийшов. Ні, я нікуди не піду.

„Значить, уже було побачення“ — подумав Модест.

— І не збиралась нікуди?

Діна непомітно згори окинула Модеста прудким шукаючим поглядом.

— Ні на хвилину. Навпаки, я хотіла сей вечір з

тобою побути. Ти завжди лишаєш мене саму, все якісь засідання, комітети, реферати. Поганій! Я так не хочу

І вона вмить обняла його й, як дитина сіла йому на коліна. Модест таких способів боявся більш усього. У його не було сил одпихнуть її, яка б вона гидка йому не була. Коли б він був цілком певний, що се, дійсно, тільки манєра. А що, як у неї се правдива ласка?

— Встань, Діно... — попрохав він.

Але Діна почала пальчиками перебірати його волосся й жартівливо щебетати:

— Бідний Модік, сердитий, стомлений, злий. Він хоче мене лаять, а я не дамся... Я йому волоссячко розглажу, а він стане добрий.

Колінам було боляче, гостро різав кінець корсету і прямо в лице пашило неприємним запахом пудри та духів. Модест страждав, але проти волі ніяково посміхався.

— Встань, Діно, треба йти... на сю семейну раду... Я прийшов за тобою...

Діна зараз же зстрибнула, від чого злякано задзвеніли пляшечки на столику.

— Ходім, ходім!... Слухай, Модю... Я тобі хочу сказати одну річ. Дуже цікаву, їй Богу!

У неї на лиці з'явився вираз легковажної веселости й оживлення.

— Знаєш що? „Відродження“ пише про тебе велику-велику статтю. Про твої розкопки. Сьогодні мені сказав Сріблюк. Оце як ти нас зустрів. Він хоче сюрпріз тобі зробити й навмисне ловив мене, щоб я йому дала деякі інформації. Такий кумедний галичанин. Сюсюкає. „Шміюся“. Ха-ха-ха! Забавний. Я йому все розказала. Він прохав, щоб я тобі нічого не казала, а я не видержала... Знаєш, Модю, мені здається, що тобі варто їх

піддержати. Відродженці матимуть велику силу. Він хотів навіть з тобою поговорити про се та не знає, чи що вийде з того...

Модест знов в'яло посміхнувся: підла баба хотіла зразу кількох зайців убити. Одвести всякі підозріння, забігти наперед, підлеститись статтею й перетягнуть до відродженців. Ще не вистарчає, щоб він, Модест, замість себе оселив тут Сріблюка, а сам до його за льокая став.

Він раптом виняв записку й, не зводячи очей з Діни, протягнув її, й проговорив:

— Кому се записка?

Діна спокійно, здивовано взяла папірчик і стала читать.

— Не знаю... — прочитавши сказала вона, ясно й все так же здивовано посміхаючись. А в очах Модест побачив огник злої, торжествуючої насмішки. Кров йому кинулась в голову й не пам'ятаючи себе, він скочив, схопив руками за голу жовту шию й з люттю став крутити нею так, немов бажав одірвать її яко мога швидче од тіла. Діна хрипнула й якомсь одразу, ніби того тільки й чекаючи, упала на землю.

Модест опам'ятувався. Він сам не розумів, як се сталося, як могло се статись. І вже почував, що сим вчинком кинув себе її під ноги.

Діна лежала з заплющеними очима. Потім тихо встала й, нічого не кажучи, поправила сукню, помнятій комірчик і майже шопотом проговорила:

— Ходім...

На Модеста насіло холодне й тяжке чуття одчаю. Він ждав, що вона почне кричати, лаятись, обурюватись. Тоді напів знімалась з його її влада через сей божевільний вчинок. Але вона розумніща: вона знає, що саме

так треба поводитись. Тепер він нічого не зможе проти неї, принаймні на тиждень. Неждано-негадано їй упала з неба удача.

VI.

Дійсно, коли Юрій вернувся додому, перше його питання було: чи є листи. Власне, він чекав тільки одного листа, від Ріни. Але не тому він питав про його, що дуже хотів його, а через те, що з самого ранку думав про лист, угадував його зміст, тягнувся додому. Коли б листа не було, Юрій був би в одчаю. Але лист чекав на столі, в твердому конверті з веселим виразним почерком.

Юрій хотів одкласти читання на завтра; в такому стані, в яким він був, він знав — не варто читати. Тільки се подумав, як уже почув, що сам себе зараз же питає: „А чому завтра?“ Так і сталось. Після того він помалу розпечатав листа й почав читати.

„Тебе й сьогодні не було. Консеквентно. Але чи доведеш ти до краю сю консеквентність? Ой, ні!

Я теж, знаєш, не консеквентна. Уже сьогодні я почувую, що з моїх рук, ніг, голови виходить життя, вони мертвіють. Коли тебе нема, я се завжди відчуваю. Я тоді похожа на картоплю в темному льоху, яка тягнеться білими мертвими паростами до дірки, в котру видно небо. Бачив коли небудь? Коли б мене всю оббили залізними обручами, вони б всі луснули від одного мого бажання бачити тебе.

Але коли ти приходиш, знаєш, яке у мене виникає бажання? Набить на тебе обручі й запхнуть тебе в воду, щоб ти покис і зійшовся, — занадто ти дірявий. Мені хочеться здерти з твоєї душі шкіру й потім дуть на неї з ковальського міху. Се не було б елегантно, але, зда-

ється, зробило на тебе де-яке вражіння. Ти не думаєш? Мої чуття до тебе, ти, звичайно, зараз же дуже просто й легко поясниш собі: скучаю за тобою, значить тіло моє спочинуло від любощів і знову хоче їх. Маю бажання набить на тебе обручі, — значить, більш не хочу любощів. Правда?

Немає вже охоти сперечатися з тобою, думай собі як знаєш. Може тобі *треба* так думати, хто знає? Тільки прошу: не говори мені про се, страшенно нудно уявляти хоч на хвилину, що у нас *все* засновано на „гніздечку“.

Ти питав мене, що я розумію під „глупим словом — сила“. Я тобі не одповіла. Вибачай. Я хочу тепер се сказати. Мені здається, що коли людина ходить на млинях, коли її підтримують зо всіх боків, коли їй жують кашку, студять і дають ковтнуть, то се не можна назвати силою. Думаю також, що коли людині стане трошки соромно від сього й вона схоче сама походити, то се також не називається силою. Навіть *жертвою* се не можна назвати. (Але яке се приємне слівце, м'ягеньке, умиротворяюче, колисаюче, холоденьке, ну, зовсім, як пожована кашка. Правда).

Ти весь час насторожено й з понурим підозрінням слухаєш, коли я говорю про се — ти боїшся, що я „занадто фанатична“. Може й так. Але я тобі ось що скажу: ти — занадто розсудливий. А втім, прости, я сказала се, не подумавши. Правду кажучи, я можу сказати тільки те, що вже не раз говорила: я тебе не знаю, ти ховаєш себе від мене так, немов я — якийсь моральний провокатор. Ти міг би мене все таки хоч трошки пустити в свою „загадкову“ душу. Инакше, буде правда твоя: коли я не знаю твоєї душі, то се я ж люблю? Бачиш який я даю тобі аргумент!

Ну, годі, я стомилася. Приїдеш завтра? Не забувай, що завтра збірка! Бач, знов звертаю твою увагу на мою добрість: нагадую про збірку; ти можеш, значить, *не до мене* прийти, а на зібрання. Але ти приїдеш раніше, ніж треба й тим не витримаєш характеру. Правда? Але не чекай, що я зустріню тебе з захватом, — час, здається, трохи припинить його. Нудно стає. Ну, до завтра. Ріна“.

Юрій з усього листа зупинився тільки на слові „обручі“. Дійсно, голова його була тісно, важко оббита обручами. Від сього, мабуть, в очах було почування, наче їх щось видушує з черепа нагору, а серце совалось у грудях з таким зусиллям, немов було обмотане в мокру вату, яку трудно волочити за собою. Мозок рухався мов заржавлений і, здавалось, кожна думка в йому скрипіла й гидко вищала. Він склав листа й ліг на канапу. В очах заміготіли обличчя, сині, з алкогोलічними носами, брудна стойка півної з нарізаними шматочками огірків і чорного хліба. Раптом виразно уявилося розхрістане пальто босяка „з інтелігентним минулим“, з обвислими шматками вати воно похоче було на середину сталактитової печери.

Юрій знав, що так буде вже цілу ніч, будуть миготіти обличчя; монотонно настирливо повторюватись які небудь окремі фрази й слова. „Обручі“ давитимуть череп і буде така болюча, гнітуча тоска, що сльози закіпатимуть на очах.

Він устав, висунув шухляду письменного столу й подивився: морфій ще був, на два вштрикнення, по меншій мірі. Юрій якось подвійно почув, що неодмінно вштрикне сьогодні й одночасно, — що ні за що сього не зробить, хоч всю ніч буде підходить до столу. І од сього буде зла, жорстока втіха.

В двері раптом постукало. Юрій хутко засунув шухляду, одвернувся від столу й спокійно сказав:

— Ввійдіть.

На порозі з'явилась франтувата постать Водосвятського. Він уже з порогу посміхався й говорив:

— Ну, щоб вас чорт побрав, Юрку, вас нігде піїмать не можна. Знаєте, цілий місяць ловлю. Ви чого мені не одповіли на мої листи? Га? Ви!

Юрію неприємно одбивався в ухах кожний згук його голоса, немов хтось торкався паличкою барабанної перепонки. Але він з своєю витонченою чемністю мовчки повів рукою на канапу й сказав:

— Сідайте, будь ласка.

Сам він теж сів на стілець біля столу. З високим лисуватим лобом, обвислим, як у Модеста, носом, тонкими губами, в яснобілому комірчику, він так само, як і раніше нагадував дуже коректного, ввічливого й стомленого чиновника з банку.

Після приїзду зза кордону за цілий рік він бачився з Водосвятським разів три. Останній раз, коли Водосвятський несподівано виступив агітатором за відродження (про яке, правда, вже ходили чутки в партійних кругах), Юрій трохи різко побалакав з ним. Не так різко, як насмішкувато. Водосвятський, який тоді був в якомусь підвищеному настрою, одповідав йому грубо й різко. Вони розійшлись, не попрощавшись.

Тепер Водосвятський посміхався майже так само, як і в той вечір, гордовито, упевнено, але разом і якимось насторожено, жадно-чекаюче, нервово.

— Ви дуже енергійний кореспондент, — сказав Юрій.
— Я не одповідав для експерименту, мені хотілось дослідити, як високо стоїть у вас полемічна температура.

Водосвятський шумно засміявся. Широкі губи його ростягнулись, як завіси, і виставили рівні, але великі й жовті, немов у старого коня, зуби.

Юрій, не сміючись, пильно дивився на його.

— Браво, Юрку, ви неухильно тримаєтесь дотепів. Се значить, що ви в доброму гуморі, як і завжди. — Мені то є приємно...

Юрій з цікавістю одмітив знов, як і в той останній вечір, що Водосвятський тепер старається балакати чистою українською мовою. Колись сей самий Водосвятський говорив таким жаргоном, який рідко трапити серед дворників. Але тепер замість „Юркó“, він говорить „Юрку“. Раніше він сказав би не „неухильно тримаєтесь дотепів“, а як небудь вроді „неізмєнно любитель остроумія“.

— Хм! А відродженство, очевидно, має поступ — ледве посміхнувся Юрій. — Принаймні в вашій мові. Правда, все щиро українське тепер під вашим... як се сказати по українському, покровительством?

Водосвятський одкинув трохи назад голову й напнув шию, через що вона трошки видулась і склалась в яруси. Се була його манера, коли він почував себе трохи непевно.

— По українському се буде, пане Юрку... — похитуючи головою, але, видно підшукуючи слово, проговорив він. — Се буде — „під вашою рукою“. Звичайно!

— Ага! Дякую. Так от, пане Водосвятський, чим можу вам служити?

Водосвятський підморгнув і повторив „пане Водосвятський“, тим даючи зрозуміти Юрію, що зміна „товариша“ на „пана“ приймається ним як тільки спосіб пікіровки, а не щось серйозне; по суті, вони, мовляв, такі ж самі товариші як і колись були.

І тут же, споважнівши, почав:

— От що, Юрку, знаєте, що я вам по щирости скажу: годі дурня строїти! Йй Богу! Пора до діла братися. Кидайте ви свої там пролетаріати та гайда до серйозної, відповідальної праці. Ви чоловік розумний; не гимназист шостої класи, „країна пора“, як кажуть галичане, взятись до реальної роботи, до поважного діла... Се не тільки мій голос, а голос всеї нашої нації. Ех, Юрку, треба ж трохи еволюціонувати! Не вік же повторювати „буки аз, буки аз“... Еволюція в тому й...

— А се по українському? — раптом з серйозним, навіть трохи заклопотаним лицем спитав Юрій.

— Що саме?

— „Буки аз, буки аз“,... Хіба так і в українській граматиці?

Водосвятський трохи почервонів, але посміхнувся й сухо сказав:

— Ну, ми залишим тепер граматику. Я до вас серйозно говорю...

— Я також, пане Водосвятський...

— Та лишть ви, Юрку, се „пане“, „пане“. Мене сим не злякаєте. Я вам і сам віддам вашу цяцьку „товариша“...

Водосвятський уже почав сердитись, губи йому підтягнулись, посіріли, в очах щось неприємно й злісно заблищало.

— ...Річ не в словах. Ми занадто добре знаємо один одного, щоб гратися формальностями. Я прийшов до вас в справі, як до людини чулої і з умінням розуміти ситуацію.

Юркові чогось згадався той момент, коли Ріна „виставила“ з своєї квартири Водосвятського. У його спо-

чатку був сей самий вираз упевнености, насмішки й чогось бігаючого. Се тоді, коли він упевняв усіх, що вони — не соціалісти, а чисті відродженці й що вони повинні бути чесними й признатися в сьому отверто. І як комічно змінилося лице його, коли наприкінці його горячої промови, Ріна раптом підійшла до його й здивовано сказала:

— Слухайте, Водосвятський, там до вас депутація прийшла.

Він не зрозумів і щиро здивувався:

— Яка депутація.

— Не знаю. Говорять, — від народа, від усеї української нації... Біжіть швидко, вони нетерпеливляться.

І подала йому зза спири його американський „казанок“, як він сам по українському називав свій круглий капелюх. І от тоді у його так само посірили губи й очі стали холодними, злими.

— От що, Водосвятський... — стомлено почав Юрій, ви хоч і бавите мене, але я не маю для сього багато часу. Скажіть мені, будь ласка, коротко, чого вам треба від мене й я вам буду дуже вдячний...

Водосвятський гостро подивився на Юрія. І знов сьому мимоволі кинувся в очі сей загнаний розлючений вираз лица його. Він згадав, як Ріна по виході його сказала:

— Найбільш мене обурює нахабство й паскудний еґоїзм сього добродія: сам зробив мерзоту, пакість, почуває її й хоче, щоб і другі зробили так. І через се навриписто, уперто лізе до всіх: „зроби й ти! зроби й ти!“ Тоді його пакість вже ніби й не пакість, а трохи не подвиг, він тоді провідарь, піонер нової ідеї!

— Добре, я постараюсь коротко сказати вам, чого

я хочу від вас...—холодно проговорив Водосвятський.— Я насамперед хочу, щоб ви признали, що ви поміляєтесь... Чекайте, я знаю, ви зараз же почнете вишкіряти зуби. Се ви можете, не переконуйте. Я серйозно балакаю з вами: ви—не соціалдемократ! Ви відродженець, найтипичніший відродженець! Так, так! Я се буду твердити до самої смерти. Ви *хочете* тільки бути соціалістом, але не можете! не можете, хоч ви тут розірвіться. Факт! Ви не можете „представлять інтереси пролетаріата“ через те, що ніколи його не знали й не можете знать! Ви ніколи й копійки не заробили на себе й хочете представляти інтереси тих, хто все життя своє бідує? Нісенітниця! Треба просто подивитись в очі правді! Будьте мужні та горді й чесні, признайтеся! Сила не в тому, щоб уміти ховати голову в пісок, а щоб цести її сміливо проти різних дурниць та страховищ!..

Юрій неуважно слухав його. Але останніми словами зацікавився.

— Як, як ви сказали? — хутко спитав він. — В чому сила?

При сьому машинально пошукав очима листа від Ріни. Водосвятський також подивився на конверт й з легким здивуванням одповів:

— В тому, щоб без страху дивитись на те, що є...

— Та-ак...— задумливо протягнув Юрій і знов не до діла спитав:— Значить мені треба віддати свої гроші на відродженство й се буде сила? Правда?

Водосвятський потиснув плечима.

— Сього ніхто не вимагає від вас: навпаки, відродженство стоїть як раз за розвиток великого національного українського капітала. „Партія“, може, сього й вимагає, тільки ми вже вийшли з стадії філантропії...

Але Юрій вже не слухав.

Він почув, що вже почався „мотор“. Його ще виразно не чути, але коли покласти голову на подушку, сумніву не буде. Кров рівномірно, дзвінко, часто стука в череп. Значить, сну не буде всю ніч! До „мотора“ була все ж таки надія заснути, тепер напевне вже відомо, що спати годі. Викликав се Водосвятський своїм голосом і розмовою. Юрія стиснула глуха, ниюча тоска й злість.

Він устав й дуже ввічливо, церемонно проговорив:

— Дуже вам дякую, добродію. Ви за візит берете по російському чи по американському? Чи може вам за кожний агітаційний ваш сеанс платить „Відродження?“

Водосвятський зблід, потім раптом схопився й люто проговорив:

— Ви—невихований дурень, з котрим сором балакати! Повернувшись, він швидко вийшов з хати.

Юрій мляво посміхнувся й ліг на канапу. „Обручі“ перейшли вже й на плечі, які від сього здавалися надзвичайно важкими, — наче цілий день носив лантухи з мукою. „Мотор“ чокав все частіше, енергічніше. Було звичайне вражіння, що ось-ось голова відділиться од тіла й покотиться кудись.

В двері знов постукали.

— Ввійдіть! — досадливо крикнув він.

Ввійшла Олеся. Входячи, вона вже дивилась на Юрія великими, трохи ніби зляканими, ніби стурбованими очима. А на губах була посмішка, яка немов старалась сховати стурбованість очей і говорила: „Я нічого не помічаю, не знаю, я зовсім не турбуюсь, я собі весела й безжурна, я охоче буду сміятися разом з тобою“.

— Я тобі не перешкаджаю? — сказала сестра. — Ти працюєш?

— Ні, нічого... Сідай, будь ласка.

Юрій ждав, що вона зараз почне говорити що небудь смішне. Ся біла голубка завжди була заклопотана тим, щоб сказати і зробити кому небудь щось розважне. Звичайно, се викликало у Юрія одвітне бажання посмішити її. Він все ж таки не забув зовсім свого колишнього уміння бачити в явищах комічні боки. Але тепер йому було нудно від Олесинної посмішки її хотілось сказати щось таке, щоб вона зникла к чорту, — падокучило все це до смерті.

— А знаєш, яка новина у нас? — почала Олеся. — Ми мали щастя зазнайомитись з твоїм улюблеником, Стельмашенком.

Юрій мовчки позирнув на сестру. Вона, очевидно, хотіла не посмішити, а просто сказати приємне.

— Он як? Де ж він тут узявся? Се цікаво.

— Сьогодні приїхав з Сібіру. Такий комік. Я зовсім инакше уявляла його собі...

Юрію подобались вірші невідомого поета. В них було щось відповідаюче настроям самого Юрія її він його боронив від нападок Модеста її Зінаїди Василівни.

Але Юрії все ж таки бачив стурбованість в очах, не дивлячись на те, що Стельмашенко був великий комік.

— Де ти був, Юру? — раптом тихо спитала Олеся. — Чи то правда, що тебе бачили на пристані серед... босяків?

— Не знаю... — посміхнувся Юрій. — Про се ти питай тих, які тобі говорили. Я не брав на себе відповідальности за те, чи вони справді бачуть що небудь, чи тільки глаголять.

— Але ти був?

— А ти що, заздриш мені? Ходім разом. Я віддам

відродженцям свої „імінія“, як пишеться в євангелії, і піду шукати правди у босяків. Колись же була мода на цих філософів, володарів істинної свободи й широти життя. Хочеш?

Олеся знала, що коли Юрій говорить в такому тоні, з нотками злісного сарказму, значить, йому дуже погано. Про се також свідчив хоробливий густий блиск очей і жовтосині провали під ними.

— Тобі негарно, Юру? Правда? Прости мене, що я до тебе чіпляюся. Але я, може, допомгла б тобі чим небудь? Може, заграють, Юру?

Юрій, як і Зоя, любив музику, коли йому було дуже погано. Ніхто, крім Олесі, не знав сього. Взагалі, до своїх переживань, він нікого, крім неї, не підпускав, і ніхто не знав, крім Олесі, що він за кордоном лічився в санаторіях. Але се, боялась вона, і було причиною тих незрозумілих їй вибухів злості проти неї, грубих насмішок, майже ненависти, якими особливо в останні часи він так тяжко ображав її.

На пропозицію сестри Юрій засміявся неприємним, хрюпаючим, як розбитий горщик, сміхом.

— Ти, як я бачу, добросовісно занялась віддаванням себе в жертву блаженним і одержимим, — сказав він, потягаючись... — Оптом і в розницю Тільки знаєш, я думаю, що тобі прийдеться скоро для нас грамофон купити. Зоя, я, потім Модест, істерічка Діна уже готова... Та й ти сама чого доброго пристанеш до нас... Хе! От буде кумпанійка, невеличка але... весела, музикальна!

Олеся прищурила очі й закинула злегка голову назад.

— Коли ти хочеш зробити мені боляче, то ти свого добився — тихо й без докору сказала вона.

Юрко подивився на неї: їй, дійсно, видно, було боляче. Людині було *боляче*. Певно, десь так помалу, з болем стискується серце й в грудях почування суму, туги, кров приливає до голови й хочеться говорити гаряче, багато, сильно.

— Тобі сумно, правда? — з цікавістю спитав він. — Чи просто боляче? Га?

— Я не знаю, Юру, що тобі сказати на се...

— Зроби й мені боляче!.. Не можеш? Не тільки не можеш, але й не зможеш. Трудно. Слухай, Олесю, ти, здається, щось розкажуєш мамі про мене? Га?

Олеся зробила здивований і протестуючий рух плечима й грудьми.

— Я? Що ти, Бог з тобою?!

— Ні? А чого ж мамаша так уважно погляда на мене?

— Господи, Юру, ти дивна людина. Ти, здається, як приїхав, цілий рік з мамою не посидів ні разу. І ще... чого вона уважно погляда на тебе. Ой, який ти, Юру. А вона тебе більше всіх нас любить. Слухай, Юру, я тобі скажу щиро. Мене послали то тебе, щоб я тебе покликкала на раду. Всі ждуть. Ти, мабуть, забув, що сьогодні? Так, бачиш, я хотіла тебе просити, не будь з мамою різким. Вона сьогодні почуває себе погано й буде ще гірше, як ти... Добре?

— Хм! Це значить, в перекладі на звичайну мову, що я мушу згожуватись зо всіма їхніми постановами?

— Зовсім ні! Ти можеш згожуватись, не згожуватись, але так, щоб... щоб мамі не було це... Я не знаю, як тобі сказати. Ну, ти розумієш мене.

— Не розумію, але відчуваю, як говорять про се декадентські твори... Ну, добре... Ходім.

Юрій сподівався, що рада зацікавить його. Відповідь його була уже готова: ні на які плани Анатолія він не пристане. Се твердо й непохитно. Але подразнить „агрія“ — чому ні? Анатолій і Юрко ще з дитинства були в антагонізмі. Юрко був молодший од Анатолія на десять літ, що, крім іншого, сприяло теж сій ворожості.

В кабінеті їх ждали. Коли Юрій і Олеся ввійшли, Зінаїда Василівна в сей час говорила щось Анатолієві, держучи його руку в своїх руках. Певно, упрохувала в чому небудь. Юрій помітив, як вона значно подивилась на Анатолія, й зрозумів, що мова йшла про його. Коло каміну сиділа Діна й Модест. Діна стомлено й блідо посміхнулась до Юрія, як хвора, хитнувши йому головою. Модест поздоровкався сухо й коротко, взявши зараз же знов у руки братки й почав довбати ними червоні грудки жару.

Анатолій зробив вигляд, що засідання одбувається як слід, без попередніх неудач, люті, біганини за Юрком. Навіть більше, привітавшись з Юрієм, він спитав, як посувається його робота, потім дубовато розказав якийсь анекдот, і, нарешті, ніби згадавши про засідання, запропонував приступити до діла.

Юрко сидів під пальмою по другий бік письменого столу. Од руху, од слів Анатолія, од мовчазних поглядів матері, розумних, проникливих і любовних, Юркові знов почався жар. Руки, ноги, голова горіли й йому здавалось, що від сього листа пальм повинні скрутитись. Але він сидів з уважним, несвідомо-насмішкуватим виразом лиця й тільки часом мимохіть прикладав руку до лоба. Тоді мати зупиняла на йому погляд і Юрко читав у йому: „Що тобі, сину? Чом ти не скажеш нічого мені, яка тебе любить більше тих, кому ти довіряєш всю душу

свою?“ Юрко розмову сю не піддержував і удавав, що слухав Анатолія. Але докладно він не чув усього, — фрази плутались у голові, здавались давно відомими, нецікавими. Присутні теж видавались ніби не живі люди, а старі, заспані мухами, порепані портрети надокучілих прадідів.

Анатолій, правда, не звертався до Юрія. Він весь час говорив то до Зінаїди Василівни, то до Модеста. Юрія він не знати, чи помічав навіть. Взагалі, все його поводження ясно показувало, що ся рада зібрана зовсім не для того, щоб когось в чомусь там переконувати, а просто, щоб всією родиною обміркувати становище, яке зачіпало інтереси кожного з них.

Становище ж безперечно було скрутне. Земля була заложена. Проценти в банки з'їдали майже всю ренту. Селяне платять неакуратно. Видатки — великі. Потреби в кожній сім'ї побільшуються, нарастають позики. Ще якийсь десяток літ і крах Микульських — неминучий. Треба рятуватись.

Всі мовчали після „докладу“ Анатолія. Юркові раптом невідомо чого прийшов у голову мотив: „Да ісправиться молитва моя“. Випразно, як в гарячці уявилась висока поринаюча у пільмі стеля собора, рідкі вогнишки свічок і схилені голови молельників. В ногах і руках солодко застогнав смуток. Лиця в хаті в мент стали близькими, добрими, такими бідними, жалькими. Бідна мама в рукавичках, вирівняна як в пароксизмі болю, але божественно тиха, з мудростю страждання в кожній складці обвислої шкіри лица. Анатолій так наївно хитрить, старається, стає в пози оратора, хоче переконати всіх в тім, що й так кожному давно відомо. Олеся допитливо погляда на його. Бідна печальниця! Вона взяла на себе

функцію всіх жаліти й хоче виконати її чесно. У неї в душі єсть якась пластинка, що зараз же реагує на ті токи, які випромішують що небудь добре й жалісливе. Як вона дивиться, вона вже чує його дивну, незрозумілу, благодатну печаль.

В сей час Анатолій підходив до кінця свого докладу. Вивід був один: для рятунку треба пустити частину родинного капіталу в жвавіший оборот. Годі йому лежати ведмедем в берлозі й смоктати власну лапу. Але яку частину? Про се треба подумати. Як саме пустити в оборот? Се теж серйозне питання. На думку Анатолія — шлях був один для капітала, який хотів жвавішого обороту. Се — індустрія. Росіянам треба підтримувати свою індустрію.

— „Росіянам“ в смислі підданців Росії — додав Анатолій. — Сюди входять і українці.

На Юрія сей додаток зробив зворушливе вражіння. Анатолій — безумовно чистокровний буржуа, аграрій, свідомий своїх класових інтересів, але нема сумніву, чоловік добрий, тактовний і дуже милий.

Зінаїда Василівна ворухнулася; з колін її впала додолу хустинка до носу. Юрій схопився, випередив Анатолія, підняв і подав її матері. Подаючи, він сам не знаючи через що, нахилився до руки й поцілував її. Зінаїда Василівна вся освітілася, а Анатолій прудко перезирнувся з Модестом.

Коли Юрій трохи сковфужено сів на своє місце, в кабінеті стало немов затишніше, вільніше. Анатолій заговорив веселіше, з бадьоростю, а Олеся підсіла ближче до Юрія й поглядала на його вдячними, ніжними очима.

У Юрія часто, пришивидчено бився „мотор“ в голові, лоб палав, але обручів вже не було й від того, мабуть, і

була ся печаль, ся незрозуміла розчуленість. Думки летіли з прудкістю планет. В один мент їх проносилося стільки, що Юрій проти волі радісно дивувався; скільки образів, міркувань, спостережень промайнуло у його, поки Анатолій вняв папіросу й закурив її. Проглядав иноді страх крізь сю радість, страх розплати, проглядала й свідомість, що се не є щось надзвичайне, а результат двох ночей, проведених без сну в „ночлежці“. Але й страх і свідомість зараз же, як сніжинки, танули в горінні всіх нервів.

Юрію було майже перший раз за весь рік так добре з своїми. Се було цілком несподівано, ся рада уявлялась йому завжди з криком, злісною піною на губах, з тріском образ, обвинувачень, докорів, глузування. Словом з усім тим, що бувало на колишніх суперечках з братами. Нічого подібного тепер не було. Навпаки, Юрій з дивуванням ніби вперше бачив, що як ні як, а се ж все його близькі, рідні люди, се люди серед яких він виріс, серед яких переживав усе молоде, так хвилююче тепер при згадках. Ось це той самий Толька, який бив його, Юрка, за те, що він чіплявся йти з ним на полювання. Вічно франтоватий, затягнутий „юнкер-Толь“ як звали його тоді. А се „Мотька-Шнурочок“. Вихлюватий, плаксивий, боязкий. А мама? Се ж та поважна, худорлява жінка, яка так любовно, м'якко замотувала його в хустки, виряжаючи після різдвяних вакацій в город, в гімназію. Всіх потерло, пом'яло життя. Які лиця. Було таке вражіння, ніби їх усіх замкнули в якусь величезну скриню й довго скажено везли по вибоїнах, каміннях, рівчаках. Вони всі стукались головами, колінами, лобами один об одного, об стінки скрині, об стелю. І коли їх випустили тепер, то вони через те такі всі розтрясені, побиті, потерті. Бідна мама, бідний Модест, бідний Анатолій.

Анатолій щось путався: Юрій докладно не чув про що саме, він тільки розумів, що се торкається його згоди на глупий, наївний, зворушливо-милий проєкт Анатолія притягнути його, Юрія, соціалдемократа, до участі в експлуатації робітників, до проєкту збудувати на прибавочній вартості рятунок бідних зруйнованих поміщиків. Проєкт Анатолія був такий. Продати частину землі, додати до виручених за неї грошей ще позичених і купити на Харківщині цукроварний завод, який саме в сей час продавався на дуже вигідних умовах.

— Да, да. Се — чудовий проєкт, Толю! — поспішно і голосно сказав він. Я цілком признаю за ним рацію. Але ти прости мене, коли я одмовлюсь брати в йому участь. Прости, Толю. І ви, мамочко... Бажаю вам успіху, але я не можу...

— Але чому? — немов дуже здивувавшись, аж одхилився назад Анатолій.

Модест, Олеся, Зінаїда Василівна всі зразу повернулись до Юрія. Він посміхнувся: от коли ясно, що вся рада спеціально для його зібрана.

— Тому, Толю, що я соціалдемократ... кротно проговорив він.

Анатолію, видно, стало трохи ніяково від наївної, смішної відповіді брата. А погляд Зінаїди Василівни зробився жалючий, журний, немов вона побачила на йому негарну, надокучливу рану, яка все ж таки не загоїлась і досі.

— Прости й ти мене, Юрку, — здержано, ласкаво промовив Анатолій. — Але я не можу прийняти сього аргументу. Я вірю, що ти хочеш блага людськості, я сам з сього погляду коли хочеш, соціаліст, я вірю, що благо се прийде колись, але тепер в даний момент ми

мусимо рахуватися з обставинами. Єсть закони, які кожний мусить виконувати, хто б він не був. Наше становище дуже погане, як взагалі становище російського дворянства. Не будем сього ховати. Ти також дворянин... Але не се головне. Головне те, що ми, наша родина, хутко опинимось в справжніх злиднях. Для того, щоб стати на ноги, ми повинні напружити всю нашу енергію. Се діло нашої честі крім всього иншого. І твоєї також. Раніше ніж рятувати інших, зумій себе зрятувати. В боротьбі за існування перемагає дужчий, найбільш пристосований, найкращий представник виду. Се — давно відомо й не треба сього забувати.

Юрій посміхався: з яким глибоким переконанням і запалом говорить сі наївности Анатолій. Се все ж таки свідчить про його щирість. Але бідний, йому трошки бракує освіти, як і всьому бідному російському дворянству.

До балачки вмішався й Модест. Він з иншого боку освітлював питання. Ніхто не примушує Юрія міняти свої переконня, — переконання — діло сумління кожної людини, се сфера гідна тільки поваги. Річ не в тому. Відомо, що многі європейські соціалісти мають свої власні фабрики, заводи, підприємства. Се зовсім не шкодить їм бути чесними, діяльними членами своєї партії. Навпаки їхня більша заможність може служити на користь їхньому ділові. Крім того, для кожної течії важно мати в усіх групах громадянства своїх прихильників. На думку Модеста проєкт Анатолія не має ніякого наміру посягнути на світогляд Юрія.

Юрію було чудно-весело й смішно слухать братів. Але не так тому, що вони говорили такі наївні річі, як чогось другого, самому Юркові невідомого. Він їм не хотів одповідати, бо що можна одповісти, наприклад,

семинаристу першої класи, який з запалом розбиває науку й доводить, що Дарвін був просто „сатаніст“? Одначе, не тільки в сьому була причина його смішливости. Сміятись же хотілось так, щоб аж лоскотало в грудях і горлі.

Раптом Юрію мигнуло „а чи не істерика се в мене?“ І вмить сміх зник. Замість того чулось тільки, як серце рівномірно, не звичайно, а якось розмашисто, то стискувалось, то поширялось. І з кожним розмахом жар кидався в лице й паши́в з очей.

Юрія обхопила злісна, пекуча тоска. От усі лізуть до його з своїми розмовами, докоряють йому в чомусь, вважають, певне, за безчулого еґоїста, а самі й сотої долі не переживають тих мук, що він. Вони розійдуться, ляжуть спати й спатимуть. У кожного з них єсть свій круг радощів і печалів, кожний може відчувати їх, реагувати, боротись. В сю хвилину він навіть матері своїй заздрив.

— Ну, я почуваю себе трохи стомленим — різко перебив він Модеста. — Будемо кінчати. Я заявляю: ні на які індустріальні проєкти я не йду. Навпаки, я збірався вже давно сказати, що хочу виділу моєї частини. Говорю рішуче й серйозно: розпочинайте яко мога швидче поділ, мені потрібні всі мої гроші.

Всі були вражені такою несподіваною, безпричинною зміною настрою Юрія. Анатолій як виїняв сірника, збираючись засвітити його, так і стояв з ним серед хати, непорозуміло дивлячись на брата. Модест замовк і почервонів, — він злякано шукав, що саме з його промови образило Юрія. Зінаїда Василівна допитливо поглядала вбік останнього й збиралась щось сказати.

Тільки Діна та Олеся, здавалось, не були здивовані.

Діна сиділа непорушно, ніби задумавшись і маючи *своє* на серці, а Олеся потупила голову й уважно розглядала вишиті літери на своїй хустці.

Нарешті, Зінаїда Василівна тихо проговорила:

— Не треба сердитись, Юруню...

— Я не сержусь, мамо, я висловлюю свою думку.

— Так, сину, се дуже добре, ми її вислухаємо, але хіба не можна сказати се спокійніше? Ми ж не зла тобі бажаємо.

Юрій роздратовано стиснув плечима.

— Почекай же, Юру, що ж я тобі такого сказала? Не можна так, сину. От ти сердишся, ніби ми твої переконання хочемо насилувати. Гріх тобі се думати, дитино. Ти згадай, чи я коли вас чим насилувала? Ти не можеш мені нічого сказати. Я, слава Богу, розуміла й розумію, що молоде не може так думати, як старе. І хай. Але ж, послухай мене, сину, в життю єсть не тільки буржуї і соціалісти, єсть ще діти й батьки, брати й сестри. Єсть заповідь, що з віків іде до нас. Заповідь любови до своїх. Який би син не був у матері, а однаково у неї серце болить за ним, чи буржуй він чи соціаліст, чи гарний чи поганий. Та за поганим, може, ще більше. Так само й діти до батьків. Чим краще серце у дитини, чим він гуманніший, тим він більше відчуває любов і жалість до батьків. Так, сину, так. Була й я колись з передових і я воювала з своїми старенькими. І знаю, що не так то легко спокійно покинути їх у недолі. А у нас, сину, чиста недоля. Ти собі живеш, дістаєш акуратно свої гроші й не знаєш, як вони добуваються. А спитай Модю або Толю, послухай їх, подивись, скільки вони натерпляться по банках, судах, адвокатах, поки здобудуть якусь пару тисяч... Сину, сину, ти хочеш

поділу. Та ти знаєш, чого ти хочеш? Ти хочеш три сім'ї пустити по світу з торбами.

— І сам притому нічого не матимеш — вставив Анатолій, сідаючи на своє місце й витягаючи ноги.

— І сам нічого не матимеш — підтвердила Зінаїда Василівна. — Ми тільки й держимось купою. А витягни з нас одного, всі розсиплемось.

Юрій нічого не розумів. То правда, що він мало думав, як, де бралися гроші, що видавались йому що місяця. Він знав, що після батька лишився маєток. Той маєток постановлено було не ділити, а користуватись з його рівно всім. Так і робилось. Анатолій і Модест взяли на себе хазяїнування, маючи за те певну нагороду. Добре. Але чого ради підуть всі з торбами, коли він, Юрій, візьме свою частину?

Тут Анатолій встав і, загинаючи пальці на руках, почав йому в'ясняти. Підійшов і Модест. Юрій дивився то на одного, то на другого й все таки нічого не розумів: закладні, поземельні, викупні, проценти на проценти, погашення, ліквідації, — все це бубоніло в ухах без всякого звязку й системи.

Тільки одне він ясно зрозумів: се те, що коли він, Юрій, схоче виїти з спілки, то Липянку прийдеться продати. Через що, в силу якої необхідности, се йому було неясно, але виходило, що Липянки у них не буде. І се несподівано й боляче вразило його. Липянки не буде, Липянка — не їхня, чужа. І будинок, і сад, і все, що неподільно звязано з його дитинством, юнацтвом, все, що таке рідне йому, як власні руки та ноги, все це буде чужим? Се не вкладалось в мозок. Можна було все уявити, — що він, Юрій, забере свої гроші, що віддасть їх на партію, що ніякої землі у його не буде, що він голо-

датиме, все се уявимо, можливе, легко й навіть напевне здійснимо; але що він ніколи більше не зможе приїхати у Липянку, не пройде по скрипучих підлогах старенького, рідного будинку, де в кожній щілинці його заховані дитячі радощі й болі, що в липовій алеї, де стільки пережито, будуть ходити, кричати чужі байдужі люди, хазяї, що будуть читати на деревах вирізані написи, сидати на ті лави, де колись сиділа Зіна, се — неуявимо, неможливе, недопустимо!

— Єрунда! — сказав раптом Юрій. — Все се єрунда!

— Що єрунда? — здивовано спитав Модест, який уже давно говорив про щось інше.

— Липянку продавати нема ніякої потреби.

Анатолій стиснув плечима, хотів одповісти, але Юрій і слухати не хотів.

— Я знаю, що ти мені скажеш. Я сих ваших викладів не розумію. Я знаю одно, що ви мене лякаєте. А такому способу я не піддамся. Ви знаєте, що я люблю Липянку й хочете просто присилувати. Се — неблагородно...

— Але ж, Юрко, що ти кажеш? Се — глупо..

— Зате чесно! Я вас не силую, не силуйте й ви мене. А, дайте спокій, я знаю. Можна продати землю, а усадьби не чіпати... Я не стою за землю...

— Але ж я тобі кажу, що без усадьби не можна. Се щча справа, коли...

— Можна! А не можна, не треба. Продати Васютине!

Се був абсурд. З Васютиного можна було продати тільки частину, як і хотіли брати. Але з умовою, що сі гроші пішли б на нове діло, яке б покривало видатки на Липянку, котра майже не підтримувала сама себе.

— Ну, так єсть тільки один вихід! — раптом підвівся Юрій. — Я не хочу бути причиною вашої біди, вашого

краха, злиднів і тому подібного. Можете, мамо, бути спокійними. Але я не можу також брати участь в тій справі, яка проти моїх переконань. Вихід з сеї трагікомедії один: я одмовляюсь від своєї частини в спадщині. От і все. Ви вільні робити все, що хочете. Кінець.

І Юрій поспішно попрямував до виходу. Але його зупинили. Піднявся крик. Анатолій почервонілий і розлютований кричав з одного боку, Модест з другого, Діна тягнула Модеста, Олеся — Анатолія, Зінаїда Василівна, безсило пустивши руки, сиділа з одчаєм в лиці.

— Нам не треба твоїх подачок! Чуєш? Не треба! — кричав Модест, одпихуючи Діну.

Анатолій же згадував уже щось про Зою, про погроми, про участь в них Юрія, про сестроубийство.

Нарешті, Юрій вирвався й вилетів з кабінету.

Прибігши до себе, він задиханий упав на стілець біля столу й довго сидів, нічого не розуміючи. Потім його погляд зупинився на листі Ріни. Він машинально взяв його й прочитав з середини:

„Мені здається, що коли людина ходить на милицях, коли її підтримують зо всіх боків, коли їй жують кашку, студять і дають ковтнуть,—то се не можна назвати силою“.

Юрій люто шпурнув листа об землю.

— А йдіть ви всі собі к чортовій матері!! — з ненавистю проскрипів він зубами.

І тут же ніби комусь одмещуючи, хапливо поліз в шухляду столу, виїняв морфій, шприц і горячково став наготовляти до вштрикнення. На хвилину йому зупинилась рука, він згадав свої слова, сказані Олесі: „Коли я візьмусь ще раз за шприц, можеш мене назвати нікуди не годною людиною“.

Злорадно посміхнувшись, він хутко роздягся й з тою

ж мстливою посмішкою вштрикнув собі морфій. Потім замкнув двері й ліг в ліжко. Сон зараз же накрив його м'яркою, миротворною, пушистою лапою.

Із записок Вадима Стельмашенка.

10 квітня.

... Сосни весело й важко махали вітани, зовсім так як крилами чорногузи, що збираються летіти. Ліс сьогодні так хвилююче гудів, що я зупинявся на кожному кроці й слухав, затаївши дух. Небо теж було інше, добре, благодуще. Сніг був не злий, не колючий, а податливий, м'який. І моя душа була похожа на небо, на сніг і на сосни, що збиралися кудись летіти. І я таки полечу, мої сосни, прикуті до землі. Вам не можна, а мені вільно. Ще місяців три. Цікаво, що я, здається, серйозно записуюсь в поети. Я справжній коханець муз, я забрався в дичавину, сів на пні й дряпав вірші...

... Вертаючись, я знов зустрів біля Белехових Наташу. Вона загрузла в снігу й мені прийшлося допомогти їй. Бідна дівчина, яка вона негарна. У неї жили на шпії так випинаються з під шкури, як шворки з під парусини добре натягнутого шатра. Її ніяково дивитися в лице. Головне те, що вона сама знає, що негарна, соромиться цього, почуває себе винуватою, маленькою, приниженою. Через се вона, мабуть, така прислужлива, так угодливо утікає, так побито зазирає в очі, коли вона посміхається рідкими зубами, широко розставлені очі її все ж таки плачуть і бояться як завжди.

— У, який ви весь рум'яний і свіжий! — сказала вона мені.

А сама була така жовто-бура, що я одповів їй:

— А й ви сьогодні чудесний вигляд маєте.

Вона засоромилась і здивувалась. Їй ніхто таких слів не говорив. За що вона пішла на заслання, й досі не знаю. Треба буде розпитати її.

12 квітня.

Не розумію я сих людей. Як вони можуть сперечатись, коли ліс так загадково, так закликаюче шумить, гуде, співає? Говорять, говорять, сидять у задусі, в диму. Не розумію. А вони мене, здається, не розуміють — як я не цікавлюсь, наприклад, новим виборчим законом. Який же я політичний діяч?

Справді, якось се у мене все ж таки непевно виходить. Вони думають, що я мовчу через те, що мені нецікаво говорити про се. А тут зовсім не те. А що?

От се мені й хочеться, нарешті, привести до ладу у себе.

Через що я от тепер пішов од них і прийшов сюди, на пень сосни й вже забув, про що говорилося там, в хаті Белехових? Через що їх так хвилюють сі питання про ліквідаторство, легалізм і тому подібне, а в мене тут се не викликає нічого, крім бажання утікати у ліс? Не можна ж пояснити все тим, що у нас, мовляв, українців, нема сих фракційних суперечок. А виборчий закон? Торкається ж він і нас? А ліс усе гуде, сніг пахне, сосни про щось, хвилюючись, радяться, заважають думати.

Я гадаю, що винна у всьому моя „точка горіння“. (Сеї вираз, здається, не говорить того, що треба, але назвав, — хай так і буде.)

Мені хотілось би знати, всі її мають, чи я тільки такій щасливий на неї. От вони, Белехови, Ставський,

Кривошиїка, вони можуть цілий день змагатись і найщиріше переживати свої змагання, можуть від них хвилюватись, щоб почувати. Вони можуть задовольнятись *сими* почуваннями. Говорять, наприклад, про методи пропаганди. Для того, щоб почувати щось від сеї ідеї, їм зовсім не треба справді пропагувати так, як вони говорять, не треба реалізувати сю думку для того, щоб мати від неї чуття. Може, це залежить від сили уяви? Може, вони можуть собі уявити, що вже пропагують так, як говорять і через те можуть і хвилюватись і гніватись так, наче суперечки перешкожають їм робити діло. Я тупий на се. Моя „точка горіння“ не дає мені спромоги почувати що небудь по-за нею. Без неї мої ідеї — мертві, це я мушу признати, подобається мені таке признання, чи ні. Вчора, з приводу сього випадку з Врублевською, мені прийшло в голову таке порівнання, не зовсім естетичне, але дуже, здається, влучне: ідеї схожі на мужське начало, на зарідки, а чуття на жіноче, на яйце, що приймає їх. Коли вони з'єднуються, то тільки тоді з'являється початок життя, або моя „точка горіння.“ Тоді розпочинається цей таємний процес горіння, який дає дію, справжнє чуття, повноту існування. Це ж на мою думку, необхідно для того, щоб почувати себе упевнено, сильно. Я тільки тоді як слід берусь до чого небудь, коли настає „точка горіння“. Їй Богу, мої думки подібні до сих зародків: з тої маси їх, яка завжди буває, тільки деякі досягають чогось того, до чого всі прагнуть. Прагнуть же вони *чуття*, з'єднавшись з яким, вони родять дію. Мене раз-у-раз немов щось штовхає, коли надходить точка горіння, серце мре, і я вже не можу не робити того, про що думав. Доки ж сього з'єднання нема, найкращі ідеї не мають для мене великого значіння. Беле-

хови й інші мені видаються з такої точки погляду людьми, які беруть шлюб не для того, щоб родити дітей, а для безплідної, безцільної гри зародків.

От і виходить, що я сам з собою взявся хвалити себе й гудити других. Але, цілком щиро на сей раз, я не в суд Белеховим се кажу й не в хвалу собі, а так, як думаю. Може, по їхньому краще, я не знаю, мені тільки треба зрозуміти самого себе. Так принаймні мені в сей момент здається.

І, навпаки, коли в мені виникає яке небудь чуття, воно зараз же шукає чогось, без чого не може перейти в дію. Воно шукає ідею, яка мусить оплодотворити його.

Ось через що мене завжди звали то занадто розсудливим, то дуже нестриманим. Ось через що, мені здається, мене не тягне до їхніх суперечок, — я знаю, що не зможу перевести в дію ті чуття, які родяться в них. До чого я можу прикласти їх тут, в сьому лісі? Кого я буду пропагувати: лисиць, вовків, зайців?

А що, мій любий Вадиме, коли всі твої розумні міркування тільки для того, щоб виправдати перед собою свої лінощі, нездатність до захоплення тим, що колись цікавило й хвилювало? На віщо тут різні „точки“, коли можна далеко простіше пояснити?

Брешу я собі, чи правду кажу? От що я хотів би знати! Як важко казати собі правду! Через що це? Як зловити себе? Як зловити, коли в одну хвилину в тобі часом буває стільки протирічливих правд? Яка з них справжня?

Яка? А та, яка дужча, проворніща за другі, яка, подібно зародку, що випередив інших, з'єднається з жіночим началом — чуттям.

Так, так! Краще держись, Вадиме своєї „точки горіння“, се все ж таки найкраще, що ти можеш мати.

Я хотів би одначе знати, чи зо всіма буває така „точка“, не може бути, щоб я сам був збудований якось по инчому, ніж всі. Мабуть, у всіх вона є, тільки не помічають її...

Наташа сьогодні спитала:

— Чому ви все мовчите? Хіба вас не цікавлять ці питання?

Сама вона говорить теж не багато. Але не через те, через що я. Вона має одмінні завдання від своїх. Їй ходить о те, щоб як найкраще повторити чиюсь думку й тим догодити тому, хто її висловив. Тепер вона горою стоїть за наших „старобрачних“. Вони таки швидко дістануть дозвіл поїхати вінчатись і це сповнює Наташу побожністю до них. Вона весь час піклується ними, зазирає їм в очі, ображається за них, носить їм воду. Її зворушує їхня стійкість: шість місяців вони ждуть дозволу повінчатись! Живуть в одній хаті й „нічого собі не дозволяють“. Так і висловилаь, сама почервонівши, іменно як новобрачна.

16 квітня.

Гей, гей, їй богу весна йде! Справжня весна.

Вона ще не прибралася як слід, ще хмура, заклопотана, иноді сердита, як хазяйка, що по зимі поїхала в будинок, котрий пустою стояв довгий час. Подумати тільки, скільки їй клопоту: треба насамперед вичистити небо. На йому стільки павутиння — хмар, що чисте горе. Аж вітер стоїть цілими днями, так вона його мете. А все воно брудне, важке, тільки коли не коли прогляне синенька чистенька латочка!

Все тіло моє дріжить і просить роботи. Ну, що з того, що схопиш сосну й потрусиш її так, що попадає

липкий сніг з волохатих віт? Дурниця. Нічого також і в моїх віршах, які я дряпаю в честь володарки неба й лісів.

Ходили всі гуртом на річку. Белехови, „старобрачні“, Наташа, Абрам, Кривошийка, Зося Врублевська, Агафон, я. А бестія, ця весна! Вона знає своє діло: спочатку вона поливає лід зверху водою, розмочує його, потім напускає в річку води з лісів і як важницею тоді піднімає його догори. Аж крехтить бідолаха, аж стогне, а піднімається. При нас надувся коло берега, як роздратована жаба й з таким гуком луснув, що Муся-старобрачна вся пригорнулася до Миколи-старобрачного.

(Мушу, Вадиме, зробити тут тобі серйозний нагацйй: ти занадто уважно придивляєшся, як Миколина рука лягає на стан Мусі. Весна весною, але ти мусиш пам'ятати, що Весна — це відома спокусниця. Маїй це на увазі!)

Селяне теж виїшли подивитись. Але вони естетичний бік справи поминали. Бідні матеріалісти: вони обмірковували, як швидко зійде лід, щоб можна було ловити рибу. Я довго балакав з Федотом. Це — просто водяник, він заріс волосом аж по самі очі, як камінь мохом у воді. І сам як камінь, важкий, неповороткий і добродушний. Добродушний до того, що охоче дозволяє шайтанові красти його рибу, аби тільки не багато. Казав, що за тиждень ми вже зможемо виїхати на лови. За це я йому дав закурити „турецького“. Він би нічого не мав проти чарчини „гарячої“, але це вже другим разом.

По дорозі додому Наташа сказала мені:

— Ви, здається, тільки з мужиками умієте балакати?

— Голубко моя? Мій дід був мужик. Чому ж би я не вмів говорити з своїми батьками?

Наташа здивувалась, потім захопилась і стала говорити, що мужики — найкраща частина нашого капіталістичного громадянства. Бідна дівчина, вона думала, що я це хотів сказати. Я підтвердив і нам обом стало приємно. Може не зовсім від того, але то не важно. Важно те, що вітер був такої бадьорній, пахучий, що небо голубіло зворушливими шматочками, що у всіх рожевіли щоки. Навіть у Наталі. Вона часто поглядала на Мусю й Миколу. Ой, Наталочко, весна й на тебе ділає? Та ба! Ніколи для тебе не буде весни.

Я вже привчив себе без ніяковости дивитись їй в лице, але коли-б я помірав без жінщини, то й то, здається, не зміг би обняти це моторошно-худорляве тіло з плоскими грудьми й вивареним у окропі, змореним лицем. І так само ніхто, видно, не поласиться на неї. Всі з нею так поводяться, ніби то само собою відомо, що Наташа ніякого відношення до таких річей не має. Цікаво, чи пам'ятає хто небудь, що вона все ж таки не безпола істота? Абрам, наприклад, учора при ній почав щось таке оповідати, чого-б ніколи не наслідився сказати при Зосі або при Мусі. І ніхто, ні сама Наташа не звернула на те уваги. Хоча, здається, Наташа трохи почервоніла. Інтересно, чи вона коли небудь про це думає і як думає, то що саме? Що може думати людина, у якої осліпли очі, якій недоступний цілий світ переживань?

Дістав з дому листа

16 квітня.

Перед вечером на розметений шматочок неба виїшло сонце погулять. Враз усе запосміхалось, зажило й заблищало. На снігу заграли жовто-зелені іскри, стовбури

дерев почервоніли, шибки вікон загорілись як обхоплені пожежою.

Я вертався саме з лісу. Убоге село наше, приліплене до гори поростами дерев'яних хаток, було схоже на купу печериць. Ця купа похмуро усміхалася всім, чим могла, склом із вікон, залізом покрівлі на монопольці, шапками снігу на покрівлях.

Раптом хтось закашляв збоку. Я озирнувся: кроків на десять від дороги на пню сиділа Наташа. В трухлявому, пористому снігу вузенькими ямками чоріли сліди її ніг.

— А ви чого туди забрались? — гукнув я.

Наташа щось одповіла, але я не розчув. Продёршись крізь рідкі кущі, я пішов до неї. Не доходячи ступнів за три, я вже бачив, що Наташа якась не така, як завжди. Негарні синюваті губи її загнулися на кінцях униз і від цього було вражіння, що вона з'їла щось дуже погане.

— Ви чого тут сидите з таким виразом світової скорби на лиці? Хіба не бачите, який чудовий вечір?

Я ще був переповнений дзвінким шумом соснових віт і мені хотілося кричати так, як я годину тому кричав у яру, де стояли Федотові капкани на лисенць.

Але Наташа тільки винувато, кисло подивилася на мене й скривила губу в блідосиню посмішку. Вигляд у неї був зовсім не блискучий. Під сліпучими проміннями сонця видно було зморшки на лобі, під очима, біля рота. Шкура — жовта, недужого кольору, шия — худа до того, що я почував себе винним за щось.

— Що з вами? Га? Гаїда до мене чай пить.

Наташа одмовилась. Замість того вона мені сказала, що Муся й Микола дуже засмучені, — річки розлилися,

затопило скрізь лорони й місяці два тепер не можна буде рушити нікуди.

— Так ви за них так страждаєте?! — скрикнув я.

— Не за них, але все ж таки подумайте, як це її. І головне те, що дозвіл уже єсть, а їхать не можна. Так, знаєте, все на світі, одне єсть, другого нема...

Помовчавши, вона раптом якось хрипко й з жальким смішком додала:

— А у декого її нічого нема...

— Ну, знаєте! — проговорив я, немов не помітивши її тону. — Це так збоку здається, а у кожного щось своє єсть.

Але мене здивували її слова й стало ще більш ніяково, немов я непроханий вліз у чужу хату, де занято своїм горем.

Я попрощався й хутко пішов до дому. Але весь вечір у мене не виходить з голови Наташа. Без всяких сантиментів, мені її страшенно жалько. І тим більше, що мені можна дозволити собі таку розкіш, як жаль до другого. Не теоретичний, примусовий, а той жаль, який сам виступає з душі, як золоті, пахучі краплі на корі переповненої соком сосни. Я перевірів: так жалити можна тоді, коли сам не потребуєш жалю. Так давати може той, хто сам має надлишок.

Але до чого тут „давати“? Що я дам їй тим, що пожалію про себе її?

Вчора вона мені сказала на обіді:

— А ви все рубаєте дрова Ставському?

— Рубаю.

— Чому ж він сам цього не робить? Він зовсім — не хворий. — Лінується просто. Він вас експлуатує. Це дуже не гарно з його боку.

Коли я їй сказав, що я се й сам знаю, вона здивувалась: так чому ж я все таки позволяю дурити себе. Мого пояснення вона не зрозуміла. Я їй сказав, що лінь — також хвороба. Мені приємно давати навіть тому, хто міг би сам узяти. Нехай йому буде приємно, що він вище за мене й може мене експлуатувати. Я хочу йому хоч цим дати приємність.

— Значить, нехай пролетаріат не бореться проти своїх експлуататорів?!

Вона аж жахнулась. Але я її заспокоїв: між мною й пролетаріатом є різниця: тут я сам дозволяю експлуатацію, а там се виходить проти волі.

Наташа зосталась цілком задоволена. Инакше, що ж се вже виходило б! Навіть такі прості істини як те, що пролетаріатові треба боротись проти експлуатації й їх можна брати під сумнів? Це б їй було зовсім не по силам...

Тільки що прибігав до мене Микола: він сіромаха, загнав собі дерево в руку й не може принести води. А Муся почуває себе негарно й треба для неї, для якогось лікарства, запарити води. Мені подобається, що Микола не любить, щоб йому помагали. Все, чим він користується од других, зараз же тим чи инчим вертає. Це ознака самоповаги. Взагалі, він і вона поважають себе. Це видно хоча б з того героїчного бажання чесно й отверто кохатися, яке шість місяців держить їх на становищі хроничних новобрачних.

А, одначе, я так не робив би. Бо в сьому все ж таки нема справжньої самоповаги й віри у себе. Коли ти, дійсно, любиш, віриш (а без такої віри не може бути й любови), то чому ти не можеш тільки собі доручити міць і чистоту твого кохання? Власне, як раз навпаки,

коли ти дійсно себе поважаєш, коли ти недукаво сам перед собою знаєш, що любиш цю людину й берегтимеш свою любов, і творитимеш її що години, що моменту, все життя своє, то хіба не ображає те, що тобі не довіряють, що тебе контролюють, що ти не можеш всею істотою віддатися своєму чуттю доти, доки хтось чогось тобі не дозволить?

Тут якийсь непорозуміння у старобрачних. Коли б я не боявся, що з моїх слів вийде принципіальна суперечка, я б їм по щирості порадив, не мучити себе. Коли я приніс води, Муся вийшла до мене в сні з головою пов'язаною мокрою хусткою. Від цього вона похожа була на монашку. І, справді, у неї таке тихе, спокійне щось у лиці. Як би не трохи кирпатий ніс, була-б зовсім мадонна. Хаї собі гріють воду. Здається, їм не це потрібно. Але то їхня справа, кожному видніше, що йому треба.

Що до мене, то мені конче треба написати ще раз про гроші. Щось не дуже там, на волі, хапаються посылати сюди допомогу. Навіть, каналії не відповідають. Треба лаятись.

91—IV.

Цілком несподівано по обіді прийшла Наташа.

— А я до вас чай пий! — заявила вона задиркуватим, піднято веселим голосом.

Коли вона роздягалась, я побачив на ній нову кохточку з якимсь бантиком під шиєю. Волосся (єдине що у неї дуже гарне) лежало на голові з такою неможливою потугою на кокетство, що я трохи не почервонів.

Вона зараз же почала оповідати про нову книжку журналу. Я ставив самовар і старався піддержувати

бадьорій, навіть якійсь безшабашній тон, що взяла вона. Чому би їй, справді, хоч раз не побути безшабашною?

От погано тільки, що вона на йому держалась, як на канаті. Весь час почувалось, що ось-ось змахне руками, скрикне й полетить униз. А до того видно, сама дивувалася, своїй одважності й нахабству. Іноді, не розчувши добре, що я сказав, вона злякано питала:

— Що ви сказали?

Очевидно, думала, що я сміявся з неї або збірався спихнути її з канату. Заспокоєна моєю відповіддю, вона знов балансувала, загописто сміялася, чепурилась, поправляла зачіску, потім зупинялась і здивовано дивилась на мене, змішавшись і злякавшись.

Я нічого не помічав, дмухав у самовар, мив шклян-ки, сміявся, жартував. Наташа все смілівіщала.

За чайом вона уціпнула шматочок хліба, зробила баньку й кинула нею у мене. Я інстинктивно ухилився, зовсім не через те, що це вона кинула, а мимоволі, не думаючи про те.

Але Наташа раптом злякалась, ніс од хвилювання її почервонів, — вона не витримала й полетіла з свого канату. Закривши руками лице, притулилась головою до стіни й гірко заплакала.

Я — патентований дурень: замість того, щоб здивуватись, не помітити нічого, звернуть усе на те, що у мене в хаті чад од самовара й в неї, певно, заболіла голова — я почав потішати її таким тоном, з якого їй стало ясно, що я все розумів.

Не дивно, що від цього вона ще більш розридалась і закриваючи лице, схопила свою хустку, шубку й побігла з хати.

Я zostався як дурень.

Ходив у ліс, не допомоглося. Заходив до неї, — не пустила. Перед очима стоїть її жальке, до блиску вимите лице з цею зачіскою, з очима, в яких напружено зупинився страх, сором, благання. Вона певна, що образила мене своїм невинним, убогим кокетуванням, своїм „нахабним“ бажанням того, що має всякий паразит.

За вікном гасає вітер, як буйний верховинець на дикім жеребці. В щілини між хмар виставляє часом жовтого носа місяць, зазираючи на землю. На горіщі щось рипить і гідко хвилюються таргани. Піти хіба в „клуб“, до Белехових? Боюсь. Як що вона там, то щоб чого не сталось з нею знов. От єрунда!

20—IV.

Зустрів Наташу на березі, — сиділа на камені її пальцею чистила болото з чобітків. Побачивши мене, підняла голову й напружено, чекаючи стала дивитись мені в лице.

Але чорта з два, тепер мене так не захопиш, я вже наготовився. Скинувши наодмах шапку, я найбезжурніше махнув нею й крикнув:

— Добридень, Наташо! Ви помічаєте, що сьогодні вже зовсім весна? Що ви, чоботи чистите? Даремна праця, все одно налипне знов болото. Ви так, як я.

Піднявши ногу, я показав їй чобіт, на якому висіло з пуд рудоватої мокрої маси.

Наташа засміялась.

„А? Смієшся? От се я розумію“.

Я підсів до неї, привітався, вийняв з кишені соснову, лапату гилячку й подав їй.

— Прошу від мене букет із тайги. Тільки що зрізав в оранжерії. Чудесна, правда?

Наташа взяла її сніми од холоду пальцями й стала милуватись.

Гилячка, правда, була дуже гарна, але все ж таки не до такої степені, як се здалося Наташі. Вона аж схвилювалась і так почала дякувати, що мене знов охопив страх: чи не зробив я якої дурниці, чи не думає вона, що я глузую з неї?

Ні, здається, сього не подумала. Щоб цілковито вибити з неї навіть тінь такої думки, я сказав їй пару ловких компліментів, разів зо два галантно й серйозно подав руку при дряпанні на гору й, довівши до її хати, сердечно й цілком щиро стиснув довше, ніж треба руку.

Зате сьогодні я міг працювати, я вивчив цілий зшиток безкрайого Туссена й Лангешейдта! А тепер спать!

21—IV.

Белехов, між инчим, сказав, що з Наташою якась зміна. Муся підтвердила. Я вечеряв кашу й читав „Новое Время“. Белехова зневажливо скривила губи й сказала, що таким жінкам, як Наташа, краще всього було б носити чоловічу одежу, а то сором за людину, коли вона зробить себе смішною. Я мимоволі поглянув по хаті, — Наташі, розуміється не було.

22—IV.

Мені вчора прийшла одна думка в голову. Ми революціонери, соціалісти, жертвуємо спокоєм, молодістю, всім життям за ідею справедливості, за бажання допомогти ображеним і знедоленим, ми такі гуманні з людською, чому ми такі жорстокі з одиницями, чому ми байдужі

до щастя, навіть не щастя, а невеличкої, скромної радості найближчих своїх товаришів? Невже то правда, що щастя людськості буде куплено стражданням людей? Чи то необхідно?

І знов: чому любов, пошану ми даємо тим, хто й так уже має багато, — гарним, розумним, здоровим і через те щасливим? І через що ми караємо тих, які й так покарані, — негарних, нерозумних, недужих, нещасливих?

На ці думки наводить мене Наташа. Через те, що вона негарна й нерозумна, через те, що вона й так уже покарана, — ми відносимося до неї недбало, без пошани, іноді підсміюємося, не злісно, але все таки образливо. Якраз повинно бути навпаки: через те, що Наташа нещаслива, ми повинні б виправити нашою уважністю, любовію ту несправедливість, яку вчинила природа. Самій природі оповістити війну! Природі й громадянству, яке звикло посміхатись і танути перед тим, що воно назвало собі красою.

Ой, ой, Вадиме, а чи не занадто ти береш на свої плечі, хлопче, га? Ось в цю хвилину, коли ти пишеш це й уявляєш, як міг би ти кохати Наташу, що ти почуваш? Чи обняв би ти її так, як колись обнімав хоч би Тепу, яка, як тобі було відомо, сміялася з того, що ти звав своєю „душою“?

Звичайно, так обняти трудно. Не можна зразу викинути з своєї істоти тисячами віків надбані поняття краси, справедливості й всього того, що ми звемо мораллю. Але чому б я не міг так само пожертувати собою для Наташі, як жертвую для тих Наташ, які зветься народом? Чому б я не міг, наприклад, дати їй хоч на місяць — два те, чого вона ніколи не мала й не матиме — кохання? Через три місяці я все одно вже не буду тут, не вже я не можу

присилувати себе цей час віддати людині, якій це загроє хоч на момент життя? А головне, це б її підняло у власних очах! Вона повірила б у себе й вже тим одним стала б дужчою.

Ой, ой, Вадиме, а як вона побачить, помітить твою милостиню? Чи не впаде вона ще нижче? Чи витримаєш ти? Чи сховаєш свої віками, як ти кажеш, всмоктані поняття краси й справедливості? І при тому так, щоб вона ні на момент не подумала, що ти давш їй з жалості? Тим жалість і паскудна, що вона у власних очах принижує людину. От в чому, хлопче, заковика!

А з другого боку, не треба забувати, що природа утворила кохання зовсім не для усолоди коханців. На жаль (чи на щастя, не знаю), природа не так галантна й альтруїстична, вона має собі свої завдання — дітей. Вона платить коханням, а ти їй давай за се дітей. Але діти — се ж ті самі люди. І що ж виходить? Я дам одній Наташі втіхи на два місяці, а за се утворю нову цілу Наташу. І до того, ся нова Наташа буде й моя. А я остільки ще поважаю себе, що не можу й подумати, щоб моя дитина була Наташою.

Ага, от і попався! „Наташою“. Значить, Наташа й в твоїх очах — погана?

Що значить „погана“? Не погана, а нещаслива.

Ні, хлопче, не крути: се майже все одно.

А хоч би й все одно, то наплювать! Я не хочу творити нових Наташ. Коли б я міг на все життя зостатися з Наташою, коли б міг своїх дітей родити так, як я вважаю найкраще, тоді инча річ. Але я не можу зостатися з Наташою!

Чому?

Тому, що моє життя потрібне инчим...

Брешеш. Ти можеш так само, будучи з Наташою, друкувати прокламації, бути агітатором, працювати на фабриках. Ти просто — блягер, такий же як і всі. Ти вибираєш такі жертви, які *тобі* приємні, які перш усього *тобі* дають втіху. А я знаю, ти хотів би кохати жінку гарну, розумну, сильну духом і тілом, та тільки з такою хочеш родити дітей, се — твоя затаєна мрія. Але чому так? Тому, що *тобі* се приємно. Тому ти й „порядний“ такий з жінками (як ти себе втайні звеш), тому ти не маєш „баїстрят“, що з раюванням думаєш про той час, коли з радістю й побожностю родитимеш з вибранницею дітей. Ні, серце, се не порядність, а такий же еґоїзм, як і той, коли людина йде на нечесну службу за для вигідних умов її.

Я заплутався — й нічого вже не розумію. Одне я бачу, що з собою далеко трудніше погодитись, ніж з ким инчим.

Але чого я хочу, зрештою? Робити те, що мені неприємно? Та се ж цілком природно, що всяка жива істота для піддержки свого існування мусить вишукувати корисне й приємне для себе. Коли б було навпаки, коли б її тягнуло до шкідливого й неприємного, то всі б індивіди повимерали й зникла б та сама людськість, для якої ніби весь сей шум учиняється.

Ага, тепер „природно“, а п'ять хвилин назад проголошував війну сії самій природі й виправлять її брався?

А, к чорту!

24—IV.

От зачепив собі мороку, їй богу! Ношуся, як кішка з кошеням, із своєю вигадкою й одчепитись вже не можу від неї. Маєш собі! Їздив з Федотом у ліс і нічим йому не поміг, і розсердив чоловіка.

А Наташа, як навмисне, все попадається на очі. То, здається, ніколи її не зустрічав, а тепер тільки її й бачу. Вчора завели ніби принципіальну розмову про кохання. (З цього завжди починається!) Вона цілком погожується зі мною, се-б-то, що іноді люди можуть кохатися, як то зветься, тільки тілом.

Що в цьому нема нічого поганого, аби не було від того таких наслідків, як діти, наприклад, або щоб одна сторона не була обманута її не думала, що тут дійсна любов, на все життя її так далі.

І при цьому вона так несміло, так жадно поглядала на мене, що мені здається, вона також думає над тим, що й я. Але яке це свинство, що вона так боїться, що вона так принижена, що вона готова хоч крихту підхопити, аби її кинули її. Як вона ловила кожну фразу мою й зараз же гаряче й переконано повторяла її своїми словами. Про дітей же сказала, що се, дійсно, гріх родити їх, коли не маєш спромоги зробити їх сильними людьми. І додала, що Врублевська, наприклад, зробила собі викидиш, бо не може ж вона з дитиною тікати, чоловік її також не має нічого проти.

Мені здається, що про Врублевську вона сказала для того, щоб дати мені зрозуміти, що в крайньому разі, як інші засоби не допоможуть, Врублевська, як акушерка, зробить її, Наташі, викидиш.

Але разом з тим, як все таки це все ділає на Наташу. У неї з'явилася живість, веселість, іноді вона так гарно сміється. А хіба це мало?

Чи мало чи багато, але як мені прийдеться, коли треба буде обнімати, цілувати, приставляти пристрасть, коли прокляті „поняття краси“ аж морозом сиплять по спині. Боюсь, що природа таки здорово розсердиться й

хоч-не-хоч, а упреться й про дітей боятись не треба буде.

Але що тоді буде з Наташою? Вона ж зрозуміє це. Ну, зачепив мороку!

Прийшли Абрам і Ставський. В юлі, кажуть, тікати незручно. Треба в юні. Тим краще. Ставський все теоретизує.

26—IV:

От і свершилось. Цілком несподівано. Якраз в той день, коли я постановив залишити всю цю історію й дати й собі спокій і Наташі. Так зо мною раз-у-раз буває.

Бог з нею, я не хочу багато про це думать, але це все таки далеко тяжче, ніж я думав. Крім всього, у неї ще негарно пахне з рота. Але я, здається, нічим її не образив?

А все ж таки її лице світилось так, як ніколи, мабуть, не світилось. А все ж таки вона переживає тепер те, чого ніколи не переживала! Ось вона лежить в сей момент в своїй убогій хатинці й гарячими, инчими, ніж що дня, очима дивиться у тьму. Таргани сухо потріскують лапками, але це вже не так тоскно слухать, як раніше. Добре, що я їй сказав „ти“ й назвав „голубкою“. Може, вона повторяє тепер ці слова й їй не так образливо думать, що ніхто не називав її так? Вона знає, що це на два місяці, нехай навіть догадується, що з мого боку є трохи притворства, що єсть більше жалости, ніж чого инчого, а все ж таки факт-фактом, її цілували, звали голубкою, милували.

Але, яка ця природа: навіть в факті такого насильства над собою є щось приємне. Здається, чим більше

буде мені гидко, чим більше я буду скручувати себе, тим приємніше буде мені. Цікаво.

2 мая.

Вчора вся наша компанія справляла майівку

Я так і знав, що Наташа дасть усім зрозуміти, які між нею й мною відносини.

Я розумію, що це їй *треба*, це її піднімає, це її робить рівною зо всіма.

Але тут же її виявилась *моя* гидота. Хіба ж я цього не передбачав, що вона буде мене виділяти з усіх, що дивитиметься на мене ніжними очима, що братиме, коли треба їй не треба, за руку? Хіба я на все це йшов для Ставського, Белехових, Врублевської, хіба я не знав, що вони здивовано, насмішкувато, строго й підозріло дивитимуться на мене? А тим часом я страждав від того, що вони знають про мої відносини з Наташою. Мені *сором* було, що Ставський сміється з мене, що шопоче на вухо Врублевській дотепи про мене й Наташу. Хіба ж я *сам перед собою*, дійсно, видаюся смішним? Хіба їм було б справді, смішно, коли б вони знали *все*? Напевне, ні. Значить, з чого ж мені страждати? Аби я сам не загубив поваги до себе. Се мусить бути єдиним критерієм мого поведження з Наташою, бо вони судити не можуть. Одначе, минаючи всякі філософування, це трошки тяжче, ніж гадалось.

Взагалі, це мені де-що коштує.

О! Я вже починаю торгуватися. Жаль, що нема у кого потребувати за своїм добродіянням.

А то б просто в царство небесне попрохався. До чого душа сучасної людини просякла цими карами й нагородами! Нічого, більш-менш людського не можна

зробити, щоб дух цієї підлої моралі не шепнув тоді: „молодчина, ти заслужуєш нагороди“.

З цього часу годі, Вадиме! Щоб ти себе тримав у руках. З завтрашнього дня за книжки, за весла, за сіті, Федот уже двічі на річку кликав. Кінець — філософіям!

10 мая.

Наташа цвіте, хоч її душу розривають два бажання. З одного боку їй хочеться, щоб усі бачили, як я кохаю її, як милую. Вона б, як би могла, прилюдно, на очах всіх обнімалась би, кричала слова кохання, пристрасти. А з другого боку їй хочеться таємности, побачень крадькома, темних ночей, цілковитої тайни, яка робить поцілунки такими привабними, солодкими, гріховними.

Я нічого не маю ні проти того, ні проти другого. Прошу дуже: прилюдности?

Маєш прилюдність: за обідом, в „клубі“, на проходах я завжди біля неї, шепочу їй на вухо дурниці, прислужую, словом, трохи не обнімаю.

Таємности? Можна й це. Я прокрадаюсь у ліс, чекаю за кущами (хоча нам дуже легко стрічатись у мене чи в неї), брожу з нею по лісі, до ранку слухаю солов'їв.

Але не тільки солов'їв я слухаю! Я чую крім того, як потрохи прокидається в Наташі самоповага. Це родить в ній свої слова й думки. Вона вже не все моє повторяє.

Вчора Агафон знов натякав мені на Наташу. Нарешті, отверто почав підсміюватись і питати, як я міг спокуситись на таку суху „тараню“. Я теж сміявся й говорив, що вона мені подобається. А з сим уже нічого не зробиш, такий смак.

— То правда. Ну: взагалі чудакуватий хлопець — рішив він.

Я з цим погодився.

І мені радісно, що я вже весело можу слухати на-смішки й не думати про те, що на мене допитливо й з жалем дивляться, коли я сижу з Наташою. Так буває, коли вилічиш хворий зуб. Чи тепле, чи холодне їси чи гірке, чи солодке, — болю нема. Навмисне пробуєш всякими способами, які раніше корчили всього, — ні крихотки болю! Чудесно!

Очевидно, не всяка ідея ні до чого нездатна. Я думаю, що це в великій мірі залежить від того, як з нею поводитись. Треба тільки, щоб ідея не лежала в однім мозку, а просочувалась в ті місця, де лежать тисячелітніми залежами незримі володарі нашого думання й поводження, приписи нашої ветхої моралі. Просочившись, вона їх нищить і тоді перестає бути боляче, соромно, перестаєш робити так, як раніше, робиш так, як згідко з цією ідеєю, що заняла місце старих владик.

Бо инакше, як же пояснити те, що я, дійсно, тепер не почуваю себе залежним від суду Белехових і іже з ними? Вони судять так, як можуть судити на підставі того, що мають. Так часто буває, ми мучимось неприхильним судом своїх суддів, хоч і знаєш, що судять вони не вірно. Та навіть, коли б Белехови й знали все, вони б судили инакше, ніж я. Так мені здається з тих шматочків розмов, які я чув.

І нехай собі.

20 мая.

Я дуже радий, що Наташа приймає розлуку без особливих драм. Вона на осінь теж уже буде далеко звідси.

Ми рушаємо через три тижні. Земля уже навіть в ярах починає висихати.

Але якась чудна була сьогодні Наташа. І Господи, яка негарна! Так трудно було—весело посміхатись, коли вона повисла мені на шії й дихала в лице негарним своїм запахом. Щось ніби сказати хотіла. Я знаю, просити, щоб не покидав її. Але молодчина: здержала себе. Це теж великий крок вперед.

Вже нічого не роблю. Віддав Миколі всі книжки. Сей хлопець мені дуже подобається. З того часу, як вони повінчались, він, очевидно, почуває себе тут, в глухій тайзі, як в рідній оселі. До Мусі він ставиться, як до королеви.

Навіть щоденника свого вести не хочеться. Цілі дні лежу у лісі або сижу з Наташою. Вона, виявляється, вміє співати. Знає багато українських пісень, слова яких так комічно вимовляє, що не можна слухати. Вона каже, що тільки тепер вона розуміє, що значить жити. Вона, очевидно, все більш і більш кріпшає. Коли треба нагороди, то я її маю.

2 іюня.

Наташа заявила мені, що вона вагітна. При цьому так чудно дивилась на мене, що я не повірив.

— Це правда? — мусів я спитати.

— Правда.

— Як же це так?!

— Що саме?

— Ти ж... Ми ж умовились, що ми не матимемо дітей.

— Хіба це від нас залежить?

Вона здавалась такою прибитою цим, що я почав потішати її. Ми ж могли ще зробити викидиш. Це — страшно, це — неприємно, але як же інакше?

Вона згожувалась і обіцяла почати робити заходи для цього.

Сьогодні вона мені сказала, що Врублевська рішуче одмовляється допомогти їй, що там вийшов цілий скандал, коли довідались, що вона хоче робити аборт, це, мовляв, неморально, підло, жорстоко, проти природно.

— Що ж буде? Що ж буде?! — з одчаєм повторяла вона й знов подивлялась на мене чудними очима.

Я їй нічого не сказав і одіслав до дому. Над цим треба подумати... Я піду до Врублевської...

3 іюня.

Так, тепер мені ясно, що не Врублевська не хоче, а сама Наташа. Врублевська переконана, що я звів Наташу з розуму, що я її трохи не згвалтував. Всім відомо, що я присягався Наташі кохати її вічно, що я молив-благав, що я її улещував гарними словами вільного кохання, рідности душ і т. п.

От тепер я розумію, чого Микола й Муся останніми часами так дивно поводитись зі мною, з такою холодністю й погордою. От що значуть натяки Абрама й та розмова Ставського, в якій він так грубо говорив до мене. Їм уже тоді було відомо, що я вимагав від Наташі викидишу. А ми ж ще й не балакали про це! Вона забігла вперед.

Але чого ж инчого я міг сподіватись від Наташі? Щоб вона сказала, що я її зовсім не кохав, що я вважаю її за таку, з якою не хочу мати дітей, що я якусь філантропію розводив з нею? Хіба їй можна це сказати,

не підрізавши собі цим тих крил, які почали відростати? І хіба я можу це сказати?

Але сказати, що вона не хоче мати дітей, Наташа могла б. Так, це вона могла й повинна би. Але цього, очевидно, вона не хоче. Чого ж вона хоче?

Одначе я почуваю себе чогось стомленим. Я занадто багато, здається, ходив по лісі. Ляжу спати. . .

Не спиться. Я знаю, чого хочеться Наташі. Вона хоче більше того, ніж я їй хотів дати. І хоче взяти силою, примусом. Примусом!

Тихше, Вадиме, тихше. Не можна так пускати свою кров, щоб вона піною сказу заливала мозок. Ти знов. . .

Ні, я не можу спокійно про це думати. Вона знає, що я думаю про рождіння дітей і цим хоче прикувати мене до себе. О, ловко попався!

Ну, та навряд чи вигорить, голубко, ця справа у тебе. Ти так піросла, що хочеш боротись? Гайда.

4 іюня.

В колонії — життя й рух. Всі заклопотані, обурені, всіх опанував благородний гнів на мерзотного спокусника. Я їх розумію. Будь на місці Наташі гарна, енергійна дівчина, яка сама собі прокладає шлях життя, яка сама за себе може вступитися, — мій вчинок був би ще зрозумілий: закохався, кохав, розлюбив. Але тут. . . Закохатись в цю негарну, бідну, обижену дівчину, — неможливо. Просто скористувався її несмілостю, безпорадністю, обдурив і тепер тікає.

Але не це важно. Вони праві й Наташа права, може, й я правий. Важно те, що Наташа мене уникає. Вона хоче, щоб я пішов до неї. Може, їй досить, коли я дам їй свою гордість у викуп за свободу? Добре. . .

...Вона не сподівалась мого приходу. Змішалась, забігала, але зараз же опанувала себе й наготовилась. Вона, очевидно, ждала від мене докорів і вимог пояснення незрозумілих чуток. Але я тільки спитав:

— Як же буде, Наташо?

Тоді вона почала з обуренням говорити про міщанство Врублевської, про її жорстокий пуританізм, про кумедне відношення товаришів, які чогось лізуть утішати її, боронити від мене, які мішаються не в своє діло.

— Але як же все таки буде, Наташо?

— Господи! А я знаю? Я нічого сама не можу зробити. Що я тут можу?

— Але ж Врублевська каже, що коли ти серйозно хочеш, то вона візьметься...

— Неправда! Вона сама мені сказала: „Як ви можете дозволити йому (тобі, значить) так знущатись над собою? Він повинен був знати, до чого він вас доведе. Я, каже, з принципу не зроблю цього, я, каже, взагалі проти таких абортів“. Так вона мені казала. Фу, як це негарно, погано брехать так! Я їй цього ніколи не прощу.

Я довго сидів, а Наташа все говорила. Вона ні слова не сказала про те, щоб я не їхав, а лишався з нею. Вона тільки декільки разів плакала й голосно міркувала, що їй тепер треба робить, як устроїтись, щоб дитині було добре. Так наче вона не знає, що я нікуди вже не поїду й що не тільки їй, а й мені є клопіт про *нашу* дитину.

Але я їй нічого не сказав і пішов у ліс. Сяжу над яром. Тудою ми через тиждень прямували б в Росію...

7 — VI.

Це цікаво: ніколи ще в колонії не було такого оживлення, як тепер, навіть тоді, коли Мішутін побив

Крамського. І цікаво, що ця подія зачіпає й таких, які, здається, не здатні були ні до якого почування. Кожний вважає своїм святим правом, навіть обов'язком судити мене.

В цьому нічого особливого нема. Але особливе є в тому, за що й як судять.

Перш усього — моя вина не підлягає ніякому сумніву. Я — винний. Чи я кохав чи не кохав, чи щось обіцяв чи не обіцяв, — я винний все одно; на цьому всі, майже одногласно, згодились. Винного треба покарати.

Покарати ж мене треба так: я мушу повінчатися з Наташою. Коли я цього не зроблю, мені проголошується бойкот. При чому найпалкіші беруться оповістити про бойкот усі революційні кола в Росії та за кордоном. Не робити цього партійною справою, але приватно виключити мене з кола життя революціонерів.

„В склад мого злочинства“ входить порушення кількох заповітів старого завіту.

Перша: не прелюби сотвори.

Друга: не убій.

Третя: не обмани й т. д.

Важно одмітити те, що найбільш порядні, хороші люди — найбільш суворі й непохитні в бажанню покарати.

Звичайно, не всі говорять це просто й отверто. Деякі заміняють слово „покарати“ словами „возстановити справедливість“; деякі вживають „охоронити себе від таких вчинків“; декому щиро здається, що вони допомагають мені подлість замінити „благородним вчинком“.

Єдиного тільки нема ні у кого: бажання улаштувати справу так, щоб, дійсно, допомогти нам.

Я щодня хожу по тайзі й думаю над цим. І що більше я думаю, то чужішими стають мені ці люди. Я не

брешу собі, ні. Не тому чужі, що вороже ставляться до мене, а тому... Сам не знаю, чому, не можу схопити. Тільки мені так тоскно, що хочеться вити як псові, що одбився од своїх.

8—VІ.

Я одмовився вінчатись. Одмовився прилюдно, у Белехових. З Наташою сталася істерика. Я погорячився й наговорив усім багато неприємного. Трохи не вчинилась бійка. Микола назвав мене „подлецом“. Об'явлено бойкот.

Через годину заходив Агафон. Він один, здається, проти бойкоту. Питав мене, чи я готовий рушити в дорогу. (Цікаво, що тікати мені дозволяють.) Я сказав, що zostaюся тут. Віддав йому паспорт, хай дасть кому щочому. Він був здивований.

— Значить, ви вінчаєтесь?

— Ні.

Я дуже стомлений. Все тіло, як побите. В голові тупа вага. Не можу писати.

12—VІ.

Зустрів Ставського. Проїшов повз мене й немов не бачив. Вчора Врублевська звернула вбік. Невже вони гадають, що я можу зачепити їх. Сьогодні хлопчина приніс мені книжки, які я подарував Миколі. Тим краще.

2 іюля.

Ішов лісом в тому місці, де часто ходив з Наташою. На поваленій сосні сиділа якась жіноча фігура, схилившись в позі безсилої туги. Це була Наташа. Слава богу, я тепер увільнений від тяжчого: я можу її не жаліти.

Вона, мабуть, давно вже помітила мене, бо помалу встала й пішла мені на зустріч. Здається, вона хотіла заговорити.

Я мовчки повернув убік і пішов, не озираючись.

15—VII.

Я з ранку до вечора блукаю по лісі, як раненій вовк. Я не знаю, де моя рана, але мені так тяжко, що я лягаю лицем до землі й тихо вию. Від цього мені легче. Мені хочеться дряпати до живого мяса собі груди, гризти власні руки. Коли я встаю з землі, я чую сам, що очі у мене горять фосфоричним, тусклим світлом звірячої тоски.

Я кличу свій розум на поміч. Але який може бути розум тут в сій пустелі, де виють і гризуть свої лапи тільки звірі? Розуму тут нема чого робить, бо мука моя не має з ним нічого спільного. Він тільки роз'ятрує рану, поширює її.

Я не розумію, чого ж мені так безумно тяжко. Хіба я так тісно жив з цими людьми? І до цього часу я був самотою. Так само як і тепер, дні свої я проводив у лісі, на річці, без них. Але чого ж я почуваю себе таким самотним, таким знесиленним, таким безпорадним, як сліпе щеня, закинуте від матері?

Через що я так хвилююсь, коли бачу кого небудь з них? Я весь заміраю й холодію з ніг до голови. Вони часто проходять повз мою хату. Я чую їхній сміх, гомін, чую окремі слова й мене обхоплює таке хвилювання, що я мушу сідати, щоб не впасти. А коли стихнуть їхні голоси, я лягаю на постіль і довго лежу, слухаючи, як ноги й руки щемлять ниючою тугою. Згадую окремі

слова, які мені пощастило почути, й вони мене хвилюють, як слова коханої. Я люблю їхнє ліквідаторство, їхню любов до сектанства, все, що-хоч, аби се було „їхнє“. Я, як слідопит з романів Фенімора Купера, блукаю по тих місцях, де вони бувають і часом знахожу газети, забуті ними. Ці газети я не можу читати без болю. Правда, зустрічаючись з „ними“, я роблю скляні очі й прохожу з таким виглядом, немов у мене на дорозі нікого нема. Але що з того? Їх я, може, й обману цим. Та хіба мені це потрібно? А з собою як же мені бути?

Іменно, я — сліпе щеня. З глибини віків я несучу в собі темну, владну силу, яка пхає мою сліпу морду до грудей матері. А коли одривають її, я скавучу й вию. Це єсть те, з чим природа не дала засобів боротись, її це непотрібно. *Йй!* Але мені? Хіба ж я можу жити з цією страшною тоскою, якої я навіть не розумію, яка живе собі в мені цілком незалежно від мене, яка підлягає чомусь, чого я ніколи не бачив на поверхні своєї свідомості?

Чи знали ті, що проголошували бойкот, що вони чинили?

Тихше, Вадиме, не треба так хвилюватись. Краще подумати, що робити.

Я можу піти до них і сказати: слухайте, товариші, справа була, в дійсності, так і так. Я скажу їм все щиро, правдиво, як було. Добре. Але що буде потім? Допустимо, що вони повірять мені (хоч цього не буде!). Тоді вони стануть на мій бік і Наташа впаде ще нижче. І вийде те, що я — слабший за Наташу, бо її стражданням купую собі спокій. Чи буду ж я спокійний? Чи зможу я дивитись байдуже на ту принижену посмішку, зацькований погляд, яким вона дивитиметься на всіх, коли зрозуміє, через що з мене знято їхню кару?

А, може, піти до них і сказати так: Товариші, я обманув Наташу. Але посудіть самі, що буде, коли, ви допустите, щоб родилася дитина. Я, дійсно, чоловік підлий, але уявіть собі, що ви в'яжете до купи людей, для яких цей звязок буде одним стражданням. Хіба це потрібно вам? Карайте мене, але навіщо ще дві істоти мучить?

Або, може, просто піти й так сказати: товариші, я корюся вашому судові. Я — подлець; повинчайте мене й зніміть цим з мене мою подлість. Я згожуюсь, що тільки так громадянство може зберегти себе від неморальности її членів. Вірую й признаю, що кара — найкращий засіб виправити злочинця й возстановити справедливість. Каюсь і обіцяю більше так не робити.

Уявляю, яким миром, яким гордим, спокійним чуттям задоволености сповняться їх серця! Вони поведуться зі мною благородно, вони не викажуть торжества своєї перемоги, вони оточать мене увагою й ласкою. „Істинно говорю вам, один розкаяний грішник дорожче на небі за десять праведників“.

А ти, Вадиме, стоятимеш і кротко прийматимеш їхню жалість. Правда?

І все ж таки що мені робити?

А можу ще тікати в Росію. Так. Але куди я не явлюсь, скрізь зо мною буде свідомість: „тут, мабуть, уже попереджені, тут уже мене вигнано, тут уже тебе, Вадиме, бережуться“.

Невже у мене вистарчить підлоти йти в такі місця?

І коли б вистарчило, то хіба я піду звідси? Хіба у мене нема ще одного подарунку матері-природи, про який я не знав?

Вчора я лежав уночі на ліжку. Я уявив собі той

час, коли родитиме Наташа. Все було добре. Мій розум функціонував цілком добросовісно. Він мені говорив, що кидати Наташу не можна, що дитина — моя, а дітей своїх треба виховати і берегти. В той же час почувалось, що добродій розум, коли треба, може мені привести й інші, зовсім протилежні аргументи, такі ж справедливі й переконуючі. Коли треба буде, ці аргументи забють попередні й я собі покину Наташу й дитину. Все було зовсім добре, як завжди буває.

Але раптом мені уявилося маленьке, червоненьке личко з безпомічними, безцвітними оченятками, здивована істотка, яка кричить через те, що їй треба кричати. І тут щось в мені клацнуло, як ключ в замку, розпахнулись кудись двері й всього мене залило такою теплою, такою дивною, невідомою силою, що я аж захлинувся. Я нічого не думав, добродій розум десь присів, — ноги мої налилися солодкою слабостю й груди переповнилися такою ніжністю, що я сам себе мусів піймати на глупій, розчуленій, блаженній посмішці.

Це є також „дар природи“, дякую красно. Коли я його урозумів, мені стало ясно, що нікуди вже звідси я не поїду, що воля моя, життя моє в руках Наташі.

Що ж робити? Скоритися? Покірливо схилити голову перед дарунками природи, побожно зігнути коліна і йти до Наташі?

Чи одшпурнуть од себе к чортовій матері всі „дарунки“, всю темну спадщину дідів моїх і бути вільним?

Ех, дай спокій, Вадиме, з гарними словами! Насамперед справся хоч з тим болем, що ось в цю хвилину криє все круг тебе сизим, душним туманом. Ну, розуме, будівничий прекрасних систем, струнких непереможних фортець, збудуй мені хоч маленьку халупку, в якій би я

міг сховатися й тихо вити. Ти — мудрий і гордий, джерело втіх, самоціль, краса людської творчості, ти — світ і факела й бог знає ще що, — оджени од мене темні сили сивої, давно померлої старовини, дай мені твоєї гордості й ясности.

Ех, ти цуценя нещасне! Сидиш, дрібненько дріжиш, підобгавши тонесенький хвіст та боязко скавучиш!

19—VII.

Був у Наташі. Був і так мені її треба.

Вона, певно, ждала мене щодня, будучи переконана, що я обов'язково прийду. І коли прийду, то се значитиме, що я скорився. Бідна людина: вона ще не знає сладости великодушся, її задовольняє примітивна втіха дикуна, який танцює над ямою, в яку попав його ворог.

В очах, в посмішці, в швидкій веселій ході, в недбалих словах у неї танцював оцей дикуна.

— Чого тебе так давно не видно? Ти все блукаєш по лісі й поспівуєш свої хохлацькі пісні? Як тобі не надокучить. Я з хати й виїти не можу, комарі й мошки просто їдять мене.

Дійсно, все лице її було засіяне червоними прищами від комариних укусів. Це не надавало йому привабливості. Але Наташа вже не потребувала вабити лицем, вона мала щось дужче.

— Ну, як же тобі живеться? Я чула що ти сам собі тепер печеш і вариш? Уявляю. Хочеш, чаю зроблю? Я почуваю себе трохи погано, — душно й комарі вночі спать не дають. А у тебе теж вигляд не дуже здоровий. І тобі комарі не дають спати?

— Слухай, Наташо, я прийшов просити тебе: ще не пізно, зроби те, що ми умовлялись.

Наташа здивувалась і витягнула, як гуска, шню.

— Про що ми умовлялись?

— Щоб у нас не було дітей.

— Коли?! Нічого подібного не було. І я, їй богу, Стельмашенко, дивуюсь, як ви можете говорити так просто в очі таку... брехню. Ви це саме казали тоді на зібранні й я аж оніміла од сорому й через те не сказала нічого. Товариші навіть подумали, що це, справді, так було. Але коли я з вами умовлялася? І як я могла умовлятися про таку страшну річ, як убийство власної дитини? Я — мати, добродії Стельмашенко, я не похожа на тих індивідів, що кидають своїх дітей і тікають. Господи! „Ми умовлялись“. Та коли, де? Як вам не сором... Я перед всім світом присягнув життям моєї дитини, що нічого подібного не було. Навпаки, у мене весь час од вашого поводження було таке вражіння, що ви любите дітей, що у вас розвинені батьківські чуття, що ви — нарешті, порядна людина, яка з одної порядности не піде на такі річі, як убийство. Але я бачу, що помилилась і за це нестиму кару. Можу вам сказати, що коли я й хотіла один мент уступити вам, то се було під впливом чуття до вас. Але, дякуючи товаришам, я знаю тепер, в чому мій дійсний обов'язок. Ви можете кидати свою дитину, це ваше діло.

Я довго мовчав після цієї промови. Ні тоді, ні тепер я не розумію, чи вона щиро те говорила чи ні? Здається, щиро, сама вірячи, принаймні дуже бажаючи вірити у свої слова. А раз так, то про що більше балакати? Я встав і сказав їй:

— Не будемо більше про це говорити. Я нікуди від своєї дитини не тікаю й не втічу. Негарно, що дитина матиме чужих собі батьків, але з цим нічого не зробиш.

Може вам тепер трудно носити воду або робити щось, я можу вам помагати, ви скажіть.

Наташа непорозуміло дивилась на мене. Значить, я не лишаяюся з нею й не тікаю від дитини?

В лиці її раптом промиготіло щось злісне, уперте, завзяте. Я зрозумів, що вона мені цього ніколи не простить, що од нині ми розпочинаємо трудну, безглузду, жорстоку війну. А дитина наша буде тою країною, де одбуватимуться баталії.

— Ніяких послуг ваших не потребую! — сухо кинула мені Наташа, підборіддя у неї нервово, злісно й слезливо задріжало.

— Як хочете... — проговорив я й вийшов. За мною зараз же зачулись ридання з викриками й дзвоном розбитого посуду.

28 — VII.

Я живу як в одиночці. Навіть селяне зо мною не балакають, — їм вигідніше держати руку за всіма, ніж за одним.

Я хочу себе переконати, що коли б товариші знали *все*, вони б поставились до мене инакше. Але це неправда: все одно факт лишається фактом, більшість принципіально стоїть проти „убийства“, як вони кажуть. Більшість все одно мусить знайти „винного“. В кожному нещастю ми завжди шукаємо винного, це нас трошки заспокоює. Винний же на те й винний, що йому належить кара.

Через те, що я не знаю винного, мені, мабуть, так і неспокійно, так тоскно й тяжко мені. Північне літо, душне й застигле, гнітить мене. Я чую, що сили мої слабшають, чую це тому, що імя Наташі починає викликати у мене сліпу лють. Часто я ловлю себе на мріях

про те, як тікаю звідси. Все одно куди втікти, аби були люди, аби я міг чути любу розмову людей, міг доторкатись до них руками, думкою, бажанням. Це — слабкість, — так говорить мій мудрий розум, а він все ж таки децю знає. Ні, каже він мені, коли ти сильний, то знайди в собі силу бути щасливим і тут в цих болотах та лісах, на одинці з комарами й звіррям, вигнаний з людського кола. І не тільки так, поверхово, з міною байдужного чоловіка, а дійсно всім почуванням своїм, сам перед собою. От тебе мучить, нестерпно, вогнево мучить те, що ти ходив до Наташі, що *ті* думають тепер, ніби ти злякався їхньої погрози й тому не тікаєш звідси. Ти стрічаючись з ними, робиш тільки вигляд, що тобі байдуже, а всередині ти корчишся від сорому, болю й заздрости. Коли в тебе є сила, коли ти справді думаєш, що вони тобі чужі, що їхня мораль є той самий батіг, проти якого возстав ти з перших кроків твоєї свідомости, коли ти воістину знаєш, що з ними ти не міг би жити, то що тобі, як вони про тебе думають? Що тобі від їхнього громадянства? Коли їхній суд, їхні погляди на тебе, їхня мораль викликають в тобі те чи инче *чуття*, значить, і ти такий же, як вони, й ти віриш, що судять вони так, як слід, значить, мораль твоя є їхня мораль. І тільки тоді, коли не буде в тобі ніяких почувань до їх, коли ні посмішки їхні, ні зневажливо-горді погляди, ніщо не буде викликати відповідного *чуття*, тоді ти, справді, будеш вільний од них і од їхнього способу думання й почування.

От, який у мене мудрий порадник, мій розум! Може й так. О, коли б було так!

А чому б, справді, не спробувати? У всякім разі так чи инакше, я не похилю голови перед батою. О,

цього не буде! Хай зогниє моє тіло в цих болотах і з'їдять його мої єдині друзі звірі, я не уклонюся тому, що єсть жорстокіще за звірів. Я не уклонюсь моралі батога, не уклонюсь мертвим божкам з одбитими носами, яких мої судді принесли з пустель Єгипту й якіх звуть справедливостю, правдою, благом, — мораллю.

Дякую тобі, мій розуме, тепер я вірю тобі. Колись я злякано циткав на тебе, коли ти шопотів мені богохульні речі на вухо. Тепер я чую в тихім шопоті твоїм голосу правду. Божки з одбитими носами ще живуть, навіть у тих, хто оповістив війну старому. Божки з одбитими носами володіють світом як і тоді, коли у них були ще цілі носи. Так само вони холодні, жорстокі, так само вони охороняють брехню во імя правди, ненависть во імя любови, смерть во імя життя. Так само годують їх одгодовані жерці жертвами з крові й соків людей. З байдужою, холодною, безстрашною урочистостю вони стережуть вічні скрижалі заповідів. Їм нема й не може бути діла до того, що люди хотять щастя, а не скрижалів. Та як вони це можуть знати, коли самі люди цього не знають?

Ми, соціалісти, хто — ми? Ми жерці цих самих божків. Ми не такі одгодовані, ліниві й брехливі, як ті, проти кого ми воюємо. Ми — худі, фанатичні аскети, ми пустельники, що йдемо на жерців пишних храмів, де стоять божки. Ми йдемо проти них за те, що вони брехливо, недбало й еґоїстично дбають про божків, ми обурені на них за те, що вони підривають у нас віру в святість божків з одбитими носами, в вічність скрижалів. Ми хочемо вигнати одгодованих жерців, щоб їхнє місце заняли худі аскети, щоб авторитет божків високо піднявся діяльністю, щирістю, самовіданістю вірних пере-

конаних служителів. Але самі божки, самі скрижалі, незмінні, вічні, єдині, закам'янілі — мусять лишитися. Так само божки люблять жертви. Але що щиріші, діяльніші, більш віддані жерці, то більше мусять бути жертв, більше справжньої крові. Коли лукавий, ситий жрець задовольнявся фальшивою дівчиною-лялькою, то щирій мусять заколоті, як поросся, живу дівчину з гарячою кров'ю, він мусять покласти на руки божка справжнє серце, яке ще б'ється й дріжить...

Тільки що була у мене Наташа. Я писав, коли вона вскочила без стуку в хату. Розпатлана, розхрістана, з хоробливо блискучими очима. Видно, бігла дуже, бо од задишки не могла говорити. Я встав і мовчки чекав.

— Що ти робиш зо мною?! — нарешті прошепотіла вона.

І не даючи мені говорити, голосно закричала:

— Що ти робиш зо мною?!

Потім упала головою на стіл і почала битись в риданнях.

Це так було несподівано, що я не знав, як мені поводитись. Одставлена нога її в стоптаному черевикові судорожно совалась од шарпання всього тіла. Шарф зсунувся на плечі й відко було худу, покусану комарами шию, по якій проходив такий рух, немов Наташа весь час щось ковтала.

— Що я роблю? — нарешті пробурмотів я.

Вона підвела мокре, гостро негарне лице й подивилась на мене з такою ненавистю, що я мимоволі похолонув. Ненависть її була така щира, жагуча й велика, що Наташа навіть лиця не хотіла ховати, хоч знала, що в такий момент дуже негарна. Навпаки, вона немов навмисне піднімала його й показувала мені, немов їй було почувати себе вільною од сорому за свою негарність.

— Що ти робиш? Ти не знаєш? Ти оплював мене з ніг до голови! Розумієш? Ти заплював те, про що я мріяла все життя! Ти ще питаєш? Ти у мене одняв усе, усе! Я тепер нічого вже не маю.

Вона раптом встала.

— Я прийшла тобі сказати... Чекай... Так, я прийшла не плакати тут перед тобою, а сказати тобі, що се так тобі не минеться. Ти думаєш, що ти погрався собі й кінець? Ні, голубчику, до кінця твого життя кінця не буде! Запам'ятай це. Я од тебе так скоро не одстану. Ха! Не думай, що можна так дешево бавитись хоч би з такою, як я!.. Прощай, але пам'ятай, чого я приходила!

Божевільно засміялась і вибігла. Коли я схаменувся й вискочив за нею, її вже не було. В темі ночі не чути було ні шороху.

Не треба брати цього так близько до серця: в певному періоді вагітності у жінок часто буває щось подібне до божевілля. З цим нічого не зробиш.

Може, піти до неї? Але що я їй скажу? Що житиму з нею, що любитиму, що дам їй те, чого дати не можу й чого їй тільки й треба?

Коли б існувала яка небудь сила, яка б була більша за мене, могла почути мене, допомогти мені, я б упав перед нею й благав її: допоможи мені, скажи як треба зробити.

Темно круг мене, тоскно, самотно. Я заблудився. Хто покаже дійсну путь?

29 — VII.

Наташа утопилася. На столі лишила записку: „В смерті моїй винен Вадим Стельмашенко. Скажіть йому це. Прощайте, товариші! Наташа“.

Це все. Записку сю приніс мені хтось, коли мене не було й поклав на столі, на видному місці.

Вона утопилась цієї ночі, після того, очевидно, як вийшла од мене.

30 — VII.

Сьогодні ховали Наташу. Я хотів провести її тіло до могили. Вийшов з хати, коли вони пронесли його й пішов позад усіх. Але мене помітили. Підійшов Микола й сказав:

— Вас просять не ображати нашого товариша хоч в домовині. Не йдіть за нами“.

Я повернувся й пішов у ліс.

8 — VIII.

Невже я так справді дуже змарнів, що Федот мусів спитати, чи не хворий я. Він, мабуть, знає все. Ось і про його я думаю, чи знає він чи ні, чи так ставиться до мене, чи інакше. І через те, що я це думаю, у мене вже нема тої легкості в відношенню до його, що раніше. Вони, певно, думають, що я тепер тікатиму звідси. Але коли я це зроблю, я пропав, Наташа й вони мене пере-можуть. Побачимо.

10 — VIII.

Сила моралі — в тих почуваннях, які стоять під її впливом. Не факт осуду має значіння, а ті переживання, які виникають з осудом. Для мертвого, божевільного ніякий осуд не має ваги. Тирани не гризуться осудом тих, кого вони експлуатують.

Не міг би я гризтися тим, коли-б мене піп осудив за те, що я не вірю як він. Я глибоко, до кінця пере-

конаний, що осуд його буде невірний і мене те не болить. Чому ж я це саме не можу прикласти до осуду Наташі й її прихильників? Хіба я сумніваюся, чи вірний осуд їх чи ні? Значить, і я вірю, що я не повинен був обманювати Наташу хоч би маючи на увазі її благо? Значить, і я визнаю цього божка — правдивість, для якого важно тільки покірність йому, вірна служба, а не радість тої самої Наташі? Але ж всі її обманювали так чи інакше! Ніхто вірно не служив божкові, всі його обдурювали. Так, але не ігнорували. Він цього не любить. За це тепер і мститься.

Добре. Хай мститься. А я як буду з цим? Помста його в тих переживаннях, які я повинен мати. Коли вони в мені є, значить, я признаю вірність осуду, значить, я признаю самого божка, признаю свою злочинність проти його!

Я мучусь. Це факт. Я мучусь так, як ніколи. Вони не виходять у мене з грудей ні вдень ні вночі. Коли я бачу кого небудь з них, я хвилююся так, що у мене руки й ноги холонуть. Хіба я вчора трохи не побіг за Мішутінім? Хіба все життя моє не засноване тепер на цьому? Куди я піду, де дінуся? Викритий провокатор почуває себе краще, бо він має все-ж таки *своїх*. У мене *своїх* уже нема. Мені нема куди йти. Я можу скоритись, я можу втікти в таке місце, де мене не знають, але свідомість того, що коли небудь відкриється накладена на мене кара й моє „злочинство“, в'яже мене, душить мене. О, ні! цього не буде! Не піду я до вас. Хто переможе, ми ще побачимо.

20—VIII.

Я сьогодні так собі постановив: коли я почую, що ні одним рухом істоти вже не реаґую на осуд жерців,

коли, чесно й глибоко перевіривши себе, переконаюсь, що з душі моєї виметено все сміття після божків, яке тепер ще мені не дає вільно почувати себе — тоді я виїду звідси. Тоді не буде *тікання* од них. Ти, сасно з карлючковатим корінням, ти, старезний моше, ти, тайго, будьте свідками моєї присяги!

Октябрь.

Мені не треба було так довго лежати на вохкій землі. Я, здається, серйозно застудився. Ага, в мені заметушилась підленька, хитренька думка: коли я хворий, то мені дозволяється звернутись до *них* за поміччю. Може, навіть навмисно заслаб, навмисно лежав, де небудь в темних кутках душі своєї мріючи про те, щоб заслабнути, — чорт мене знає!

Ні, брешеш, не звернусь до них!..

...Приходила Муся. Який я радий, що приходила іменно вона, а не хтось инчий. Я не одповів їй ні слова. Але не в цьому річ. Звичайно, я не одповів би, хто б там не прийшов. А те, що я нічого не почув, ось що чудесно! І до Мусі нічого не почув. Вона так винувано, так кротко питала, чи не треба мені чого. На одну хвилинку мені стало соромно за своє мовчання: Вони можуть подумати, що я мовчав з кокетування, удавав страдальця й тишився тим. Але добре, що зараз же подумав: „Ну, й хай собі думають, що хотять“. І минуло, й я, не одповівши нічого, не почув від цього ні втіхи, ні страждання від того, що Муся пішла з непорозумінням, з винуватим виразом милого, тихого лиця.

А, може, це від хвороби? Я чую, як горить моє тіло й голова видається застромленою в окріп. Ну, й нехай!

Все одно. Шкода: писати трудно, а мені хочеться говорити з собою, — я собі сьогодні подобаюсь.

Ще одно: я сьогодні думав про Наташу без звичайного холодного стиску в грудях. Я сьогодні вперше, коли говорити щиро, як слід думав про неї. Але, головню, не було цього дурного темного почуття якоїсь вини. А, може, це від хвороби? Може, це якраз ненормально, що я нічого не відчуваю в *сьому*. Я ж винен. Я винен, не дивлячись ні на що? Хіба ні? А коли винен у *сьому*, то у *всьому* винен і нема чого лежати мені тут з виразом ображеного...

Ага! Ось воно що! Я вже маю нахил визнати себе винним і піти покаятись. Це погано!

Ноябрь.

Особливо вони мусять бути незадоволені на мене за те, що я виставляв їхнє молоко. Добре, що я не був серйозніше слабій.

Але дощі мене вбивають, — цілий день я мушу сидіти в хаті. У мене нема ні грошей ні чаю. Що, чи не хочу я через це піти до них? Фу, яку мерзоту вчинила мені ся хвороба, — до того ослабнути!

15 фввралл.

Я потрохи починаю розуміти пустельників, які кидали світ і людей і задовольнялися в своїх печерах самими собою. Мало того, — вони раювали з своєї самоти. Це були імморалісти чистої крові. Ніщо людське не зачіпало й не хвилювало їх. Чи розгортались перед ними кровоточиві рани страждання, чи спокушала їх слава, кохання, пустельщини до всього були байдужі. Це є дій-

сний імморалізм. Я розумію їх. Розумію той дивний захват, який невідомо від чого охоплює всю душу. Він не гарячий, не бунтуючий кров. Навпаки, походить на те, як в морозний, сухий день розчинили двері душно натопленої, чадної хати. Легка, чиста свіжість доходить у всі кути її й стає так вільно, бадьоро. Моя душа подібна тепер до розчиненої в морозний день хати.

Тепер я розумію навіть факирів, що днями могли стояти непорушно в одній позі. Я днями не стою, але цілі години просижую серед сліпучого снігу, слухаючи невідомо що. І в цей час, мабуть, заростають в моїй душі шляхи до людей. Скоро я зможу дивитись на їхніх божків з посмішкою далеких споминів.

Мушу признатись, я ще не можу йти до них, ще рано. Ось хутко рік, як я живу самотою. Але мене не задовольняє то, що я не йду до них, що я гордо тримаюсь. Власне, в цій гордості є слабкість. Ні, я хочу тої сили, з якою міг би піти у всяке місце. Я хочу, щоб вони кидали мені в лице „подлец“, а мені це було-б так же байдуже слухати, як би вони сказали: „сьогодня понеділок“. Іменно, не ховатися в лісі, не в спігу й со-спах почувати себе незалежним, непереможним, а там серед них, серед їхнього бойкоту, гніву, зневаги, обурення, насмішок, насильства. Піти до них і говорити з ними й не почувати нічого, коли вони будуть дивуватись, обурюватись, лаятись. Це — дійсно, буде сила дійсного пустельника. Мене уже охоплює захват, я боюсь, що я дійду такої сили. Я ж буду сильніший за всякого святого, який ховався від людей, який боявся їх, який святість свою викохував у цілковитій самоті. Ні, зберегти сю святість, цей тихий захват чистих, незаїманих снігів серед бруду, гомону, гвалту людей, що бігають

круг своїх божків, заховати там свою незаїманість, от де сила!

Ну, добре, це все як на словах, тут, у лісі здається таким можливим. Добре. А що буде, коли я, пішовши до них, побачу що небудь в роді того, що... Я не можу придумати нічого, щоб мене могло обурити. Дивно. Невже я досяг свого?

Ну, що я почуваю при думці, що ось іду до них? От я прихожу до Белехових і кажу... Що кажу? Що небудь звичайне там, ну, „добридень“ наприклад. Вони мовчки дивляться на мене. Хто небудь бурмотить: „Досить нахабно“. Я сідаю, як ні в чім і сижу. Хочу балакаю, хочу — мовчу собі. Потім їду в Росію...

От, так! Я, здається, мрію про *них*, а не про свою силу...

Март.

Послав вірші свої. Нехай ці спробують похвалити! Любо кинуть перший камінь у глупий одбитий піс божка! Уявляю, як обуряться жерці! Подумайте собі: бити по носі божка! Це, значить, зовсім не признавати його божком. Це, значить, взагалі піяких божків не признавати. Але що ж тоді буде з жерцями? Вони повинні стати простими людьми? Ні, вони мені цього не простять.

Цікаво, чи надрукують.

Апріль.

Рік, як почалась історія з Наташою. Я чую, що хутко можу піти до них. Але мене це мало зачіпає. Власне, дивно: я переживаю тільки захват. Чи не хвороба це? Перечитав те, що вчора написав: чистий бред якогось

Заратустри. Учора Федот мені сказав: „А баби все бояться. Цей пан, кажуть, з чортами діло має“. Через що? Їх лякає мій вигляд. Федот пропонує постригти. Хай стриже, мені все одно...

VIII.

Вадим трівожно прокинувся й хутко сів на постелі: хтось кликав його, він виразно чув не то жалібний, не то нетерплячий окрик.

— Хто тут? — голосно спитав він.

Але в тьмі кімнати було тихо. В вікно номеру видно було десь далеко по улиці каламутно-жовте сяєво ліхтарів. В готельчику стояла цілковита тиша, значить, була година четверта—п'ята ранку, коли ніхто не приїзжає й навіть швейцар спить.

Вадим знову ліг, — йому вчулося. Але якась незрозуміла тривога розросталася все більше та більше. Хутко вона перейшла в холодне чуття якоїсь одбутої катастрофи. Воно було страшно подібне до того почування, яке опанувало Вадима, коли його останній раз арештували з важними паперами й одвели в участок. Там, лежучи на нарах, в камері й прислухаючись до непевної тиші участка, він почув всею істотою, що сталася катастрофа, яка різала його життя на дві частини. І пережита частина, та, що лишилася позаду, була схожа на одрізок картини, на котрій видно людей без ніг, з одною рукою, хвіст коня, шматочок вікна, якась акція, але яка саме, — невідомо; другого одрізку нема й ніколи не буде.

Вадим знов сів на ліжку, — йому ясно уявилась тонка шия батька, що шарпалась, немов була приліплена. Так шарпається муха, що прилипла до меду. Він захапався, знайшов помацки сірники на столику й засвітив свічку.

На підлозі лежав піджак, який Вадим кинув туди, поспішаючи спати. Він одяг його й прудко заходив по хаті. Тяжке, неспокійне чуття не зникало. Навпаки, може од безладного, стурбованого огника свічки, од голіх стін номерка з ріжними орфографічними знаками блощиць, од зелененького убогого умивальника — воно побільшилось.

Ще не було виразного уявлення, в чому катастрофа, коли саме вона сталась, — без ладу й прожогом миготіли вчорашні образи, слова, почування, — але десь внизу під точним розумом владно й нестримано наростала свідомість, що все перевернуто догори ногами, що „все не так“, що сталась якась фатальна, не передбачена, все-руйнуюча помилка.

Треба було щось робити. Це ясно. З таким чуттям не можна лишатись. Але що? В участку, принаймні, було просто: боротись. Заткнути, заціпити руками перерізані артерії й старатись установити нову ціркуляцію. Книжки, гімнастика, плани утечі. Вузький, але точний круг, по якому можна пустити збіднілу кров душі.

Але тепер? Все сплуталось, порвалось, злиплось, як потоптаній ногами виткній плющ. Помилка єсть — вже там, на дворі, з Теплою вона проглядала, а в хаті лупила його по щоках, як розлютована жінка, що спіймала чоловіка на паскудстві. Але ж де саме, де?!

Вадим все так же поспішно виїняв з кишені товсту записну книжку з записками й став перегортати її, чогось шукаючи. Але потім, знайшовши одне місце й передивившись його, рішив прочитати певніше. Він перегорнув декільки сторінок назад і став читати те, що було важним для його в цей момент. Деякі місця він перечитував по два рази, деякі тільки перебігав очима, знаючи їх зміст.

Але читання не дало заспокоєння.

Вадим знов лежав на ліжку в безсилому непорозумінню: він не бачив помилки. А тим часом помилка була, інакше не було б цього сорому, що горів на щокках, не було б цієї тоскної журби, а головне, — цього болю, чисто фізичного, ниючого, ревматичного. Що біль вязався з батьками, це легко доводилось тим, що він зараз же побільшувався й ворушився, немов живий, як тільки Вадим згадував картату кохточку матері або страшне шарпання батькової голови.

Але з якої речі? Невже заповідь: „шануй отця й матір твою“ — живе в йому й карає болем? Ні, з заповідями скінчено, про це не може бути мови. Заповіді даються для того, щоб карати тих, хто їх не виконує, а не для того, щоб справді була пошана. Коли нема *чуття* любови, пошани, ніякий наказ не викличе його. Всяка ж заповідь викликає тільки лицемірря, тільки зверхні ознаки істинного.

А біль собі нив і справляв свою роботу, котра так само не підлягала контролю розуму, як не підляга робота шлунку, що перетравлює їжу. І через те всі міркування здавались маленькими, зайвими, викликаючими тільки ще більше чуття тоски, розтерянності, якоїсь незрозумілої катастрофи. А це, в свою чергу, на мент викликало гнів і обурення. Що таке? В чому, нарешті, річ, що трапилось такого? Ну, батько хворий, страждає, мати також, ну, з них знущаються, вони поневіряються, але в цей мент скільки людей страждає, помирає, корчиться від мук. Сам власними очима бачив людей, які кидались од голоду під поїзд. Чому й тоді не було цього болю? Значить, досить трапитись якійсь біді з чоловіком, що зветься твоїм батьком, і вся будівля твоїх

довгих літ в снігах рушиться, як хлопчача хатка з піску?

І все ж таки обурення було само собою, а біль тяж сам по собі. Мало того, обурення здавалось штучним, нещирим, в'ялим, як промова казенного оборонця на суді.

Ясно було одно: з болем справитись не так легко. А раз єсть біль, нема нічого того, що творилось ці два з лишком роки. Так! Нема ні сили, ні гордого екстазу, ні перемоги над самим собою. Єсть безпорадний чоловічок Вадим Стельмашенко, з „вовчим білетом“ у кишені, без грошей, без притулку, без поваги до себе, з сантимальним, глупим болем, якого він навіть сам не розуміє. Не розуміє? А хіба цей біль не є з тої ж породи, що ніжність до істотки з безцвітними очима, яка прикула його до Наташі? Хіба це не та сама сліпа ветха сила, перед якою розум скавучить як безсиле й злякане цуценя? Хіба розум, свідомість дали цей біль? Хіба вони можуть сказати йому: зникни!

Вадим раптом повернувся на ліжку й злорадно посміхнувся: десь в мозку хитрою мишкою промайнула сіренька думка: „а для чого зникать йому?“ Це була перша вістниця слабости, одбою назад. Так, тепер лишається сказати: „а для чого зникати божкам?“ І після того поступить на службу околочним надзирателем. Раз можна, треба, повинно *карать*, то не все одно, чи то робиться морально чи нагайом? Нагайом навіть гуманніше.

І все ж таки на душі було тоскно, неспокійно. Міркування — міркуваннями, а треба було щось робити. Без всяких мудрацій треба було насамперед подумати про те, як устроїти батьків. Лишати їх у Рибоцьких — неможливо. Добути грошей, наняти їм квартиру й перевезти. Скільки на це треба?

Вадим устав, узяв книжку її почав вираховувати, скільки треба грошей на квартиру, переїзд, на життя в перші місяці, поки він знайде роботу. Виходило рублів 200. Сума поважна, такої зроду він не мав.

Де ж їх узять?

Йому мимоволі прийшов на думку Микульський. Піти її попрохати позичити!

Але тут згадалось вчорашнє її сором гаряче залив лице. І зараз же другий сором, сором за цей сором новою хвилею линув у голову. Потім виступив гнів, за гнівом — чуття страху її, нарешті, повна розтерянність і безпорадність.

Такий стан мабуть буває у того, хто не пускає куди-небудь буйну, нетерплячу юрбу. Він довго з усіх сил держить двері, але у них протискується один, потім другий, третій і, нарешті, охоронець дверей, з одчаєм, злістю безсило пускає їх і, мовчки, дивиться, як вся юрба, з гвалтом, брудом, ревом вливається в заборонене місце.

Вадим подзвонив. На дзвінок зараз же з'явився лакеї, молодий парубок, в чоботях, в жилетці, з під якої, покацапському, звисала вниз рожева сорочка.

— Самувар, — хмуро кинув йому Вадим.

Парубок озирнув хату, подивився на ліжко, на якому не було піднято одіяло, її сказав:

— Самуварчик? Січас. Чай, сахар імеїться?

— Ні, не маю. Купіть.

— Єто можна, — згодився парубок і знов озирнув хату.

— Може, вам, барин, какоєсь безпокойство у ночі було, шо, видно, совсьом не спали? — спитав він заклопотано.

— Чого так? — здивувався Вадим.

— То так я спрашую. То раньое время такое, а ви будьто не спали. Може, говорю, какоесь безпокойство соседськое? Тольки ж у нас гостиниця тихая, у нас етого не полагається. Девушок там, скажемо, приводить або щось такое громкое вироблять, так етого нїззя, у нас не полагається. От тут єсть номера „Швеція“, так там ето можна, а у нас воспрещено.

І було незрозуміло, чи він хвалився тим, що у них „не полагалось“, чи задрив „Швеції“. У всякім разі він непохитно вірив, що безпокойства бути не могло. Коли барин не спав, то відповідальність за це міг взяти сам на себе.

— А чому ж у вас так строго, що девушек не можна приводить? — проти волі з цікавістю спитав Вадим.

Парубок з чуттям самоповаги одповів:

— Воспрещено. От уже цельний год, як такое правило. Большой штраф полагається. У нас етого безобразія вже нема.

Вадимові приємно було слухать цього білявого добродушного чоловічка, у якого так просто й закінчене було усе. „Не полагається девушек“ — і справа скінчена. Чи хороший сам по собі факт приводу девушек, чи поганий, це його не цікавило. Було б „воспрещено“ не приводить і він обов'язково, з охотою й благодушїєм приводив би й називав би „безобразїєм“ тих, хто цього не робив би.

— А ви, барин, видно, не з городських? — раптом ласкаво й фамілярно посміхнувся парубок.

— А чому ви так думаєте?

— Та разговор у вас малоросїйський. Правда, тепер скрозь і по городах заводиться мода на ето малоро-

сеїськов. Ну, больше так говорят, хто з деревенських. От у нас стоїть один батюшка, дак той слова не скаже по благородньому, усьо его „але“ та „що“.

Парубок стиснув плечима її з добродушною вибачливістю засміявся.

— Ну, так я січас вам самуварчик. А булки тоже купить? Пожалуйте дєньги.

За чаїом Вадим уже спокійніше думав про те, як піде до Микульського позичати грошей. Зрештою, все це ще не так страшно. У пустельників, наприклад, були також моменти слабости, спокуси, хитання. Власне, вся штука в боротьбі, в доходженню своєї мети. А в боротьбі повинні бути павзи, хвилини одпочинку.

Виходячи з готелю, Вадим боязко, похапцем одмітив, що біль немов притих. Він не хотів докопуватись, чому, через що, коли. Хто може що знати в таких речах? Можливо, від того, що чоловік випив чаю її з їв хліба шматок? А батьків можна оселити окремо од себе, наняти їм якусь там пару кімнатоk з кухнею, купить трошки сього-того на хазяїство її нехай собі ворущаться самі. Коли, наприклад, давати їм далі грошей, то це ще не значить, що треба розливатись у якихсь сантіментах. Навпаки, на цьому факті якраз і можна загартувати себе. Зрештою, хвилина слабости не є ознака безсилля. От і все.

Було ще рано. За ніч випав невеличкий сніжок, який танув на брукові її тротуарах чорними латками. Небо було серйозне, строге, як хворий, старий чоловік, що не любить жартів. Вітер несміло пробігав по голих вітах дерев, здуваючи мокрі клапті снігу.

Кутаючись в накидку, Вадим з цікавістю озирався по улиці. Це була та сама, по якій він ходив до заводу

Фукса. Називається вона... От дивно: забув, як називається. А от те чуття, з яким ходив тут, не забулось.

Вадим посміхнувся: йому уявилося, як він замотаний по самі очі башликком, рано вранці о п'ятій годині, пробірається до заводу Фукса й зупиняється на призначенім місці. На животі йому прив'язані прокламації, які він повинен дати Сьомці. Зміст прокламації той самий, що й в попередніх прокламаціях і в цілому ряді інших, але це ні на крихту не зменшує віри в них. Рання пора, таємний Сьомка з хриплим голосом і запахом цибулі з рота, рідкі й тяж таємні постаті робітників в тумані передсвітання.

І раптом Вадимові подумалось: „цікаво, чи знають тут про історію з Наташою?“

І зараз же хтось з сумом одповів: „ну, що ж, нехай собі знають, що тут такого для тебе страшного?“

На розі двох улиць стояла звоцицька бричка. На приступці її сидів звоцик у синьому сукняному жупані й крутив цигарку. Біля його топтався чоловічок у рваному піджаку з червоними повіками й, заклавши з холоду руки в рукави, якось весь вигонився, докірливо-торжествуюче хитав головою й говорив:

— А „нема, нема!“ А сам куриш... От, бач! Хе-хе-хе! А сам собі покурюєш, как принц... Ще й льогкий табачок... Ну-да, льогкий... А говориш „нема“. А, нема!

Молоде, безвусе, попечене вітром лице візника посміхалось тонкою недоброю посмішкою. Він мовчав і, немов смакуючи, узяв цигарку в рот і почав шукати сірника. Чоловічок моргав червоними очима, дрібно дріжав і, як голодні собаки, котрі слідкують за кожним рухом чоловіка, що їсть, водив головою за руками візника. І так же, як певне, говорила б голодна собака,

майже машинально, з докором, але без надії дістати що-небудь, приговорював:

— Бач, а казав нема... Ето земляк називається... А сам курить... Ух, та холод починається... Закурить би, їй-Богу, як раз под талію.

Візник все з тою ж посмішкою знайшов сірники, закурив і смачно затягнувся. Чоловічок замер, дивлячись на його, потім соковито сплюнув і ще дрібніше затупав ногами.

Вадим мовчки виняв цигарку, запалив і, підійшовши до чоловічка, простягнув йому другу.

— А ну-ка, закурим! — кивнув він.

Чоловічок спершу здивувався, потім хапливо розірвав свої руки й заскарубленими змерзлими пальцями схопив папіросу.

— От спасіба! — скрикнув він. — От накажи мене Бог, спасіба. От, бачиш, Мишка, смотри й обучається дурачок. Позвольте прикурить.

Мишка холодно подивився на Вадима, одвернувся й сплюнув.

— Мерсі! От, Мишка, бач, свиня, я от і закурив. До свідання, господін, мерсі...

Вадим кивнув ще раз головою й пішов далі.

Біля базарної церкви ішла купка гімназистиків з торбинками на плечах. Це були, певно, діти робітників або дрібних чиновників. Вони згрібали руками сніг з залізних покрівельок карнизів церквяної огорожі й робили сніжки, озираючись одне на одного. На карнизиках впродовж всього ринку рябіли сліди їхніх пальців. Дітлоха, очевидно, зробила перерву в баталії, й готовила зброю. У кожного в кишенях випинались мокрі кулі сніжок.

Раптом найменшій загошисто одсунув картузика на потилицю, свиснув і закричав:

— Ей, бережись, буржуазія! Бомба летить!

І, розмахнувшись, запустив „бомбою“ у переднього. Сніжка мокро хряснула по торбинці з книжками й розлетілась бризками. „Буржуазія“ зараз же заняла відповідну позицію. Замиготіли білі баньки снігу, счинився веселий вереск, сміх, крик. Прохожі з посмішками сходили вбік од місця баталії.

Вадим теж зупинився й з осмішкою дивився за баталією. І тільки, засміявшись на влучний удар маленького задираки, піймав себе, похмурился й одійшов. Нахиливши голову, він довго після сього йшов, старався не дивитись вбік і дати собі відчит в тому, що сталось. Але якось нічого не можна було зібрати в одне місце. Думка працювала мляво й було навіть нудно від того, що він мав обдумувати, — щось нещире видавалось йому в сьому думанні. „Хай потім“, — постановив він і непомітно для себе почув себе легше й веселіше.

Годині о десятиї він підходив до Микульських.

Перед самим будинком він помітив дві панни, які з другого боку йшли йому на зустріч. Одна була вища, струнка, з міхом круг шиї, друга — низька, одягнена в темне. Вища була та панна, яку він вчора бачив у Микульських, певно, сестра Модеста Микульського, друга — незнайома. Незнайома якось чудно трималась: ішла рівно, безживно держучи одну руку (під другу піддержувала її вища). Одежа на ній була якась занадто нова й лежала теж без життя, як на манекені.

Олеся, побачивши Вадима, почервоніла й вирівнялась. Вадим, помітивши це, теж почервонів. Але надав ходи й, здіймаючи капелюха, привітався.

— Пізнаєте мене? — промовив він, подаючи руку.

— О, звичайно. Це — моя сестра. Познайтеся.
Це, Зою, Вадим Стельмашенко.

Зоя мовчки, серйозно подивилась на Вадима й здивовано сказала сестрі:

— Він — червоний!

Олеся трохи змішалась, але одповіла їй:

— Це нічого, Зою. Червоні люди — хороші.

— Так?

Зоя нерішуче подала руку Вадимові.

Він поспішно стиснув її й одійшов набік Олесі. Та йому прошепотіла:

— Будь ласка, не звертайте уваги, моя сестра трохи хвора.

І голосно сказала:

— Ви, може, до нас?

— Так, до вас... Власне, до Модеста Аркадієвича... Та й вам хотів сказати кілька слів з приводу вчорашнього...

Вадим трохи замнявся. Олеся скинула на його очима. Сьогодні цей комік мав трохи інчий вигляд: не було піднятості, сухого блиску в очах, навпаки очі тепер м'яккі, живі, рухливі, навіть гарні.

Вадим винувато поправив капелюх і заговорив далі:

— Вчора я, знаєте, трохи, як би вам сказати, був не при своїх... По prostu кажучи, випив у вагоні з одним старим приятелем... І от... в такому свинському настрою й прийшов до вас... Вибачте за ті дурниці, що я плів... Серйозно...

Олеся здивовано подивилась на його. Посмішка з рівними, молошно-білими зубами була така щира, сконфужена, благаюча.

— А у мене зовсім не було такого вражіння, що ви були... на підпитку. Навпаки...

Вадим засміявся.

— Хіба? А мені здається, це всім видно було. Ну, де ж такі, говорив весь час такі речі. Наприклад, про вас... Здається, я сказав, що ви на мене не зробили ніякого вражіння? Це — неправда. Серйозно. У вас така чудесна м'яккість краси, що... Вибачайте, вам неприємно? Ви не сердьтесь на мене, я два роки не балакав з людьми, у мене трошки пропало чуття... чуття поводження... простіть мене...

Олеся спочатку закинула голову назад і гордо прижмурилась, але тут же, глянувши на Вадима, смішливо зморщила губи й засміялась. Вадим теж засміявся, з полегченням і підбадьорено.

— Не сердитесь? От спасибі. Взагалі, я вас попережаю, ви мені видайте наперед цілу купу індульгенцій, бо я не вмію з людьми поводитись. Серйозно. А Модест Аркадієвич дома тепер?

— Дома. Ми підем разом... Ми з сестрою вийшли трошки пройтися...

Вадим подивився на сестру. Вона так само серйозно й безпричастно дивилась кудись по улиці й видно, нічого не чула. Очі у неї були такі, як у Олесі, але менші, непорушні й неприємно блискучі. Колір лиця був занадто білий без барв, з жовтуватими одливами біля шиї і висків. Трималась вона все так же безживно, трохи згорблено й в дуже новому убранні робила вражіння без смаку одягненої провінціалки.

Вони стояли трохи оддалік під'їзду. В цей час з дверей будинку поспішно вийшов добродій в незграбному довгому старенькому пальті з портфелем під пахвою,

замотуючи круг шиї сніжній шарф. Побачивши групу з Олесі, Зої й Вадима, він хутко закивав головою й дрібно, діловито перебіраючи ногами, підбіг до них. Це був уже літній чоловік, без бороди, з довгими, рідкими, рудоватими вусами й добрими, швидкими очима. Ніс, щокки, вуха одблискували нездоровою жовтизною, ознакою довгого перебування без руху й чистого повітря.

— А, світлій, ясній панні Олесі моє поважання. Доброго здоров'ячка! — Заговорив він ще здалеку, здіймаючи пом'ятій капелюх і показуючи лісувату голову.

З Зоєю він поздоровкався серйозно, мовчки, поштиво. І зараз же одійшов од неї.

— Ви не знайомі, Іване Михайловичу? — сказала Олеся, показуючи головою на Вадима. — Це Вадим Стельмашенко, а це Іван Михайлович Серединський.

— Як? Як? — здивовано й строго закричав Іван Михайлович, ступивши зразу до Вадима й пильно дивлячись йому в лице. — Як ви сказали? Стельмашенко? Вадим? Поет безглузних і чудових віршів? Та не може бути? Голубчику, позвольте вас обнять...

І не чекаючи згоди, Серединський ткнув Олесі свій портфель і не хапаючись, обдуманно й урочисто обняв Вадима. Той змішано посміхався й поглядав то на Олесю то на Серединського. Але так само обняв Івана Михайловича й вони почали цілуватись.

Олеся покусувала губи й зпід лоба поглядала на Вадима.

Нарешті, Іван Михайлович пустив його, взяв у Олесі свій портфель і, раптом повернувшись знов до Вадима, зовсім инчим тоном заговорив:

— Так, так... А тепер ви мені, голубе сивий, ска-

жїть, будь ласка, як то ви, українець, смієте писати свої вірші на чужій мові? Га? Як це воно так, ну?

Вадим непорозуміло дивився на його.

— Які вірші?

— Які? Хороші вірші, хороші. Та погано тільки, що не своєму народові вони написані...

Вадим все таки це розумів нічого. Він ніколи ні одного слова не написав по російському й, взагалі, на своє віршування дивиться...

— Ну, як ви там дивитесь, це потім. А тепер... Чекайте. Ага!... Хм... Може, то був переклад? Га? Олесю, ви не пам'ятаєте, у „Южном Курьерѣ“ були вірші Вадима Стельмашенка... Торік, літом... в червні...

— А, Іване Михайловичу, то був переклад... — живо сказала Олеся.

— Правда?

— Даю слово. Я пам'ятаю. Чекайте. Це, здається, „Сосновий Дзвін“, правда?

— Так, правда... Хм! Ну, вибачте, вибачте... Ну, та нічого. Нехай це вам буде аванс, щоб не кидали свого. У нас так, трошки щось путнє, зараз тікає до дужчих. Зараз до дужчих. От такі вже наші малороси... Ну, душевно радий, що зазнайомився. Заходьте до мене, моя адреса: Прилуцька, 9, квартира п'ять. Ввечері часто дома. Ну, а тепер спішу на службу. Бувайте здоровенькі!

Він попрощався, ласкаво й майже любовно зазирнув у лице Вадимові ще раз запрохав заходити й швиденько побіг униз.

Вадим спитав у Олесі, хто це. Вона зараз же охоче, трошки плутано, але з теплотою й живістю почала розказувати. Це — один чудовий, прекрасний чоловік, ідеаліст, романтик, старий холостяк, банківський чиновник, який

все своє жалування віддає на громадські національні справи. Це аскет, для якого всі цінности грішного світа містяться в одному — Україна. Хто б не був, анархіст, чи народник, поет, чи швець, аби це був свідомий українець, і він є брат і друг Івану Михайловичу. Він передплачує всі газети, журнали, яких би вони напрямків не були, хоч би навіть чорносотенські. Будучи людиною надзвичайно делікатною, він з цієї делікатности читає все, що єсть в тих журналах і газетах. Хіба делікатно не слухать чоловіка, коли він звертається до вас? Так само неделікатно не читать статей. А тим паче, коли це пишуть українці. В цьому єсть гарантія всього, перш усього, доброго, — українець не може написати чого небудь, що було б на шкоду народові. Кожний українець завжди може знайти у його поміч. Грошей у Івана Михайловича ніколи не буває, він їх роздає з такою поспішністю, немов це найнебезпечніша річ у хаті. Взагалі, це такий чоловік, яких тепер так страшно-страшно мало! Чоловік, який все своє життя віддає громадському обовязкові й вічно бадьорий, веселий, енергичний, повний надії. Заздрісно дивитись на його. Іван Михайлович ніколи не падає духом. Він так само вірить в перемогу добра, се-б-то українства, як в те, що, сівши на звощика, можна доїхати до свого банку. Просто дивно й навіть жалко часом бачити таку наївність у такого дорослого чоловіка.

— Ви не маєте такої віри? — з цікавістю спитав Вадим.

Олеся якось скучно й зневажливо пожувала губами.

— Я занадто багато пережила, щоб так сірити — суховато сказала вона. — Ну, ходімте!

Зоя весь час стояла слухняно, не рухаючись і не

заважаючи, як кінь, котрого поставили їй потім поведуть. Іноді вона зиркала на Вадима і якійсь мент дивилась на його пильно, серйозно, немов питаючи очима про щось таке, що вони тільки вдвох знають. Потім помалу одверталась і дивилась по улиці. Олеся взяла Зою під руку і пішла до ганку. Вадим рушив за ними. Ідучи, він думав про те, як чудно Олеся віднеслася до його слів про „п'янство“. Вона йому не повірила. Але по тому, як оповідала про Серединського, з яким захопленням говорила про його відданість ідеї добра — українства, як ні на хвилину не згадала про те, що він, Вадим Стельмашенко чужий всяким „добрам і злам“, по всьому видно було, що вона не надавала ніякого значіння ні його „страшним“ віршам, ні вчорашній балачці, ні тому, що взагалі такої стан може бути у кого небудь. Очевидно, має його просто за поета, який вигдав щось пооригінальніше. „Пережила занадто багато“. Нема нічого пудніше за чистеньку панночку, яка пережила занадто багато. Напевне була в революції, сиділа два тижні при участку і упала три рази без пам'яті, побачивши блощицю на стіні. Після того розчарувалась в соціалізмі і тепер її нічим не здивуєш, вона вже нічому не вірить.

— Ви, панно Олеся, коли небудь брали участь в революції? — раптом спитав він, ідучи вже по сходах.

І Олеся, і Зоя од цього питання хутко озирнулись. Зоя дивилась злякано, напружено, бігаючи очима.

— Олеся, я тобі казала, він червоний! — проговорила вона шопотом.

Олеся хотіла щось сказати Вадимові, але не встигла і дуже спокійно одповіла Зої:

— Ну, так що? Це ж нічого. Ходім, голубко.

— Нічого? — довірливо перепитала Зоя, боязко поглядаючи на Вадима.

— Нічого, хороша... Що ж тут такого? Ходім...

Вадим почував себе ніяково, розуміючи, що зачепив у сестер щось, дійсно, болюче.

Коли вони ввійшли в квартиру, Олеся зараз же одвела Зою в її хату. Стельмашенка-ж попрохала почекати в вітальні. Повернувшись, вона з ніяковістю сказала йому:

— Вибачте мені, я мушу вас просити об одній річі. Будь ласка, ніколи при сестрі не згадуйте про революцію її все, що відноситься до неї. Добре? Сестра на цьому захворіла її всякі такі слова викликають у неї неспокійний настрій.

Вадим слухав, серйозно її чудно дивлячись Олесі в лице. Її стало ніяково. Він знов був пнчий, з неприємним, жорстким виразом очей і злим чимсь у губах. Не чекаючи його відповіді, вона сказала, що піде спитати брата, чи можна до його, її хутко вийшла.

Коли вона знов прийшла, Стельмашенко стояв біля вікна її дивився у його. Зачувши її ходу, він ратпово повернувся її підійшов до неї.

— Ви сердиті на мене, правда? — сказав він м'ягко. — Ви маєте рацію. Ви б ще більше сердились, коли б знали, як я погано про вас думав. Принаймні, на вашу думку погано. Взагалі, я більше вмю. Ну, все одно. Ви маєте рацію сердитись.

— Та я не сержусь! Бог з вами! — здивувалась Олеся. Її хотілось спитати, що ж він міг таке погане про неї думати, але не насмілилась. Її здавалось, що вона її так зробила йому прикрість. От у його вже щось журне її тихе в лиці.

— Ну як не сердитесь, то вам же краще — сказав Вадим. — А куда проїти до вашого брата?

Олеся провела його в їдальню й показала на двері в кабінет Модеста. Коли Вадим, ступаючи для чогось на шпильках, ішов по блискучій підлозі, зігнувши трохи ноги в брудних чоботях, Олесі стало жалько його. Їй згадався дворник Юхим, який теж так само ходить на шпильках, зігнувши ноги.

ІХ.

У Модеста сьогодні з самого ранку були все неприємності. О восьмій годині уже була сцена з Діною. Вона ще в ліжку дістала якогось листа, перечитала й зараз же прийшла до Модеста, — спали вони окремо. Її урочистий вигляд не віщував нічого доброго. Дійсно, з перших же слів виявилось, що сподівання його були вірні. Діна не спала всю ніч і думала над їхнім життям. Так далі йти не може. Треба поставити усе на інші підвалини, інакше вона, Діна, ні за що не ручалася. Перш усього, міщанський принцип, що жінка мусить знати тільки спальню та кухню, повинен зникнути. Так, його *ніби* у них нема, але це тільки по формі, в суті ж так є. Вона, Діна, хоче так само служити народові як і він. Вона вимагає, щоб Модест видав їй негайно п'ять тисяч рублів. Ці гроші вона вкладе в ту справу, яку вважає більш корисною, ніж та, в котру вірить Модест. Коли він не міщанин, а порядний чоловік, то він мусить признати, що вона, Діна, має таке саме право на гроші, як і він. Раз вона його жінка, то не може бути ніяких рахунків між ними.

Модест був ошелешений. Він одмовлявся що небудь розуміти; після вчорашньої записки, після того, як він, дійсно, всю ніч передумав над тим, як улаштувати їхнє життя, як зробити так, щоб між ними був лад, після того, як рішив, що єдиним виходом було би їм розійтись,

що, певно, й Діна хоче, — вона раптом поводитьься так, немов ніяких записок не було, немов він, Модест, образив її, немов *вона* страждаюча сторона.

Йому стало так гидко, що від одного погляду на її пудрений ніс з горбинкою, його трохи не знудило. Але він лагідно й тихо почав її в'ясняти, що її претензії в даний момент не можуть бути задоволені. Піднялась сцена. За гроші було вже забуто, у кожного було досить різних наболілих місць, за які можна було з насолодою шарпати противника. Перемога зосталась на боці Модеста, Діна вся біла від ненависти й з сльозами злости на очах мусіла уступити.

Після цього прийшов Апатолій. Він теж не спав усю ніч і думав над становищем родини. І придумав такий план: примусом рятувати Юрія. Се б то: поводитись так, немов Юрій у всьому був згодний з ними. Другого виходу нема!

Модест віднісся до сєї пропозиції нерішуче, сам бачучи сю нерішучість, мучачись від неї, але не маючи спромоги в'яснити собі все й так чи инакше рішити. Сьому завважала ще одбута балачка з Діною.

Нарешті, він зробив над собою зусилля й, як звичайно в подібних випадках, не дивлячись в очі братові сказав:

— Ні, Анатолію, я на це не можу пристати. Коли ти гадаєш, що Юрка збивають товариші... А втім, се дурниці... Ти не звертай уваги, я трохи той. Так ми про що? Ага... Ні, твій план не можна прийняти. Це, дійсно, насильство. Юрій має право позивати нас і напевне зробить так. Товариші, у кожному разі не дозволять так лишити...

Анатолій нетерпляче й грубовато перебив його. Мо-

дест зараз же винувато її ображено замовк, як се бувало завжди з самого дитинства.

Взявши в руки ніж до розрізання книжок, Анатолій почав жорстко її з силою пояснити, через що *необхідно* так зробити.

Юрії весь в руках Задорожньої. Їй, звичайно, треба женити його на собі. Вони, ці царшівці, підлоти прямо не роблять, вони люблять прикриватись „ідеями“. Через се, щоб забрати в свої руки сього йолопа з його грошима, вона її удає, мабуть, „партійну“. Розуміється, на партію грошей вона не дасть, це вже вибачайте, але зробить те, що сей дурень буде в її руках. А се значить, що Микульським та її самому Юрію — кінець. Особа ся, як відомо з де-яких джерел, дівчина занозиста, безцеремонна, з „новими ідеями“, жіночими емансипаціями, працювать, звичайно не любить, а тому частина Юрія розійдеться за рік—два, не пізніше. Чи є яка рація при таких обставинах думати про якесь там насильство та кодекси моралі? Чи не буде насильство в даному разі добродійним для самого Юрія ділом?

— Я от що можу тобі ще запропонувати... — на закінчення сказав Анатолій. — Я постараюсь побачитись з сею особою, розпізнати її її, дивлячись по ситуації, так чи инакше змовитись з нею. Мені чогось здається, що нам пощастить прийти до пуття. Я переконаний, що вона пристане на одступного, аби його запропонувати в приємній, „ідейній“ формі. Ти як на се?

Модест був радий компромісові, який дозволяв йому без образи для свого гонору згодитись з Анатолієм. Він охоче прийняв сю пропозицію її брати умовившись, як найкраще улаштувати побачення з Ріною. Про те, як буде, коли Ріна не пристане на їхній план, вони не балакали,—

Анатолій був певний, що Модест тоді прийме його постанову, а Модест нічого й не думав, задоволений, що не треба тепер щось рішати.

Але й від сеї розмови лишилось на душі неприємне щось.

І тільки пішов Анатолій, як прибіг Серединський. Цей також про гроші, немов усі змовились! Сьогодні був якраз строк, в якій Модест обіцяв дати пятьсот рублів на „Рідну Справу“. Він про це зовсім забув. Грошей цих, розуміється, у його не було, (Господи! тут не було на проценти в банк). Іван Михайлович образився, надувся, почав читати нотації за індеферентизм, недбалість до ідейних обов'язків, наговорив багато прикрого й несправедливого. Для чогось згадав покійного батька, приплутав дітей, онуків і довів до того, що Модест обіцяв через два тижні внести ці пятьсот рублів.

Обіцяючи, він знав, що не внесе, хоч обіцяв цілком щиро. Як воно буде, він не знав.

Коли пішов Серединський, Модест зовсім знесиленій сидів за столом і тоскно дивився в вікно. З яким раюванням покинув би він всі ці „Рідні Справи“, город, Діну, Анатолія, Юрія! Як гарно би тепер запрягти Буланого в бігунки й виїхати в поле, в ліс. В лісі білі плями снігу, пахне мокрою корою, зів'ялим листом. Деревата стоять в покірній журбі, на всьому лежить печать тиші та спокою. Буланій похрапує, косить чорним оком і пускає клуби пари на зеленкуваті стовбури дерев. Часом від копит ляпне в лице шматок холодної жирної землі й морозець пробіжить по тілі. А приїхавши додому, застаєш коло ганку селян. До обіду ще з годину, можна побалакати. Мова селян проста, ясна, прості й їхні бажання. Задовольнивши їх, почуваш, що, дійсно, помагаєш, народові.

З юнацьких літ Модеста найбільше тягнуло до себе життя на селі. Його навіть не лякала зимова пора, коли все засипано снігом. Навпаки в такий час життя йде найбільш регулярно, правильно, спокійно.

Але все так складалось, що Модест мусів робити не те, що йому найбільш подобалось. Скінчивши гімназію, він мусів вступити до університету, так робили всі, це був обов'язок всякої культурної людини. Будучи в університеті, він записався в громаду, не маючи до того великого нахилу, а більше через те, що цим піддержував честь батька, це був його родовий обов'язок. В громаді знов таки через цей обов'язок брав на себе різні функції, які не давали йому нічого крім клопоту та невеличкого задоволення особистого самолюбства. Там же почав він і свою наукову діяльність, котра посувалася наперед дуже помалу! Не маючи якихсь видатних здатностей, він не міг мріяти про щось значне, а обмежувався невеличкими, дрібними дослідями переважно по етнографії та історії України. Єдиною потіхою його було те, що він чесно ставився до всього, за що брався. Товариші говорили: „Модест Микульський зорь з неба не схопить, але дайте йому зорю, вона буде в його ціліща ніж в ломбарді“.

Чесне відношення до своїх обов'язків було його виробленим твердим принципом життя. Цим самим можна пояснити те, що він женився на Діні, з якою зітшовся якось випадково, без особливого кохання. Коли вона заваготніла, він негайно обвінчався. Цей шлюб викликав у родині сумне незадоволення, але до Модеста за це ж саме поставились з пошаною.

Але що чесніше, точніше Модест відносився до своїх обов'язків, то більше почував себе стомленим, не-

задоволеним, тим виразніше чув, що робить не те, що йому хочеться, то частіше попадав у таке становище, коли мусів сам себе зражувати. З поширенням кругу життя, поширювалась і сфера обов'язків. Будучи по природі своїй ворожим до всякого компромісу, кожний обов'язок ставав в конфлікт до другого обов'язку. Так, наприклад, в даній момент обов'язком громадським було дати грошей на газету, на нову наукову інституцію, в якій його мали незабаром навіть шанувати. Другим обов'язком було рятувати родину. Цей же обов'язок випихав перший. Третім обов'язком було виховати сина в чистій, моральній атмосфері, яку бруднила Діна. Для цього треба було б ізолювати Славка од матері, значить, розійтися з нею. Але проти цього знов виступав обов'язок тримати шлюб вірно й чесно до кінця.

В такі моменти безладу найдужче говорило чуття. Не маючи впину з боку волі, воно то вибухало несподіваним вчинком, то виливалось в журбу за селом, за точним, розміреним життям, найбільш властивим натурі Модеста. Але знаючи це за собою, Модест часто робив якраз навпаки тому, про що говорило йому чуття й бажання. Тепер йому всею істотою хотілось поїхати в Липянку, заритись на всю зиму в сніги й забути все. Але тут же знав, що не зробить цього. І через це життя тут у городі видавалось в далеко більшій мірі нудним, безвартним, тяжким. Сварка, наклепи, підходи „діячів“, дрібна заздрість „проводарів“, бажання кожної затички бути „гетьманом“ на своїй улиці, все це здавалось йому тепер єдиним, що було в усім русі. Самий рух уявлявся штучним, вигаданим, роздутим, нікому не потрібним. Соромлячись своїх думок, він все таки думав, що вороги українства мають де-яку рацію, коли кричать про не-

життєвість руху, про чужість його народові. Якось це почувалось зі всього. Що то за преса, коли їй треба давати допомогу? Це — штучність. Що то за нація, яка не має ні інтелігенції, ні промислової класи, ні великих землевласників, ні навіть робітників? Чи варто дмухати в це нещасне селянство, щоб з його видути якусь пару крикливих семінаристів або сільських учителів?

В сєй ранок Модест був саме в сьому настрою, коли до його ввійшла Олеся і сказала, що його в якійсь справі хоче бачити Стельмашенко.

— Який ще там у біса Стельмашенко? — гидливо їй роздратовано поморщився Модест. — Той, що вчора? Не знаєш, чого йому треба? Можу присягтись, що грошей буде прохати! Обов'язково...

— Ну, чому ж зараз грошей? — примирливо одповіла Олеся.

— Тому, що... Ну, все одно... Хай іде...

Але, коли ввійшов Вадим, Модест одначе знайшов сили зробити привітну посмішку, з якою їй зустрів гостя. Взявши Стельмашенка під лікоть, він обережно посадив його в фотель, а сам сів напроти, не перестаючи осміхатись і з уважністю чекання дивлячись йому в лице.

Вадим зразу ж, як ввійшов, почув, що Микульський не дасть йому грошей. І від сього чуття сорому за вчорашнє спалахнуло знов. Щоб загладити вражіння від того, про що він проситиме, він хотів сказати наперед щось приємне хазяїнові і непричастне до прохання.

І замість того якось занадто недбало їй розв'язно почав:

— А я до вас, Модесте Аркадієвичу, в одній справі... Після того, що я вчора вам говорив, вона видасться вам трохи... Хе! трохи невідповідною... Але мушу

признатися, я вчора був, знаєте, хе!.. це теє... трошки випив і... Ну, взагалі, я, так би мовити, гіперболично... А проте я скажу просто свою справу й тоді... Може вам ніколи? — раптом невідомо чого перебив він себе.

Модест Аркадієвич поспішно сказав, що має час.

— Добре... Правда, це коротка справа. Річ ось в чім...

І плутаючи, видушуючи з себе слова, Вадим розказав про становище своїх батьків, про хворобу батька, про свої плани, включаючи навіть намір завести судовий процес проти дядька Никодіма. Тут він несподівано для самого себе додав:

— Коли б я виграв справу, я б певну частину грошей дав на громадські справи.

І зараз же з соромом подумав: „Ну, це вже цілком глупо й підло“.

Але закінчив він з тою посмішкою трохи недбалою трохи фамілярною:

— Коротше кажучи, моє прохання зводиться ось до чого, Модесте Аркадієвичу: по-перше, чи не можна мені, за вашою допомогою, якусь роботу. Це — для себе, так мовити. А, потім — для батька я хотів би попрохати вас, чи не могли б ви позичити мені рублів двісті, навіть триста, коли вам се не так трудно? Я верну вам їх не так хутко, але верну обов'язково.

Він замовк і поліз в кишеню за хусткою, витерти піт на лобі. Але згадавши, що хустка не дуже чиста, провів рукою по чолі. Він почував себе так, як людина, що довго стояла голою перед юрбою людей, і може тепер швидче одягтись.

Мікульський слухав Вадима з глухим роздратованням, яке на кінець мови того перейшло прямо в неспокій до „рудого підлого нахаби“.

Коли Вадим скінчив, Модест устав і почувуючи хвилювання від того, що мав сказати, пробігся дрібною, нервовою ходою по хаті. Потім вмить зупинився проти Стельмашенка й повним образи та злости голосом почав:

— Дозвольте вас спитати, шановний добродію, ви... через що ж так думаєте, що я... що у мене позичкова каса? Я, високоповажаний добродію, тільки що віддав останні копійки на ці самі громадські справи, про які ви тут зволили так великодушно говорити. Мені тільки що дорікали тим, що я не...

Вадим зблід і помалу підвівся, не зводячи поширених, вражених очей з Микульського. Потім лице його здригнулось і заллялось таким густим рум'янцем, що Модест мимохіть замовк і схаменувся. Йому стало соромно й він в одну мить постановив піти негайно до матері й взяти у неї двісті рублів, які були наготовлені для виплати по де яким рахункам.

— В такому разі... вибачте, будь ласка... — хрипко сказав Вадим і помалу, немов, намацуючи ногами дорогу, пішов до дверей. Модест помітив, як він при сьому випнув наперед нижню губу й почав не то насвистувати, не то просто дмухати собі в уса. І по сьому жестові Модесту ясно, до болю уявилось, як муєть бути страшно соромно Стельмашенкові. Він розгублено дивився йому навздогін і не міг нічого сказати. Нарешті, очутившись, шарпнувся за гостем і з одчаєм закричав:

— Та чекайте ж ви, ради Бога! Я тільки хотів сказати...

Але Стельмашенко, не зупиняючись, озирнувся, про бурмотів щось з тою ж болячою посмішкою, за щось вибачаючись і вибіг з кімнати. Модест бачив, що він повернув не в той бік і хутко пішов за ним.

Вадим, дійсно, замість дверей в передпокії, одчинив двері, в якусь инчу кімнату. Там біля вікна, за маленькім столиком сиділи Олеся й Діна. Побачивши свою помилку, він розтервся й повернув назад. Діна й Олеся здивовані чудним виглядом і поведженням гостя, поспішно посхоплювались з місць і вибігли за ним. Але в цей час Модест уже поміг йому. Вони голосно говорили в сінях, Модест ніби хотів у чомусь переконати Стельмашенка, а той ніби й не слухав, бо бурмотів теж щось і напівслові вискочив за двері.

На розпити Діни й Олесі, Модест сконфужено й разом раздратовано оповів весь інцидент. Діна зараз же гаряче вступилась за Модеста.

— Это, по моему, нахальство, — з обуренням махнула вона рукою. — Два часа, как знакомы и зараз же грошей. I не шуточка — триста рублів. Я цілком розумію тебе, Модю.

Олеся й Модест бачили нещирість її обурення й їм стало ще більш ніяково. Олеся дивилась на Модеста широкими од здивовання й жалю до Вадима очима.

— Як же буде, Модю? — нарешті проговорила вона.

Модеста ще більш роздратовало заступство Діни. Ця безсоромна людина ні на крихту не мала гонору й поваги ні до себе, ні до його.

— А я ж звідки знаю? — накинувся він на Олесю. — Звідки я можу знати, що буде з добродієм якимсь там Стельмашенком? Що я, чорт забірай, якась філантропична інституція, чи що? Дайте мені, ради Бога, хоч на годину спокій! Хоч на годину. Я більше так не можу. Це кінць не винесе...

Він з люттю переставив стільця з місця на місце й одшпурнув ногою в куток шматочок папірця.

— І головне те, що я ж винний, я! Я—груба неделікатна людина, я образив чоловіка, вигнав його, я не впав на землю й не почав дерти на собі волосся, а вигнав його. Розуміється. Тепер він буде всім казати, який я поганий буржуї, сволоч і так далі...

— Он может рассказывать, что ему угодно. Это тебя не касается! Вот и все — кивнула Діна головою й подивилась на себе в дзеркало. Нахмурені брови були їй до лця.

Модест глянув на неї й закусив губу.

Олеся не слухала їх і пильно думала. У неї з'явилась одна ідея.

— Слухай, Модю! — раптом живо сказала вона й, сама не знаючи від чого, почервоніла. — А знаєш, що можна зробити для його? Ти вже давно хочеш змінити Славкового репетитора. От він і вчора не був. Чи не можна дати Стельмашенкові цей урок? Це йому було б добре. Все ж таки двадцять п'ять рублів у місяць... Як ти думаєш?

Діна раптом затурбувалась.

— Як! — вражено звернулася вона до Олесі. — Ви хочете його до Славка за репетитора?

Модестові пропозиція Олесі не подобалась, але після цих слів жінки зразу рішив, що обов'язково дасть цю лекцію Стельмашенкові.

— Це — хороша думка! — сказав він до Олесі. — Це, справді, могло-би...

— Господи! — скрикнула Діна. — Да, что ты говоришь, Модест! Я тебе не понимаю... Як можно этого... этого человека подпускать к ребенку. Это мне нравится. У него никаких устоев, о нем ходят грязные истории, развратник, чуть не убийца и сейчас же его репетитором.

Восхитительно! Вот это, действительно, дать идеальное воспитание сыну.

— Діно, я прохав би тебе говорити не так голосно... — тихо зупиняв її Модест.

Олеся весь час хотіла щось сказати.

— На мою думку, Діно, — нарешті заговорила вона, — нічого страшного нема в тому, що Стельмашенко буде репетитором. Те, що він пише в своїх віршах, нічого не значить. Теперь мода писати всякі страшні річі. А по суті він чоловік, здається, нічого... Крім того, він, може допомогти Славкові. У Славка єсть без сумніву нахил до творчости, він йому поміг би...

Діні прийшло в голову, що Стельмашенко — відомий і оригінальний поет. Мати його за репетитора... це у всякім разі цікавно.

Вона стиснула плечима й зітхнувши, сказала:

— Я не знаю. Мені здається, що це ризикована річ... Розуміється, це аргумент сильний: Славко, справді, може під його руководством розвинути свої способности... Але... Развѣ так, что предложитъ ему не касаться с Славком извѣстных вопросов, наприимѣр, о Богѣ, о политикѣ и тому подобном?... Да?

— Звичайно... — неупевнено сказала Олеся, поглядаючи на брата.

Модест щось думав.

— Добре... — проговорив він. — Але чи він згодиться? Він здається, так образився, що ніколи й не прийде до нас... Просто несподівано... Ніколи не думав, що...

— А ти адресу його маєш? — перебила Олеся.

— Ні... Але він сказав мені, де живуть його батьки... Це — Рибацькі... Знаєш?

— А-а, Рибацькі! Здається, їхня фабрика коло Нового Базару? Знаю, знаю...

Рішили зробити так: Модест сяде й напише листа Стельмашенкові, а Олеся візьме звоцника й зараз же поїде до Рибацьких. Коли самого Вадима не знайде, то передасть листа його батькам. Надій багато на його згоду покладати не можна, але це найкраще, що можна зробити в даній ситуації.

Х.

Хвилину через двадцять Олеся вже дзвонила у воріт будинку Рибацьких. Дворник Семен, що вийшов на дзвінок, на її запитання про Вадима Стельмашенка, одповів їй нерішуче й гостро оглядів з голови до ніг. Потім щось згадав і запропонував провести її до баришні. Олеся згодилась.

Степанида якраз кінчила одягатись, щоб їхати з візитом до генеральші Казімової. „Білява баришня з письмом“, яка шукає Вадима Стельмашенка, зацікавила її. Вона сказала привести її прямо до неї в її вітальню.

Олеся, дуже хвилюючись, а через те з гордовато й зневажливо піднятою головою рівно пройшла в широко розчинені Семеном двері. В руках у неї, як у прохачки був лист. Посеред вітальні стояла висока, огрядна, дуже гарна молода жінка з свіжим, густосоковитим ротом. Вона привітно, майже радісно посміхалась.

— Ви Вадима Стельмашенка шукаєте? — зараз же заговорила вона приємним, грудним голосом. — Я—його родичка... Але його у нас нема й адреси не лишив своєї. Він мусить сьогодні бути... У вас дуже пильна справа? Вам треба товариша Вадима чи просто Стельмашенка?

При цих словах Степанида лукаво й мило посміхнулась, але з такою ноткою серйозності, яка говорила: „як що це справа до *товариша*, то я віднесусь до неї серйозніше“.

Олесю трохи здивувало це питання, але вона не мала часу подумати й нерішуче сказала:

— Я, право, не знаю...

— О, прошу! — поспішно перебила Степанида. — Коли ви не хочете говорити... Я, бачите, через те спитала так, що від цього залежить, як треба шукати його. Чи на кур'єрських, чи можна подождати, поки він прийде...

Олеся замнялась.

— Я не знаю, як вам сказати... Мені здається, що справа важна...

— Ну, в такому разі — рішуче перебила її Степанида — говоріть мені її... Чи у вас лист єсть? А, це ще краще. Я зараз же розішлю у всі краї світа гонців і ми його знайдемо, де б він не був...

Олеся з посмішкою подала їй листа. Степанида одмітила, що у панни чудесні рівні зуби, а посмішка далеко більше її до лиця, ніж цей чваньковитий вираз синіх, мабуть короткозорих очей.

Після цього вони попрощалися й Степанида провела гостю аж на ґанок.

Прийшовши до себе, вона зараз же подзвонила й наказала покликати її Степана Макаровича. Степан Макарович якраз приміряв нову тужурку, вертячись перед дзеркалом і виставляючи зад то з одного боку, то з другого. Спочатку він послав к чортовій матері й сестру й Катю, що кликала його, а потім, озираючись на себе, побіг до Тепи.

— Слухай, Стьопо, зроби мені одну послугу, — швидко почала Тепа. — Моментально одягнись і біжи на улицу, там ти побачиш панцу в синьому капелюсі з білим великим пером. Чуєш? Іди за нею й дізнайся, де вона живе, як називається. Розумієш? Це — дуже важко. Зараз нема коли тобі об'яснять. Потім. Знай, що це — „товаришка“. Вона шукає Вадима. Ось лист для його.

— Так розпечатай! — здивовано скрикнув Стьопка.

— Ні, незручно. Не можна. Біжи швидче. Хутко. Ну? Я потім скажу тобі...

— Чорт! Та кравець якраз прийшов...

— Ну, кравець. Подожде.

— Добре! А гарненька „товаришка“? — підморгнув Стьопка.

— Гарненька! Лучче Жозефінки... — засміялась Тепа.

— У-у-у! — заревів Степан і з прибільшеною хапливістю кинувся в двері.

Схопивши з вішалки пальто й картуз, він вилетів на ганок.

А Тепа, піддержуючи сукню лівою рукою, з листом в правій, пішла до старих Стельмашенків.

Олена Іванівна штопала панчохи біля вікна, Трохим Петрович лежав на ліжку. При вході Тепи він заплющив око й весь час як була вона в хаті, не ворухнувся, удаючи сплячого. Олена ж Іванівна поспішно одклада вбік шклянку, на яку була натягнена панчоха й, горблячись, з питаючими очима, але посміхаючись, пішла на зустріч Степаниді. По лиці гості видно було, що у неї вже мінув гнів на Вадима за вчорашній його вчинок.

— От, Олено Івановно, шукають Вадима. Принесла одна красуня листа для його. Мабуть, наречена його... І щось дуже важне, бо прохала скоро-скоро розшукать

його. Давайіте прочитаємо, може, щось таке, що аж кипить? Га?

Олені Івановні не хотілось разом читати листа, Бог його знає, що там може бути: Вадим такий необачний хлопець. Але не дати Тепі прочитати, значить, розсердити її ще більше. І так хто його зна, як це так, що вона не пам'ятає ніби вчорашнього.

— То прочитайте, прочитайте, — голосно сказала вона. — Що там єсть, побачимо...

— А що ж то за папна така була? Не знакома вам?

— Ні, я її не знаю.

— Красуня, кажете?

— О, така, що куди.

Олена Івановна журно похитала головою.

— Е, куди вже їй до вас... Поладалось колісь Ваді щастя, та прогавив.

— А тепер ще он як зо мною поводитьсь! — з сміхом додала Тепа, розриваючи конверт.

— Е, Степанидо Макарівно! Ви ж знаєте його дурну горячу голову. Показалось щось, а він і... ляп!... Сам десь кається...

Степанида непевно посміхнулась і, сказавши — „Ну, добре“, — почала читати листа.

Олена Івановна жадно її з трівогою слухала. Вона нічого не зрозуміла: перше, через те, що боялась почути щось про бомби, або революцію; друге, що Тепа дуже хутко читала; третє, що написано було листа „дуже закрутисто, по-хохлацькому“, — як сказала вона Тепі. Тепа, сміючись, розказала їй зміст: один пан, — як його фамілія, не можна розібрати, — пропонує Вадимові урок з його сніжком. Значить, буде заробіток. Двадцять рублів.

Це було Олені Івановні ясно. Чи від слова заробіток,

чи від того, що нічого не було в листі страшного, вона вдячно перехрестилась і, прийнявши листа від Тепи, по-божно й бережно склала його.

— От бачите, — проговорила Тепа, — а ви журилися. От уже й єсть заробіток. А та панна, мабуть дочка того пана, от і жінка буде... Чого журиться...

Олена Івановна журно качала головою. Вона не могла сказати чому, але чула, що краще при Тепі не виявляти свого бажання, щоб це, дійсно, так сталось. Навпаки, вона промовила:

— Ой, де вже там... Хіба після такої красуні, як наша королева Тепа, та може понравитись друга? Дурний, дурний Вадим!.. Ой, дурний, синку!

Тепа раптом ніби щось згадала:

— Ага! Олено Івановно, як прийде Вадим, не забудьте йому сказати, що я хочу з ним поговорить. Не бійтесь, я вже не сержусь на його. Я розумію. Навпаки, я хочу йому одну роботу запропонувать... Може при фабриці... Там одне місце вільне... Рублів на вісімдесят у місяць...

Олена Івановна аж назад одхилилась і руки підняла як на молитву.

— Голубочко наша! Ой, чи правда ж тому?

— Правда... Але не знаю, як Вадим. Чи схоче він...

— Як не схоче?! А чого ж він тоді захоче? Болячки? Чого ж йому ще треба? Вісімдесят рублів! Старий, чуєш?

Але Трохим Петрович лежав не рухаючись.

— Спить, — тихо промовила Олена Івановна. — Скажу, скажу!.. Як прийде, так зараз скажу йому. Нехай іде, та в ноги кланяється. Як то не схоче? Та я йому так дам, що він і на світі жить не схоче... Годі йому

вже тими революціями зацікавляються. Час уже за розум братись...

— Ну, добре... — перебила її Тепа. — Мені ніколи... Треба йти...

— Ідіть з Богом, ідіть, королево наша. Хаї вам Господь Милосердний оддасть удесятеро за вашу ласку.

Тепа, підобравши сукню, хитнула головою й вийшла. В коридорі вона зупинилась, подумала й пішла до Никодима Петровича.

Там вона застала таку сцену.

Никодим ходив по молельні, схиливши з навмисне-лицемірним виглядом голову на ліве плече, а перед кіотом стояла на колінах величезна, безглузда постать льокая Павла, яка трудно й розгонисто біла поклони. Никодим похотливо посміхався й рахував: „двадцять — п'ять, сукин син, двадцять — шість, сукин син!..“ І весь час не переставав ходити по хаті, тримаючи носки в середину й від того згинаючи ноги в колінах. Руде з свиною волосся якось особливо злісно сьогодні стирчало, — так бувало тільки після великого п'янства.

Входячи, Тепа помітила дивну й яскраву схожість його з Вадимом. Тільки рот у Никодима був свій: випнутий, неначе під губами замість зубів у його були вставлені дві підкови, а самі зуби, сині й рідкі, немов були пристосовані не для їжи, а для пробивання чого-небудь дуже твердого.

Помітивши Тепу, Никодим, насамперед, озирнув її, — вона була одягнена в його улюблену густо-синю оксамитну сукню. І зараз же перевів очі на лице, чекаючи побачити на його вираз зловтішної насмішки. Але нічого такого не було. Тепонька дивилась ясно, просто,

трохи ніби чимсь заклопотано. Ага! Заклопотано! Це Никодим одмітив собі, се могло здатися.

— Здорова, здорова! — закричав він. — Тільки почекай трошечки, не перешкажай нам, ми з Богом миримось. Бий, падлюко, бий, стерво! Будеш Бога обманювати? Будеш?..

Павло шумно, як віл зітхнув і замахав спиною.

— Пусти його... — неголосно сказала Тепа, нетерпляче поглядаючи на льокая.

— Ну, встань, Павлику, годі, встань, серце... — зараз же м'ягко промовив Никодим.

Павлик, не встаючи, тільки повернув свою кошлату голову й з підозрінням покосився на хазяїна: чи нема якоїсь свині. Никодим, зрозумівши його, задоволено засміявся.

— Встань, встань, Павлику, не бійся, їй Богу, не бійся...

Павлик ще раз подивився на його, повірив і почав уставати. Для сього він, спочатку, як кінь виставив одну ногу, спер на неї все тіло й тоді вже поставив другу. Коли він випростався, Никодим приходився йому по плече. Одтягнуте до низу лице льокая, дурновато й соромливо посміхалось, а довгі, як у рака, руки старанно чистили на колінах штани.

Никодим карав його за те, що він не підлив масла в лампадку, обвинувачуючи при сьому в тім, що він для себе украв у Бога се масло. Весь „цимес“, як любив казати сам Никодим, був у тому, що ледачий і дурний Павло міг бути у всьому запідозрений, але тільки не в непошані до Бога та ікон. До ікон, лампадок, свічок він мав чисто дикунську поштивість, змішану з страхом і вірою в їхне самотійне існування й здатність все бачити, чути й мститись за образу.

Никодим часто базився тим, що сам виливав масло з лампадок і обвинувачував в тому Павлика. Обвинувативши ж — карав. А в сьому теж був свій „цимес“. Річ в тім, що ся незграбна, зла й дурна істота, що наче наочно ілюструвала походження людини від довгоруких, сей чоловік мав дивний нахил до всього „європейського“. Він любив носити жовті черевки, крохмальні сорочки, твердий капелюх і неодмінно називав усе це „європейським платтем“. Його можна було на що-хоч підмовити, аби він повірив, що се „по-європейськи“. Никодим, найчастіше, карав його тим, що наказував по тижню, а то й більше, носити сільську одіж. Павло виносив се дуже трудно й декільки разів уже кидав Никодима, але завжди вертався, — нігде не було такої легкої служби.

На сей раз діло стало на тому, що Павлику було заборонено на тиждень носіння жовтих черевків.

Никодим поспішав; по лиці Тепи він помітив, що має бути цікава розмова.

Тепи стояла й нетерпляче постукувала передком пантофлі по підлозі. Молельня раз-у-раз дратувала її. Никодим, як сам признавався, завів її „для поціпування сердець“, се-б-то — для образи релігійного чуття віруючих і для огиди невіруючих. Він і не ховав своєї мети, чим ще радосягав „ущіплення серця“, викликаючи своїм цинізмом чуття страху й гидливості.

Молельня була невелика, залита світлом широких вікон кімната, вся геть заставлена й завішана іконами, образами святих, сценами з нового й старого завітів. Тут же в кутку стояло й „ложе“ Никодима, деревляний піл, на якому він иноді приймав своїх гостей, граючи подвійника. На простому білому столі лежали священні книжки й газети правих напрямів. Під іконами висіли

в чорних рямцях прокламації з закликом до жидівських погромів і з цифрою убитих на цих „жидів“, написаними рукою самого Никодима.

Як тільки за Павлом зачинились двері, Тепа повернулася до других дверей, що вели в спальню й сказала:

— Ходім туди...

Йї не чекаючи згоди, пройшла в ту хату.

Тут було инакше, але теж не без наміру „ущіпнуть серце“ — контрастом. Замість ікон на стінах висіли порнографічні картини, такого отвертого й безглуздо-негарного змісту, що мимоволі з'являлось підозріння, чи не хворий хазяїн сеї хати, коли може виносити таку огиду. Всі річі в кімнаті яскраво били на розкіш, на підкреслену розпусту, неначе господарь навмисне так улаштував сі дві хати, щоб ошелешить всякого, хто буде дивитись одну після другої.

Ідучи за Тепою йї сідаючи проти неї, Никодим не переставав допитливо й хитро позирати на неї. Сукня не давала йому твердого ґрунту під ноги, — що Тепа не для його, Никодима, наділа її, в сьому не було сумніву. А, з другого боку, чому б і не для його? Чому б їй не зробити йому приємне? Але, тільки він се подумав, як виринуло звичайне бажання, незрозуміле навіть йому самому, взять і плюнуть за се бажання в лице. Спочатку приставитись, що дуже радий, розчулений, а потім плюнуть, ошелешить і образить найдужче.

Никодим обережно потягнувся рукою до Тепи йї погладив її по коліні. Тепа насмішкувато посміхнулась, але нічого не сказала.

— Ти кудись зібралась? — так само обережно спитав він.

— А що таке? — злегка здивувалась Тепа,

— Та от синеньку суконьку одягла...

— А — а, до Казімової зібралась. Треба в справі сього благодійного вечора перебалакати...

— Та-ак... — протянув Никодим і помовчав. Тепа по тонкому й злому погляду зрозуміла, що у його щось зірвалось. Вона трохи здивувалась, але зараз же забула про се, — вона привикла до того, що у його вічно там в середині йшла якась гра.

— Я, Никодиме, прийшла до тебе в одній справі... — спокійно почала Тепа.

Никодим моментально насторожився, — спокій Тепи був трохи непевний. Але своїм звичаєм зараз же сховав настороженість і дуже уважно, послугливо захитав головою. Тепа посміхнулась на сю послугливість і провадила далі:

— Річ от у чім. Я хочу дати Вадимові місце на фабриці. Місце Кульчицького...

Никодим всерединно роззявив рота: Кульчицький вважався помішником завідуючого конторою, але всім було відомо, а найпаче самому Кульчицькому, а також тому, хто мав зайняти його місце, що обов'язки завідуючого конторою мали дуже мало відношення до самої контори. Обов'язком сього „помішника“ було стежити за настроєм всієї фабрики, як конторщиків, так майстрів і робітників, се-б-то роля шпига. Місце се Никодим завів у себе за часів революційних страйків.

Непорозуміння Никодима перейшло в дрібний, задоволений смішок. Він ще, властиво, не розумів як слід намірів Тепи, але одна уява про те, як се „місце“ буде запропоновано Вадимові й що той повинен при сьому почути, дало йому чисто естетичне задоволення.

— Так, так, так... — забурмотів він. — А вже ж дати, а вже ж дати... Згода, згода...

Раптом він зупинився й довгим, пильним поглядом впився в Тепу. Чудно: адже вона повинна розуміти, що Вадим не візьме сеї посади. Значить, коли вона тільки для „ущіплення серця“ мала запропонувати, то на віщо про се сповіщати його, Никодима? Виходить, що вона має на увазі, що Вадим згодиться. А тоді далі виходить, що вона не „ущіпнуть“ хоче того, а щось инче.

— Те-ек-с... — протягнув він знов. — А вжеж дати... Обов'язково... От тільки... чи пристане він на се? Боюсь, що не пристане дурень... Га? Як ти гадаєш?

— А чому б йому не згодитись? — все так же спокійно промовила Тепа. — Вісімдесят рублів не валяються на улиці.

Згадка про гроші та ще такі великі боляче уколола Никодима. Він став поважніше й похиливши голову, якийсь час сидів мовчки. Тепа все позирала на його, зверху впевнено, але потай насторожено.

— А на віщо це здалось? — раптом різко підвів голову Никодим — і прямо подивився Тепі в лице.

— Се-б-то, що саме? — наче не зрозуміла вона.

— Та місце сьому прохвостові?

Називаючи так Вадима, він думав, що сим зробить Тепі неприємно.

— Як на віщо? Він же твій небіж? Треба пожаліти родича...

— Те-ек-с, а все ж таки? —

— Треба! Хочу так... — отверто сказала Тепа. — Потрібно се мені.

— Знов з ним по почаях в бесідці збігатись?

Тепа дзвінко засміялась, показуючи міцні, веселі зуби.

— От так луснув! От коли зоглядівся. Браво, Никодимчику! Тільки знаєш що, серце: всі ці вибрики

покинь. Ніяких ревнощів мені не показувать. Умову пам'ятаєш? То ж то бо й є. Я знаю, ти всіх можеш „простить“, аби Вадима не було. Але я тобі останній раз кажу: для сього й сюди прийшла, щоб мені ніяких ревнощів ні до Вадима, ні до кого б там не було. Інакше...

Тепа почервоніла й піднесла руку таким жестом, немов показувала щось на ній.

Никодим потупив голову й сидів, мовчки, хитро й понуро позираючи зпід лоба. Дуже можливо, що про кохання з Вадимом Тепа й не думала. Але що ж се мусіло значити?

— Добре... — покірливо сказав він.

Тепапустила руку неначе в ній був нагай, яким вона втихомирювала Никодима, й зараз же перейшла до другого.

— Слухай, а що ти виробляєш на фабриці? Ти не можеш в другому місці того робити? Ти знаєш, що робітники хотять виголосити нам страйк? Ах, дай спокій з своїми дурницями! Зрозумій же ти, що мені й Степанові нема ніякого діла до твоїх якихсь там рахунків з робітниками. Ми ради твоєї втіхи поглузувати й посміятись не можемо жертвувати доходами. Ти „поезію“ цю краще покинь. Навіщо ти се зробив?

Никодим не здивувався й не образився на тон Тепи. Навпаки: що більше вона виявляла незадоволення, то йому, здавалось, було приємніше.

— Що ж я зробив? — невинно спитав він, підкреслюючи одночасно сю робленість невинности.

— Никодиме! Покинь, не люблю. З ким ти граєш? Мені се вже надокучило. Відповідай, коли хочеш, щоб з тобою балакали. А не хочеш, я можу й піти.

— Та що зробив?! — закричав тоненьким голосом Никодим.

Тепа раптом зробилась зовсім спокійною. Тоді Никодим потиснув плечима й инчим тоном дорослої людини, що балакає з дитиною, сказав:

— Ну, добре. А тобі відомо насамперед, що це за птичка, ся Манька? Ти ж про Маньку говориш?

Ім'я „Манька“ викликало в уяві Никодима всю картину й йому стало весело.

— Знаєш, чи ні? Кажки швидче! Ти ж про Маньку, правда?

— Про Маньку.

— Ну, от. А знаєш, хто вона така? По своїм „переконанням?“ Кажали тобі про це? Ні?

— Ні... — призналась Тепа.

— Авжеж... — посміхнувся Никодим. — Инакше ти б не лізла до мене, як та дівчинка з дуршпцями. Манька ся — соціалісточка, соціалдемократонька. Компренé?

— Та не може бути?! — неймовірно й задоволено скрикнула Тепа, відразу оживившись. — Правда? Та як же се вийшло? Чекай, в такому разі ти мені докладно про се розкажи. А чи напевне соціалдемократка?

— Ну, тут ти вже мені повірь на слово. Братуха її на вічне поселення пішов. Закадика нашого Йосипа. Кажуть, між инчим, що він тут тепер. Знов неначе прокламашками балуватися почав. Я з сестричкою його як робив, так і на його око мав: коли, справді тут, так не видержить і проявить себе. А ми його тут і цап-царап, хе. А сама Манька теж сиділа в тюрязі, „свідома“! Та чекай... Ні, ти почекай, ти знаєш, як це все в точності було? Ні? Хе, та тут же її весь цимес! поезія от та сама! А ти мені „покинь“!..

Никодим навіть схвилювався і з щирим захватом оповів таку історію.

Ся сама Манька була підмічена Кульчицьким на „пусканню агітації“ серед робітників. Добре. Спочатку поволі, а потім розбецилась і розійшлась. Чудово. Никодим побалакав з Кульчицьким і завязалось дільце: до Маньки став підсипатись Капустняк. Ловка падлюка, кожну бабу облапошить! Сюди — туди, закрутилась у них любов. Коли справа стала зовсім на певний ґрунт, дали знати йому, Никодимові. Він і призначив коханцям побачення в старій сушильці. Зійшлись. А він, Никодим з Павлом та Шведом уже сиділи там раніше, за закромом. І от в самій „поетичний“ момент взяли та її з'явились. Та як?! З музикою, з піснями. Марсельєзу їм співали! Вона, було, кинулась тікати та брешеш, Капустняк добре держить.

Подробиці Никодим оповідав захлипуючись від втіхи. У Тепи очі покрились теж сладострастним блиском і метливо посміхались. Вона деякі місця навіть сказала повторити, особливо ж їй подобалось, як Манька, впривавшись нарешті, глянула на всіх, крикнула й упала на землю, шарпаючи себе за коси її верещучи, як поросся.

— А все ж таки не треба було сього робити... — сказала Тепа, пригадуючи, що ця сама Манька після того побігла віпатись і що з цього на фабриці можуть вийти небажані непорозуміння.

Никодим засміявся.

— От ще „не треба“! Ти б не зробила!

— Забастовка може вийти... — заклопотано хитнула головою Тепа.

— Та-ак? — задоволено скрикнув Никодим. — Просимо. Будьте такі добрі! Дуже приятно, давненько час...

Тетя скривилась.

— Ну, знаєш, Нікодиме, ти краще тепер помовчи трохи. Ми з Пантелєєвим якось це улаштуємо, а ти уступись на сей раз. Добре? Я тебе дуже прошу

Прохання було так висловлено, що Нікодим посміхнувся й проговорив:

— Що ж чоловік має робити? Так просять, що треба уважити. Добре. Я на забастовці не стою, це їхня справа, а не моя. Я свою зробив. І можу тепер і уступитись. Те-ек-с... А Вадимові, значить, місце Кульчицького?

— Так, Кульчицького. При тому ось ще що: я скажу йому, ще се ти придумав... Ні, так не треба... Краще ти поклич його й скажи, що я, мовляв, хочу дати йому посаду. А ти ніби навіть не дуже задоволений сим. Розумієш? Зробиш?

— Мо-ожу... — з невпразною посмішкою в очах одповів Нікодим.

Тетя підвелась, дала Нікодимові поцілувати руку, до якої той жадливо й мало не злісно присмоктався, й вийшла.

К І Н Е Ц Ь.

Продовження й розвиток ідей роману „По-свій“ знайдуть читачі в романі „Божки“ (В. Винниченко: Твори. Том VIII.)

